

မိန်းကလေး

ကောင်းကင်ပြာသို့

မိန်းကလေး မိန်းကလေး မိန်းကလေး
မိန်းကလေး မိန်းကလေး မိန်းကလေး
မိန်းကလေး မိန်းကလေး မိန်းကလေး
မိန်းကလေး မိန်းကလေး မိန်းကလေး

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူနှင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၇၉၇၀၇၁၁

ပုံနှိပ်နှုန်းနှင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၈၅၉၀၈၁၁

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မြင့်မြင့်စိ (မြ-၀၄၅၀၆) (ပုဏ္ဏားစာပေ)

အမှတ် (၅၁)၊ အခန်း (၃၀၁)၊ ဆရာတံလမ်း၊ ဟောရုံအိမ်ကြီးနယ်။

အတွင်းနှင့်ဖျက်နှာချိတ်နှိပ်

ဦးကျော်ရင် (မြ-၀၅၄၁၃) (ရွှေမြသေ့ပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် (၂၂၅)၊ (၃၂) လမ်း (အထက်)

ပန်းဘဲတန်း၊ ရန်ကင်းမြို့။

ဖျက်နှာချိတ်နှိပ်

သိန်းရွှေကြည်

အတွင်းမလောင်

ကိုပေါက် (Image Art Work)

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ

တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်၊ အုပ်စု - ၅၀၀

ဖြန့်ချိရေး

စိုးမိုးစာပေ

ပုန်း - ၀၁ - ၂၉၀၉၉၅

၈၉၅ - ၈၃

မိန်းကလေး

ကောင်ကောင်ပြာသို့ / မိန်းကလေး ။ - ရန်ကင်း

ပုဏ္ဏားစာပေ ၊ ၂၀၁၁ ။

၂၇၂ - ၀၁ ၊ ၁၂ X ၁၈ စင်တီ။

(၁) ကောင်ကောင်ပြာသို့

အခန်း (၁)

“ဟော့တော်”

ဒေါ်ရွှက်နန်း၏ အံ့ဩတိုင်း ‘ဟော့တော်’ ဆိုတဲ့အသံ ဇွက်တတ်
သလို၊ ခုလည်း ‘ဟော့တော်’ ဖြစ်ရလေပြီ။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ခေတ်၊ ခုပဲ ထွက်သွားတာ မကြာသေး
ဘူး။ ပြန်ရောက်လာတာဆိုတော့ ပြဿနာတစ်ခုခု ဖြစ်လာတာလား
ဟင်၊ ပြောစမ်း မမစိမ်းကို”

အံ့ဩတာရဲ့နောက်မှာ စိုးရိမ်သံ ပါလေသည်။ ဒေါ်ရွှက်နန်းက
အပျိုကြီးပဲ ဝိသတာလား။ ဘာလားတော့ မသိပါ။ တစ်ခုခုဆိုရင် ပူလောင်
ဆူလောင် ဖြစ်လေ့ရှိသည်။

ခုလည်း စင်တာထဲလှမ်းဝင်လာတဲ့ ‘ခေတ်သစ်’ ကို မြင်သည်
နှင့် ဆိုဟာဆိုလည်ခုံမှာ ထိုင်နေရာမှ ချက်ချင်းထပြီ၊ မေးလေသည်။

“ပြောစမ်းပါဟယ် မြန်မြန်”

ခြေလှမ်းတွေလည်း ပါလာကာ ခေတ်သစ်နဲ့စင်တာအလယ်မှာ မျက်နှာချင်းဆုံလေသည်နှင့် ထပ်ဆင့်မေး၏။

“ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိဘူးဗျာ”

ခေတ်သစ် စိတ်ရှုပ်ထွေးတဲ့မျက်နှာနဲ့ တစ်ခွန်းပြောလျှင် -

“ဟင် ဒါဆို တကယ်ပြဿနာတက်လာပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား ခေတ်ရယ်၊ မမစိမ်းတော့ ခေါင်းပေါ် ဖိပုံတင်ထားသလို ပူခြစ်လာပြီ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွဲ့”

ခေတ်သစ် မသိမသာ သက်မချအံ့၊ ပန်းမှာ သိုင်းလွယ်ထားတဲ့ လေးထောင့်ပုံ သားရေအိတ်ရှည်ကို ပန်းမှ ရွတ်လေပြီး -

“ပြဿနာတော့မဟုတ်ဘူး မမစိမ်း”

“ဟဲ့ တစ်ခုခုဖြစ်လာတာက ပြဿနာပေါ့ဟဲ့၊ ခေတ်ကို ခိုင်းလိုက်တဲ့ကိစ္စ ဘယ်လောက်အရေးကြီးတယ်ထင်လဲ”

ခေတ်သစ် ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်၏။ ခံတွင်းမှာ ငုံ့ထားတဲ့ ကွမ်းယာကို တစ်ချက်ဖိဝါးရင်း -

“ဟုတ်ပါတယ် မမစိမ်း၊ ကျွန်တော်လည်း အလေးအနက် ထားပါတယ်ဗျာ”

“ကဲ ထိုင် ထိုင်ပြီးပြော၊ မမစိမ်းက ဘာမဆို ပူနံ့တတ်တယ်

ညီတာ သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိပါတယ်ဗျာ”

“ကွမ်းယာငုံ့သံနဲ့ ဗလုံးဗထွေး ပြောလေသည်။

ဒေါ်ရွက်နုစိမ်း ဆိုဖာထိုင်ခုံတွေကို ကွေ့ပတ်ကာ သူမထိုင်တဲ့ ဆံလည်ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ချသည်။ ခေတ်သစ်လည်း ဝင်ထိုင်ရင်း သားရေ အိတ်ထဲက ကြွပ်ကြွပ်အိတ်သစ်ထုတ်ကာ အိတ်ထဲ ကွမ်းသွေး ပျစ်ခနဲ သွေးခါး။

“ဟွန်း ခေတ်မှာလည်း အရေးဆို ကွမ်းသွေးထွေးတာက ဘယ်လုပ်ဖြစ်နေပါပကော”

မမစိမ်း အပြစ်ဖွဲ့သလို မျက်စောင်းနဲ့ကြည့်ရင်း ဆိုသည်။ ကွမ်းယာ စွဲစွဲမြဲမြဲစားလေ့ရှိတဲ့ ခေတ်သစ်က မမစိမ်း အပြစ်ဖွဲ့ပြောလာတိုင်း ခံနေကျဖို့ ရှိနေပါပြီ။

“အလုပ်ပိုတဲ့ အဲဒီကွမ်းအားလုံး ထွေးပစ်လိုက်စမ်းပါ၊ ထွေးပြီးမှ စကားဆက်ပြောမယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ မမစိမ်း အပြစ်ပြောရုံတင် မဟုတ်တော့ပါ။ သွေးပစ်ပါလို့ အမိန့်ချလေသည်။ ခေတ်သစ် မျက်နှာချိုသွေးပြီး မမစိမ်းကို ဟောကြည့်၏။ မမစိမ်းမျက်နှာထား နုဂိုထက်ပိုတင်းကာ ခပ်မော့မော့လေး သေးဆတ်ပြောသည်။

“မြန်မြန်ထွေးပစ်” တဲ့။

ဒုတိယအကြိမ် ဆိုပြန်ပြီ။

ထွေးမပစ်ချင်လို့ မျက်နှာချိုသွေးမိပါတယ်။ ‘မြန်မြန်ထွေးပစ်’ လို့ အမိန့်ချလေတော့ ခေတ်သစ် မနာခံလို့မဖြစ်တော့ပါ။

ကွမ်းသွေးထွေးထားတဲ့အိတ်ထဲ ကွမ်းဖတ်တွေ နှမြောစွာ ထွေးရလေသည်။

“ရော”

မမစိမ်းက ရေသန့်ဘူးထဲက ရေတစ်ဖန်ခွက် အသင့်ငွေထည့် ပေးပြီး မျက်စောင်းထိုးကာ ကမ်းပေးသည်။ မမစိမ်းရဲ့မျက်စောင်းထိုး လေးက လှပါသည်။

မျက်လုံးလေးစွေစောင်းပြီး စိုက်ကြည့်လိုက်တဲ့ မျက်ဝန်းက ပုံမှန်ထက် ပို၍တောက်ရွန်းလို့နေတတ်သည်။ မျက်စောင်းလှလှ ထိုးတတ် လျက်နဲ့ အပျိုကြီးဖြစ်နေတာက အံ့သြစရာ။

“ဟဲ့ ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ ရေသောက်ပြီးရင် ပြော”

မမစိမ်းရဲ့ မျက်စောင်းအလှကို ဋီကာချဲ့နေမိတဲ့ ခေတ်သစ်၊ မမစိမ်း ငေါက်ဆတ်ဆတ်ပြောတော့မှ မျက်နှာပိုးသတ်ရလေသည်။

မမစိမ်းက သူမမျက်စောင်းကို ပြန်ကြည့်တိုင်း တင်းမာထူထွေ သွားတတ်သည်။ ဒီထက် တင်းမာထူထွေလာရင် မလွယ်တော့ပါ။

ခေတ်သစ် ကြိုသိနေသည်။ ပခုံးနှစ်ဖက် မသိမသာပင့်ကာ မလွယ်ပါလားလို့ အသံတိတ်ပြောရင်း ရေဖန်ခွက်လှမ်းယူလေသည်။

မမစိမ်းကို မကြည့်တော့ဘဲ ကြည့်လင်အေးမြတဲ့ ရေနစ်ငုံ့မှု ဆက်သောကံလေပြီး -

“ဒီလို မမစိမ်းရဲ့”

ခေတ်သစ် တည်ငြိမ်စွာပဲ စကားစလေသည်။

ခေတ်သစ်ဆိုတဲ့ လူငယ်က ကွမ်းယာအဆက်မပြတ်စားလေ့ ဋီတာကလွဲပြီး သူမ၊ နိုင်းတို့ကိစ္စမှန်သမျှ အလေးအနက် လုပ်ကိုင်တတ် သလို တော်တန်ရုံကိစ္စဆို လှည့်ကြည့်စရာမလို။

အိုကောဖြစ်အောင် လုပ်ဆောင်တဲ့ဆီမှာ မြန်လည်းမြန်၊ တိ လည်း တိကျလှသည်။ ဒါကြောင့် ‘ခေတ်သစ်’ကို သူမ အားအကိုးဆုံးပင်။

အားကိုးရလို့ နိုင်းမိတဲ့ အခုကိစ္စက တကယ့်အရေးကြီးလှ သည်။ အရေးကြီးဆုံးကိစ္စကိုမှ တစ်ခုခုဖြစ်လာတယ်ဆိုတော့ သူ မပူပင် ဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူမရဲ့တော့စ်နဲ့ ပတ်သက်နေ လို့ဖြစ်သည်။

အခန်း (၂)

“နာမည်ပြော”

“ခေတ်သစ်ပါခင်ဗျ”

“လက်မှတ်ထိုးပြီးမှ အစည်းအဝေးခန်းထဲ ဝင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခေတ်သစ် ရှိရှိသေသေ ခေါင်းညိတ်လေသည်။

အစည်းအဝေးခန်းမအပြင်မှာ မှတ်တမ်းရေးနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က အစည်းအဝေးတက်ရောက်မယ့်သူစာရင်းနဲ့ အလုပ်ရှင်နေပါသည်။

သူ့လိုပဲ အစည်းအဝေးတက်ရောက်ကြမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းကို နာမည်မေး၏။ ထိုနာမည်ကို စာရင်းစာရွက်မှာရှာပြီး ‘ရှေ့ အင်း’ ဆိုပြီး နာမည်ဘေးမှာ လက်မှတ်ထိုးခိုင်းလေသည်။

ကခုလည်း ရှေ့ကလူတွေ လက်မှတ်ထိုးပြီး အစည်းအဝေး

ခန်းမထဲ ဝင်သွားလေပြီ။ ‘ခေတ်သစ်’ ကိုလည်း ထုံးစံအတိုင်း နာမည် မေး၏။ ခေတ်သစ်ဆိုတဲ့ နာမည်ကိုရွတ်ရင်း အစည်းအဝေးမှတ်တမ်း စာအုပ်ထဲရှိ အစည်းအဝေးတက်ရောက်ကြသူများနာမည်ထဲက ‘ခေတ် သစ်’ နာမည်ကို ရှာနေသည်။

ခေတ်သစ်က လက်မှတ်ထိုးဖို့ ဘောပင်အဆင်သင့်ကိုင်ရင်း တောင့်နေ၏။

“ခေတ်သစ် ဟုတ်လား”

ထိုပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောင်ကြူတ်၍ ခေတ်သစ်ကို တစ်ချက်မော့ ကြည့်ရင်း ပြန်မေးသည်။ ခေတ်သစ် ရှိသေကျိုးခွံစွာပင် -

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”

“ခေတ်သစ်နာမည်လည်း မရှိဘူး”

ခဲသားရောင် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို စမတ်ကျကျဝတ်ထား တဲ့ ထိုပုဂ္ဂိုလ် မှတ်တမ်းထဲကနာမည်တွေ အခေါက်ခေါက်အခါခါကြည့် ရင်း ပြောသည်။

“ဟင်”

ခေတ်သစ် ဟင်ခနဲဖြစ်ကာ မျက်မှောင်ကုတ်ကျသွားလေပြီ။

“ဟုတ်တယ်၊ မောင်ရင့်နာမည် ခေတ်သစ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ် သား။ အစည်းအဝေးတက်ရမယ့် မှတ်တမ်းထဲမှာ မပါဘူး။ ဒီမှာကြည့်”

အစည်းအဝေးတာဝန်ခံပုဂ္ဂိုလ်ပြောရင်း မှတ်တမ်းစာအုပ်ထဲ ထိုးပြလေသည်။ စီပီဒီရေးချထားတဲ့ နာမည်စာရင်းကို မျက်လုံးရှင်ရှင်နဲ့ ခေတ်သစ် လိုက်ကြည့်သည်။

ဟုတ်ပါ၏။ ခေတ်သစ် နာမည်မပါ။

နောက်မှ ခေတ်သစ် သတိရလေသည်။ နာမည်စာရင်းထဲက

'ဒေါ်ရွက်နုစိမ်း' နာမည်ကို လက်ညှိုးနဲ့ ထောက်ပြပြီး -

"ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ရွက်နုစိမ်း ပါတယ်လေ"

"မင်းနာမည်က ခေတ်သစ်ဆို"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ဟုတ်တယ်ဆိုရင် ဒေါ်ရွက်နုစိမ်းနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ"

ထိုပုဂ္ဂိုလ် 'ခေတ်သစ်' ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီး တိကျသေချာအောင် မေးလေသည်။

"ဒီလိုပါ ခင်ဗျ။ ဒေါ်ရွက်နုစိမ်း တုပ်ကွေးဖြစ်ပြီး ကောင်းခါဆို အစည်းအဝေးမတက်ဖြစ်ပါဘူး။ အဲဒီအကြောင်းကို ဘော့စ်ရဲ့အတွင်းရေးမှူး ဦးသက်တန်ကျော်ကို အကြောင်းကြားပြီးပါပြီ။ ဦးသက်တန်ကျော်က တုပ်ကွေးဟာ ကူးတတ်တဲ့သဘောရှိတာကြောင့် ကိုယ်စားလွှတ်ရဲ့ ဦးသက်တန်ကျော် အကြောင်းပြန်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ဒေါ်ရွက်နုစိမ်းက ကျွန်တော့်ကို လွှတ်ခဲ့တာပါ။ ဒေါ်ရွက်နုစိမ်းကိုယ်စားပါ ခင်ဗျ"

ခေတ်သစ် သေချာရှင်းပြရလေသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နားထောင်ပြီးတော့ တစ်ခွန်းပြောသည်။

"ခဏစောင့်" တဲ့။

ခေတ်သစ် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ် ထိုင်နေရာမှ မှတ်တမ်းစာအုပ်ကိုငါ့ပြီး ထထွက်သွား၏။ သေချာတာက တိကျသေချာအောင် ဦးသက်တန်ကျော်ကို သွားမေးဖို့ပဲ ဖြစ်မည်။

ဓမ္မပိတ်ထားတဲ့ အစည်းအဝေးခန်းမဘေးရှိ အခန်းတစ်ခုထဲ ဝင်သွား၏။ ခေတ်သစ် မသိမသာသက်မချပြီး စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရပ်စောင့်နေရသည်။

မစောင့်လို့လည်း မဖြစ်ပါ။ သူ့က ဝန်ထမ်း။ ဝန်ထမ်းတောင်မှ ထုပ်ငန်းခွဲတစ်ခုက တာဝန်ခံမျှသာ ဖြစ်သည်။

သူတို့လို ဝန်ထမ်းအဆင့်က ဘော့စ်နဲ့ တိုက်ပိုက်တွေ့ခွင့်မရှိ။ အနုပညာကောင်းကင်စင်တာမှာ ခေတ်သစ် အလုပ်ဝင်တာ နှစ်နှစ်တင်းတင်းပြည့်ပြီးဖြစ်သည်။

ခုချိန်ထိ ဘော့စ်ဆိုတာ ဖြူသလား၊ မည်းသလား၊ ယောက်ျားသား မိန်းမလား မသိပါ။

မမိမ်းကတော့ ဘော့စ်ကလို့ ထည့်ပြောတက်သည်။ ဘော့စ်ဆိုလုပ်ငန်းပေါင်းများစွာ ရှိတဲ့အနက် မမိမ်းက 'အနုပညာကောင်းကင်'

လို့ နာမည်တပ်ထားတဲ့စင်တာကို တိုက်ရိုက်စီမံကြီးကြပ်ရသူ။

စင်တာတိုက်ရိုက်ဆုပ်ချုပ်သူတွေအပေါ် လိုအပ်ရင် လိုအပ်သလို ညွှန်ကြားသည်က ဘော့စ်ရဲ့အတွင်းရေးမှူးနဲ့ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးတို့ကတစ်ဆင့် ဖြစ်သည်။

မမစိမ်းတို့ပင်လျှင် ဘော့စ်နဲ့ တော်တန်ရုံကိစ္စကို တွေ့ဆုံခွင့်မရကြပေ။ ဒါကြောင့် သူတို့လိုဝန်ထမ်းတွေက ဘော့စ်နဲ့ ပို၍အလှမ်းကွာဝေးလှသည်။

မမစိမ်း ခိုင်းသမျှကို လုပ်၊ အချိန်တန်ရင် မမစိမ်း ထုတ်ပေးတဲ့လခကိုယူ။ ဒါလောက်ပဲ။

စင်တာထဲက သူလိုဝန်ထမ်းကောင်မလေးတွေကတော့ အလှူဝင်တာပဲ နှစ်ချီနေပြီ။ ဘော့စ်ကို မမြင်ရလို့ စိတ်ထဲ ဟာနေတယ်လို့ ပြောကြဆိုကြတာတွေ ရှိသည်။

တကယ်လည်း ဘယ်ဝန်ထမ်းဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ဘော့စ်ကိုတော့ ကိုယ်မြင်ဖူးချင်ကြတာပဲ။

ဒါပေမဲ့ ဘော့စ်က လုပ်ငန်းကြီးတွေများသမို့ ဟိုအောက်ခြေက ဝန်ထမ်းနဲ့ ထိတွေ့နိုင်ဖို့ အချိန်မပေးနိုင်အောင် အလုပ်များလှသူ ဖြစ်သည်။

ဒီနေ့ အစည်းအဝေးပွဲက ဘော့စ်ရဲ့လုပ်ငန်းပေါင်းများစွာရဲ့

စီမံကြီးကြပ်သူ၊ စင်တာရဲ့အကြီးဆုံးဝန်ထမ်းနဲ့သာ တွေ့ဆုံပြီး လုပ်ငန်းကိစ္စဆိုင်ရာကို တိုက်ရိုက်ညွှန်ကြားမည်။

ကိုယ့်လုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အချက်အလက်ကို ဆွေးနွေးရမည်။ လိုအပ်တာကို တင်ပြပြီး ဘော့စ်ရဲ့အတည်ပြုဖြည့်စွက်ညွှန်ကြားချက်မှန်သမျှကို လက်ခံရမည့် အထူးအစည်းအဝေးပွဲဖြစ်၏။

ဒီအစည်းအဝေးပွဲကို ဘယ်စင်တာရဲ့တာဝန်ခံကမှ ပျက်ကွက်ခွင့်မရှိပါ။ အခြေအနေအရ မမစိမ်းလည်း မပျက်မကွက် တက်ရောက်ဖို့ လုပ်ငန်းကိစ္စတွေ အသေးစိတ်စီစဉ်သမျှကို ခေတ်သစ်ကိုယ်တိုင် ပါဝင်လုပ်ဆောင်ပေးပြီး ဖြစ်သည်။

သို့သော် မမစိမ်း ကောက်ကာငင်ကာ တုပ်ကွေးဖြစ်ပြီး ဆေးကုလို့ကောင်းခါစ ရှိပါသေးသည်။

လုံးဝကောင်သွားခြင်းမဟုတ်တာကြောင့် သူမကတစ်ဆင့် အစည်းအဝေးခန်းမထဲရှိ ပုဂ္ဂိုလ်များထံ ကူးစက်သွားလျှင်။

အပျိုကြီးပီပီ စိတ်ပူတာနဲ့ စိုးရိမ်တာ များလေသည်။

မမစိမ်းရိုးခိုင်တဲ့အတိုင်း ဦးသက်တန်ကျော်ကို အကြောင်းကြားသည်။ ဦးသက်တန်ကျော်ကလည်း ကုန်းမာရေးလိုက်စားသူပီပီ ဝယ်ကွေးကူးစက်ကုန်မှာ စိုးလေသည်။ ဒါကြောင့် မမစိမ်းကိုယ်စား ဆောင်ရွက်နိုင်မယ့် ဝန်ထမ်းတစ်ဦးကို အစားထိုးလွှတ်ခဲ့ပါတဲ့။

မမိမ်းက ခေတ်သစ်ကို တုပ်ကွေးမဖြစ်အောင် ကာကွယ်ဆေး
ထိုးပေးပြီး ထိုအစည်းအဝေးတက်ရောက်ဖို့ တာဝန်ပေးလေသည်။

မမိမ်းပေးတဲ့တာဝန်နဲ့ အထူးအစည်းအဝေးပွဲကျင်းပရာ
ဘော့စ်ရဲ့ ပင်မရုံးချုပ်အဆောက်အအုံထဲ ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ခုတော့ အစည်းအဝေးမှတ်တမ်းထဲမှာ ခေတ်သစ်နာမည်မပါ
လို့တဲ့။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ဝင်သွားပြီး မိနစ်ပိုင်းမျှပင် မကြာပါ။

ပြန်ထွက်လာတော့ အညှို့ရောင်အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနဲ့ ခပ်
ဖိုင့်ဖိုင့်လူကြီးတစ်ဦး ပါလာသည်။ နဖူးပြောင်သည်ကလွဲပြီး ကြည့်ကောင်း
နေသည့် ထိုလူကြီးက ခေတ်သစ်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လေပြီ။

“ဒေါ်ရွက်နစ်မီးလွှတ်ခဲ့တာ ဒီသူငယ်လား”

ဟု မေးသည်။ ခေတ်သစ် ခေါင်းညိတ်သလို မှတ်တမ်းစာ
အုပ်ကိုင်ထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လည်း ခေါင်းညိတ်ပြီး တစ်ဆက်တည်းဆိုသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ နာမည်က ခေတ်သစ်” တဲ့။

“ခေတ်သစ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”

ရိုသေကျိုးစွံသလို တည်ကြည်လေးနက်တဲ့အသွင်နဲ့ သပ်ရပ်
ကြော့ရှင်းနေတဲ့ ခေတ်သစ်ကို ဦးသက်တန်ကျော် သဘောကျသလို
ခေါင်းဆတ် အသိအမှတ်ပြု၏။

လူငယ်ဆိုတာ ဒီလိုသွက်လက်ချက်ချားပြီး ရိုကျိုးနေဖို့ လိုအပ်
သည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဘာဘာညာညာ မေးမနေတော့ပါ။

“လိုအပ်တဲ့ဖိုင်ယူပြီး ဒေါ်ရွက်နစ်မီးကိုယ်စား လက်မှတ်ထိုး
အစည်းအဝေးခန်းမထဲ ဝင်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ”

ဦးသက်တန်ကျော် ပြောပြီး ထွက်လာတဲ့အခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွား
သည်။ မှတ်တမ်းကိုင်ပုဂ္ဂိုလ်က သူ့နေရာမှာ သူဝင်ထိုင်လေပြီး ခေတ်
သစ်ကို လက်မှတ်ထိုးစေသည်။

လက်မှတ်ထိုးပြီး ခေတ်သစ်လွယ်ထားတဲ့ သားရေအိတ်ထဲက
အဖွဲ့ဆွတ်ဆွတ်ရောင် ကြည်လဲ့နေတဲ့ ဖိုင်တွဲကို ထုတ်ယူသည်။

“လက်ကိုင်ဖုန်း ယူမသွားနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”

ထိုပုဂ္ဂိုလ်က သတိပေးသလို ပြောသည်။

အထူးအစည်းအဝေးပွဲမှာ သက်ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်တွေအားလုံး
အင်အား အလွဲအချော် အတိမ်းအစောင်းဖြစ်မှာကို မလိုလားကြပေ။

ဒါကြောင့် အစစအရာရာ တိတိကျကျ ကြပ်မတ်နေခြင်းဖြစ်
သည်။ မမိမ်းကလည်း သေချာမှာထားလေသည်။ ခေတ်သစ် မပေ့ပါ။

“လက်ကိုင်ဖုန်း ယူမသွားနဲ့ နောက်ပြီး လုံးဝ ကွမ်းယာမဝါးနဲ့”

ဒီလောက်တော့ ခေတ်သစ် နားလည်ပါသည်။ သူလည်း ထမ်းပါပဲ။ မမစိမ်းလိုပဲ လူကြီးတွေဟာ အရာရာအပေါ် စိုးရိမ်တတ်လားဆိုတာ ခုမှ ပိုသိသာလေသည်။ ထိုကြောင့် လက်ကိုင်ဖုန်းနဲ့ သားအိတ်ကို ပုဂ္ဂိုလ်စားပွဲပေါ်မှာ ထားခဲ့ပြီး ဖိုင်တစ်ခုသာကိုင်၍ အထူးအဝေးခန်းမထဲ ဝင်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်လေသည်။

ကွမ်းယာဝါးခွင့်မရတာလေးအတွက်ပဲ ရင်မှာဟာလျက်၊

အခန်း (၃)

ခန်းမထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် အဲယားကွန်းကြောင့် ခေတ်သစ် တစ်ကိုယ်လုံး အေးမြမြဖြစ်လို့သွားသန့်နဲ့

အလယ်မှာ ရောင်နံပန်းပေါင်းစုဖြင့် အလှဆင်ထားသော ဘဲဥပုံစားပွဲခိုင်းပတ်လည်မှာ ထိုင်နေကြပြီးဖြစ်တဲ့ လုပ်ငန်းပေါင်းစုံဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်သုံးဆယ်နီးပါး ရှိလေသည်။

အားလုံး လူကြီးပိုင်းတွေသာ။ အမျိုးသမီးကြီး လေးဦးသာ ပါသည်။ လူကြီးပိုင်းအားလုံးရဲ့မျက်လုံးအကြည့်တွေ ခေတ်သစ်ထံ ပြိုကျလာလျှင် ခေတ်သစ်ခြေလှမ်း တန်ခိုးသွားပါသည်။

ခေတ်သစ်သာလျှင် အားလုံးထဲမှာ ငယ်နေတော့ အံ့ဩနေလို့ ခြစ်ဟန်တူသည်။

ဦးသက်တန်ကျော် ဝင်လာပြီး ဘဲဥပုံစားပွဲအလယ်တွင် လွတ်

နေတဲ့နေရာမှာ ထိုင်ဖို့ပြပေးသည်။ ဒေါ်ရွက်နုစိမ်းကိုယ်စား တက်ရောက်
တာဖြစ်ကြောင်းလည်း ရှင်းပြလျှင် အံ့ဩနေတဲ့လူကြီးများရဲ့ မျက်လုံး
နားလည်သွားဟန်နဲ့ တောက်ပလေသည်။

ခေတ်သစ် ဣန္ဒြေရရ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်၍ ကိုယ်
မတ်မတ်ထားလေသည်။ စားပွဲထိပ်ဆုံးတစ်နေရာနဲ့ ဘေးတစ်နေရာသာ
လွတ်နေသေးသည်။

ဘေးတစ်နေရာမှာ ဦးသက်တန်ကျော် ဝင်ထိုင်လျှင် ကျန်တစ်
နေရာက ဘော့စ်အတွက်ဖြစ်မှာ သေချာသည်။

အားလုံး တည်ငြိမ်စရာထိုင်ရင်း တီးတိုးပြောလျက် ဘော့စ်
အလားကို စိတ်အားထက်သန်စွာ စောင့်နေကြတာ သိသာလေသည်။

ခေတ်သစ်လည်း စိတ်ဝင်စားနေပါသည်။ ဘော့စ်ကို ဦးဦးစွာ
ဖျား မြင်တွေ့ရမှာဖြစ်သလို၊ လုပ်ငန်းဆိုင်ရာကိစ္စကိုလည်း ဆွေးနေး
တိုင်ပင်ရမှာဖြစ်တဲ့အတွက် စိတ်ပါလှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။

ထိုစဉ် ချိုလွင်သော လျှပ်စစ်ခေါင်းလောင်းသံ သာယာစွာ
ပေါ်ထွက်လာသည်။ ခေါင်းလောင်းသံကြောင့် တီးတိုးပြောနေကြတဲ့
စကားသံတွေ ရုတ်ခြည်း တိတ်ကျသွားသလို အားလုံးဖျတ်ဖျတ်လတ်
လတ် ထ,ရပ်လေသည်က ဘော့စ်ကို ကြိုဆိုဖို့ဖြစ်မှန်း ခေတ်သစ်
သဘောပေါက်လေသည်။

အားလုံးနဲ့အတူ ခေတ်သစ်လည်း ထ,ရပ်သည်။

ခေါင်းလောင်းသံလေး တစ်သွားသည်နှင့် လွတ်နေတဲ့ထိုင်ခုံ

ဘောက်မှ နံရံဖြူပုံတံခါးတစ်ချပ် ရှုပ်ခနဲ ပွင့်၏။ တံခါးပွင့်လာသည်နှင့်

အောက်တိုင်းဝတ်စုံ အဖြူဆွတ်ဆွတ်ဝတ်ထားသည့် လူလတ်ပိုင်းအ

နည်း အမျိုးသားလေးဦး တန်းစီထွက်လာသည်။

ခန်းမကြီးက တိတ်ဆိတ်နေသော်လည်း စိတ်ဝင်စားစရာတို့

နှင့် ငေးမောပွယ်ကောင်းနေတယ်လို့ ခေတ်သစ် ခံစားမိပြီး -

ထိုခလေးယောက်က လွတ်နေတဲ့ ထိုင်ခုံရဲ့ဘေးတိုက်ကျကျမှာ

ခပ်ယောက်တစ်တွဲ ခွဲရပ်လျက် ဘော့စ်ကို စောင့်ဆိုင်းနေသည်။

အားလုံးစောင့်ဆိုင်းနေတဲ့ ဘော့စ်ကလည်း အချိန်ဖြုန်းမနေ

မိနစ်ဝက်မျှပင် ကြာဟန်တူပါသည်။ ခန့်ခန့်ညားညား ထွက်လာတာ

ဖြစ်လျှင် ခေတ်သစ် နှုတ်ခမ်းလွှာ အံ့ဩတုန်ခါစွာ ပွင့်ဟသွားပါသည်။

“ဟင်”

ဒီလူကြီးက ဘော့စ်တဲ့လား။ မယုံနိုင်တဲ့ မျက်ဝန်းနဲ့လည်း

နှိုးကြည့်မိလေသည်။

မိုးပြာရောင် ကုတ်ဝတ်စုံနဲ့ ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးဖြစ်လျက်။ မာန

အပြည့်ရှိသော ဘော့စ်က အားလုံးကိုခြုံ၍ တစ်ချက်ပြုံးပြလျှင် နုပျို

အမျိုးသမီးသယောင် ဖြစ်လာသည်။

ပြည်တင်းသောမျက်နှာပုံက အရှိန်အဝါတစ်မျိုးနဲ့ တောက်က
၏။ နှုတ်ခမ်းပါးနဲ့ မျက်ဝန်းတောက်တောက်က ထင်ရှားသည်။ နှုတ်ခမ်း
မွှေးပုံစံကျနဲ့ပို့ ပို၍ခန့်ညားသလို မျက်ဝန်းထူထူကြီးက နှုတ်ခမ်းမွှေးနဲ့
ဆံပင်လို အဖြူအမည်းရောထွေးနေသည်က တစ်မျိုးတစ်ပုံကြည့်ကောင်း
နေသည်။

အသက်ခြောက်ဆယ်နီးပါးဆိုတဲ့ အသက်အရွယ်အရ ဖြူလာ
တဲ့ဆံပင်တွေကို ဆေးဆိုးပြီး ရောကို ကာကွယ်နေကြတဲ့ ဘော့စ်တွေ
ထဲမှာ ဒီဘော့စ်က တသီးတခြား။

ရောကို ရဲရဲခံ့ခံ့ဖော်ပြကာ သဘာဝတရားကို အကာအကွယ်
မပါဘဲ ဖြူရင်ဖြူတဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေသည်က အံ့သြဖို့လည်း ကောင်းနေ
သည်။

ခုတော့ ဒီလူကြီးက သူ့ရဲ့ဘော့စ်တဲ့။ ယယုံနိုင်စရာကောင်းပါတီး
‘ဦးအလင်းတန်း’... ခင်ဗျားကြီးက ဘော့စ်တဲ့လား။

ရင်ထဲက တိုမေးခွန်းနောက်မှာ ခေတ်သစ် မျက်ဝန်းမှ အံ့သြ
တာတွေ ကွာကျလေပြီ။ တင်းမာမှုနဲ့ ခံပြင်းမှုအရောင်သို့ ပြောင်းလဲ
သွားလေသည်။

“အားရှုံးပဲ မက်လာပါ။ ထိုင်ကြပါ”

ဩဇာအရှိန်အဝါကြီးမားသောဘော့စ်ရဲ့ နှုတ်ဆက်သံ ဝေ

ကလာသည်က ခေတ်သစ်ကို လှုပ်ခါလိုက်သည့်နယ်။

ပြောင်းလဲသွားတဲ့ ခေတ်သစ် မျက်ဝန်းရောင်စဉ်ကို ကျွန်
သည်ထိန်းလိုက်ရသည်။ ဘော့စ် နှုတ်ဆက်ပြီး ဦးစွာဝင်ထိုင်လျှင် အားလုံး
ကကိုယ်စီ ထိုင်ကြ၏။ ခေတ်သစ်လည်း ရုတ်ခြည်းတင်းမာလာတဲ့
အောက်တွေကို မျိုချပြီး ထိုင်လေသည်။

ဦးအလင်းတန်းက ဘော့စ်တဲ့။ ကြိုတင်သာသိရင် အနုပညာ
ကောင်းကင်စင်တာမှာ ခေတ်သစ် အလုပ်ဝင်မည်မဟုတ်ပါ။ ခေတ်သစ်
နည်းမှ ဒဏ်ရာနက်တစ်ခု ဖြစ်စေခဲ့သည့် ဦးအလင်းတန်းဟာ သူ့ရဲ့
ဘော့စ် ဖြစ်မနေသင့်ပါ။ ခုတော့ ထင်မှတ်မထားစွာ။

ခေတ်သစ် စိတ်လှုပ်ရှားကာ စားပွဲအလယ်ရှိ အလှူစိုက်ထား
သော မျက်ဝန်းရောင်စုံများထဲမှ စွင့်စွင့်ကြီးပွင့်နေသော ကျူးလစ်ပန်းကို စိုက်
ခြင်းနဲ့လျှင် -

“လုပ်ငန်းဆိုင်ရာအားလုံးမှာ ကျွန်တော် အားမရခုံးက ‘အနု
ပညာကောင်းကင်’ လုပ်ငန်းကိုပဲ”

“ဟင်”

စချောင်း ဦးအလင်းတန်းဆိုသည်က ခေတ်သစ်နဲ့ဆိုင်တဲ့ စင်
တာကိုစွဲ ဖြစ်လေသည်။ ခေတ်သစ် ကိုယ်တုန်မတတ်ဖြစ်ကာ အသိ
ကောင်းစွာ ဝင်လာပါသည်။

ဟုတ်ပါ၏။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနဲ့ လုပ်ငန်းကိစ္စ ယှဉ်တွဲနေနေ ဖြစ်နေပါ။

ရာခိုင်နှုန်းမှာ ဒီလူကြီးက သူ့ရဲ့ဘော့စ်။ လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ ဆွေးနွေးမယ့် အရေးကြီးဆုံးပုဂ္ဂိုလ်။

ခေတ်သစ် သတိလက်လွတ်၍ မဖြစ်ပါ။ အားလုံးကလည်း ဘော့စ်အားမရဆုံးဖြစ်တဲ့ အနုပညာကောင်းကင်စင်တာကိစ္စ ဘယ်တင်ပြမလဲဆိုတာ စိတ်ဝင်စားလျက် ခေတ်သစ်ဆီ လှမ်းကြည့်လေသည်။ ခေတ်သစ် အရှိအသေပေးပြီး မတ်တတ်ရပ်လျှင် ဘော့စ် မျက်လုံးအစုံ ခေတ်သစ်ဆီ ရောက်လာသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘော့စ်။ ဘော့စ် အားမရနိုင်တဲ့ အချက်အလက် အားလုံးကို ဒေါ်ရွှင်နုစိမ်းက အသေးစိတ်တင်ပြထားပါတယ်။ အဲဒါ တင်ပြချက်ကို ကျွန်တော် ရှင်းပြပါ့မယ်”

ခေတ်သစ် သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုရှိစွာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြောလျှင် ဘော့စ်အကြည့်က အရောင်ပြောင်းလေသည်။ တစ်ချက်စိုက် ကြည့်မိရုံနဲ့ ဦးအလင်းတန်း မျက်လုံးထူထူကြီးတွန့်ကာ ငြိမ်သက်သွား၏။ ခေါင်းထဲမှာလည်း ဒီသူငယ်ပဲလို့ ဒိုင်းခနဲ အသိဝင်လာသည်။

ဟုတ်ရော ဟုတ်ရဲ့လားလို့ သံသယလည်းဖြစ်ကာ -

“နေဦး”

ဦးအလင်းတန်းရဲ့ဟန်တားသံ ဟိန်းထွက်လာသည်။ ခေတ်သစ် သံသယလက် လှမ်းကြည့်တော့ ဦးအလင်းတန်းမျက်လုံးနဲ့ တည့်ဆုံလေပြီ။ စူးရှကာ အရောင်တဖျပ်ဖျပ် လက်ထဲနေသော ဦးအလင်းတန်း ရဲ့ မျက်လုံးနက်အစုံနောက်မှာ လက်ညှိုးပါလာပြီး -

“မင်းက”

လို့ အတိတ်အကြောင်းကို သတိရစွာ ရည်ညွှန်းမေး၏။

ဒီအတိုးကြီးမှတ်ဉာဏ်ကောင်းတာကိုတော့ ခေတ်သစ် မျိုးကျွေး လေ့ရှိပြန်၏။ သို့သော်လည်း အတိတ်အကြောင်းက ရင်မှာ ဆစ်ခနဲကျင့် တက်လာလျှင် ခေတ်သစ် နှုတ်ခမ်းတစ်ချက် မှဲသွား၏။

တည့်ဆုံနေတဲ့ အကြည့်က ဆုံနေဆဲ။

“ဘော့စ် ဒေါ်ရွှင်နုစိမ်းကိုယ်စား တက်ရောက်လာတဲ့ တာဝန် လူငယ်ပါ။ ဘော့စ်ကို ကျွန်တော် ကြိုတင်အသိပေးထားပါတယ်”

ဦးသက်တန်းကျော် ရှင်းပြလျှင် -

“မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ မင်း မဟုတ်လား”

လို့ ထပ်မေး၏။

ဦးသက်တန်းကျော် စိတ်ရှုပ်ကာ ခေါင်းကုတ်ရမလို့ ဖြစ်လေ သည်။ အားလုံးကလည်း ဘော့စ်နဲ့ ခေတ်သစ်ကို တဖန်တင်ကြည့်နေ ကြကာ ဘာဆိုတာကိုလည်း သိချင်နေကြသည့် မျက်လုံးအစုံတိုင်းက

အရောင်စွက်လို့နေသည်။

ခေတ်သစ် လိမ်ညာဖို့ စိတ်မဝင်စားပါ။ အထူးသဖြင့် မှတ်ဉာဏ်ကောင်းလွန်းတဲ့ အဘိုးကြီးရင်ထဲ မှန်သွားအောင် ရဲရဲသွက်သွက် ဝန်ခံလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်ပါပဲ”

‘ကျွတ်’

အဘိုးကြီး နှုတ်ခမ်းစေ့ကာ ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်ရင်း ခေါင်းနှစ်ကြိမ်မက ယမ်း၏။

ရင်ထဲက အောက်သိုးသိုးခံစားချက်က မျက်နှာပေါ် ပြေးတက်လာလျှင် ဦးအလင်းတန်း ဣန္ဒြေပျက်လှပတတ် ဖြစ်လေသည်။

ခေတ်သစ်က ဣန္ဒြေမပျက်ပါ။ ပို၍ရဲရဲလို့ နေသည်။

“အနုညာကောင်းကင်စင်တာကိစ္စကို ကျွန်တော် ဆက်လက်ရှင်းပြပါမယ်”

အလုပ်ကိစ္စဘက် ခေတ်သစ် စကားဦးလှည့်လျှင် -

“ရပြီ”

တဲ့။ ပြတ်တောင်းတောင်း ပိတ်ပင်တဲ့ ဦးအလင်းတန်း။

ခေတ်သစ် စိတ်ထဲ နင့်ခနဲဖြစ်ကာ -

“ကျွန်တော်”

ဟု စကားဆက်ပြောဖို့ စရုံရှိသေးတယ်။

“လက်ထဲက ဖိုင်တွဲထားပြီး ထွက်သွား”

တဲ့။

“ဗျာ”

ခေတ်သစ်လက်ထဲက ဖိုင်က တုန်ခါလွတ်ကျသွားသည်။ ဦးအလင်းတန်းမျက်ဝန်းက စူးရဲတောက်ပလျက် ခေတ်သစ်ကို နက်နက်နှိုင်းနှိုင်းကြည့်နေဆဲ။

“ဦးသက်တန်ကျော် ဒီလူငယ်ကို ခန်းမအပြင်ပို့လိုက်”

ဟု အမိန့်ပေးသလို ပြောလေသည်။ ဦးသက်တန်ကျော် ထိုင်မှ ထလာကာ ဘော့စ်အလိုအတိုင်း ခေတ်သစ်ကို မျက်ရိပ်ပြသည်။

“လာပါ”

တဲ့။ ခေတ်သစ် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။

အံ့တစ်ချက်တော့ ကြိတ်မိကာ မျက်လုံးပေါင်းများစွာကြားမှာ ဘော့စ်အလိုအတိုင်း အစည်းအဝေးခန်းမအပြင်ဘက် ရောက်ခဲ့ရလေပြီ။

အခန်း (၄)

“ဟာ အဲဒါ ပြဿနာပေါ့။ ပြဿနာကမှ ဝိစိလေးမဟုတ်ဘူး
အကြီးကြီးပေါ့ဟဲ့။ ခေတ် မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲကွယ်။ ဘော့စ်
ကို မင်း မရိုမသေ မကျိုးမနွံ ပြောမိဆိုမိပြီ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်
ခေတ်ကို နှင်လွှတ်တာဖြစ်မယ်။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ခေတ်ရယ်”

မမစိမ်းပျက်နာ ညှိမှောင်ပျက်ကျကာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ခြေ
လေသည်။ ခေတ်သစ် စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းယမ်းပြီး -

“မမစိမ်းရာ ကျွန်တော် မမစိမ်းအပေါ်မှာတောင် ဘယ်လောက်
ရိုသေတယ်၊ ဘယ်လောက်ကျိုးနွံတယ်ဆိုတာ မမစိမ်း အသိပါ”

ဟုတ်ပါရဲ့။

ဒါတော့ ဒေါ်ရွက်နုစိမ်း လက်ခံပါသည်။ ခေတ်သစ်က အလုပ်
ဝင်ကတည်းက သူမအရိပ်အခြည်ကို နားအလည်ဆုံးခဲ့ တာဝန်ရှိလို့ကြီး

အပေါ် ဆက်ဆံတာ အသိတတ်ဆုံး။ ပြီးတော့ အပါးနပ်ဆုံးနဲ့ အလိမ္မာဆုံး
ဖြစ်သည်။

သူမကို အလေးထားဆက်ဆံတဲ့ ခေတ်သစ်က ဘော့စ်ကို
ညည်း ထိုသို့ ဆက်ဆံမှာပဲ။

ဒါဆို ဘာကြောင့် ဘော့စ် နှင်လွှတ်တာလဲ။ အကြောင်းပြချက်
မရှိပေမည်။ ဟုတ်သည်။

“နေဦး။ မင်းနဲ့ဘော့စ် ဘာပတ်သက်လို့လဲ။ တစ်ခုခုတော့
အကြောင်းရှိမှာပဲ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

မမစိမ်းမေးလျှင် ခေတ်သစ်ပျက်ဝန်းမှ ကြည်လဲ့တဲ့အရောင်
တွေ နောက်ကျိသွားလေပြီ။

နှုတ်ခမ်းစေ့ကာ သက်ပြင်းရွှိက်ရင်း အမူအရာတင်းသွားတဲ့
ခေတ်သစ်။ ဒေါ်ရွက်နုစိမ်း တစ်ခုခုကို သဘောပေါက်လို့သွားသည်။

“ပြောလေ ခေတ်။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

ခေတ်သစ် ခေါင်းမညိတ်ချင်သလို၊ ခေါင်းလည်း မခါလိုပါ။
အတိတ်အကြောင်းက ခံပြင်းစိတ်လွှပ်ရှားစရာတွေနဲ့။ ခေတ်

သစ် ခံစားချက်တွေ မတည်ငြိမ်နိုင်တော့ပါ။

သားရေအိတ်ထဲက ပါဆယ်ဝယ်ထည့်ထားတဲ့ ကွမ်းယာထုပ်
ကို နှိုက်လေသည်။ ကွမ်းတစ်ယာ ခံတွင်းထဲ ထည့်ငံ့လေပြီ။

“ဒီလို မမစိမ်းရဲ့”

ဟု ဆိုသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ မျက်လုံးရှေ့တွင် ကွမ်းယာဆုံတစ်
တုံး ခေတ်သစ်အပေါ် ဒေါ်ရွှင်နုစိမ်း ကွမ်းမစားပါမို့လို့ သတိပေးတား
မြစ်မနေတော့ပါ။

သူမ စိတ်ဝင်စားနေသည်က ခေတ်သစ်ပြောပြတဲ့ သော့ခွက်
ခေတ်သစ်ရဲ့အတိတ်က ဆက်တုံးအကြောင်း။

King Center

ထိုစဉ်က အမျိုးသားသီးသန့်ကိုယ်ကာယလေ့ကျင့်စင်တာမှာ
ခေတ်သစ်က နည်းပြဝန်ထမ်းဖြစ်သည်။ ကိုယ်ကာယလေ့ကျင့်စင်တာ
နည်းပြဖြစ်တာမို့ သင်တန်းသားတွေ ယုံကြည်မှုရှိအောင် ပြောလိုပါသည်။

အထူးသဖြင့် ကျန်းမာရေး ဒေါင်ဒေါင်မြည်ရမည်။ ခန္ဓာကိုယ်
အဆစ်အပေါက် တောင့်တင်းနိုင်ဟုဆိုကြောင်း ပေါ်လွင်ရပေမည်။ ထို့
မက ယောက်ျားပိုသော ကိုယ်ဟန်က ဖုခြင်း၊ ထစ်ခြင်းတွေ သူ့နေရာ
သူ ရုန်းကြွကာ၊ ခြင်္သေ့ပျိုလို ထကြွတဲ့ဟန်နဲ့ အချိန်တိုင်း ပျတ်လတ်

နေရမည်ဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့်မို့ ခေတ်သစ်က သူ့ကိုယ်သူ အစဉ်ဂရုစိုက်ကာ စံပြု
ခြင်းအောင် ပုံသွင်းနေရပါသည်။

ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျန်းမာရေး လိုက်စားသူမို့ သက်လုံ
ကောင်းစေဖို့ နွေရယ်၊ မိုးရယ်၊ ဆောင်းရယ်လို့ မခွဲခြားပေ။ မနက်တိုင်း
ကန်တော်ကြီးတစ်ပတ် ပြေးလေ့ရှိသည်။

အရုဏ်ဦးမှာ လတ်ဆတ်သောလေပြည်နုကို တစ်ကြီးရှုရှင်း
သစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်ရှားကာ ပြေးရသည့်အရသာက စိတ်ကို လန်းဆန်း
ကြည်မြဲစေပါသည်။

ဒါကြောင့် King Center မှာ နည်းပြစလုပ်ကတည်းက ခေတ်
သစ် ပျက်ကွက်ခြင်းမရှိပါ။ မနက်ဝေလီဝေလင်းဆို ပြေးကောင်းနေဆဲ
ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က မှတ်မှတ်ရရပြောရလျှင် နွေဦးဖြစ်ပေမယ့် နှင်းမှုန်
ကလေးများ ကျနေပါသည်။ နှင်းမှုန်လေးများကြောင့် နွေဦးမနက်က
မှုန်ဝါးဝါးနှင့် တစ်မျိုးတော့ လှသလိုလို ရှိသည်။

နွေဦးမို့ ဆောင်းရာသီရဲ့မနက်ခင်းလို ထပြေးသူများကို လမ်း
ပေါ်တွင် များများစားစား မတွေ့ရပေ။ တစ်ယောက်စီ နှစ်ယောက်စီသာ။
ကန်တော်ကြီး ပတ်ပြေးပြီးသော်လည်း ခေတ်သစ် ခြေလှမ်း

တွေ စင်တာဆီ ဦးတည်မနေပါ။ အချိန်က စောနေသေးတာရယ်၊ နင်း
မူနီကလေးနားကြောင့် မနက်ခင်းဟာ စိုအိလတ်ထုတ်နေတာရယ်ကြောင့်
မှန်မှန်လေး ပြေးကောင်းနေဆဲဖြစ်သည်။

စိတ်ငြိမ်နေသော လမ်းသွယ်တစ်ခုထဲ ချိုဝင်ပြေးလျှင် -
“ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ်”

“ဝုတ်”

ဆိုတဲ့ မာန်ဖီအော်ဟစ်ပိုင်းအံ့ကိုက်ဆွဲနေကြတဲ့ ခွေးအုပ်
အလယ်မှာ ဖြူဖြူအရိပ်တစ်ခု လုံးထွေးနေသည်။

ထိုအရိပ်ဆီမှ လှုပ်ရှားရုန်းကန်အော်ဟစ်သံတွေလည်း လုံးထွေး
လျက် မြင်ကွင်းက စိုးထိတ်စရာကောင်းနေသည်။

တစ်လမ်းလုံးမှာလည်း လူရိပ်မမြင်။ ခွေးအုပ်စုနဲ့ ထိုအရိပ်သာ
ခေတ်သစ် ပြေးနေတဲ့ခြေလှမ်း ပိုသွက်သွားကာ လုံးထွေးအော်ဟစ်သံနဲ့
ခွေးသံတွေ ညံစီနေတဲ့ဆီရောက်လျှင် ပျက်လုံးက မယုံနိုင်အောင် ခြင်
လေသည်။

လူကြီးတစ်ယောက်ကို ခွေးတွေအုပ်စုနဲ့ ပိုင်းဆွဲနေတဲ့မြင်ကွင်း
“ဟာ ဟေ့”

ခေတ်သစ် အော်လည်းအော်ရင်း လမ်းဘေးက အုတ်နီ
ကောက်ကာ ဟောင်နေသောခွေး၊ ကိုက်ဆွဲနေတဲ့ ခွေးတွေကို အား

စင်ပေါက်သည်က အဆက်မပြတ်။

အုပ်စုလုံး ပိုင်းဆွဲလို့ကောင်းတုန်းမှာ ပါးစပ်နဲ့ ခြေလက်တွေမှာ
ဆက်ကျိုးတွေလာမှန်တော့ ခွေးအားလုံး ကြောင်သွားသည်။ ပိုင်းဆွဲနေ
မည့်မှ အုတ်ပိုင်းနဲ့ဆော်နေတဲ့ ခေတ်သစ်ဆီ အကြည့်တွေရောက်ကာ
အုတ်ပိုင်းနဲ့ ဟောင်သံတွေ ညံစီလျက်။

ဝင်ရှုပ်ရကောင်းလားဆိုတဲ့ ပခံချင်စိတ်နဲ့ ခွေးအုပ်စု ခေတ်သစ်
ဆီ ခြွင်းလာကြသည်။ ခေတ်သစ်လက်က စက်တပ်ထားသည့်နယ်
မြေပဲပေသည်။ ပစ်လွှတ်တဲ့ အုတ်ပိုင်းတွေက အားပါတာကြောင့် ခွေး
အစုကောင်ပြီးတစ်ကောင် ဂိန်ခနဲ ဂိန်ခနဲ အော်ကာ တဝုတ်ဝုတ်ဟောင်
သံ နောက်လှည့်ပြေးကြလေသည်။

ခွေးမည်းတစ်ကောင်က ခေတ်သစ်ကို အခဲမကျေရွာ ခုန်အုပ်
ခွေး ခေတ်သစ် ပစ်လွှတ်တဲ့ ဂဝံကျောက်ခဲက ခွေးနံရိုးကို ဒေါက်ခနဲ
လေသည်။

ထိုခွေး ဂိန်ခနဲ ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်လျက် တစ်ကိုယ်
အုတ်ချာလည်ကာ အသက်လျှိုး ဦးတည်ရာ စွတ်ပြေး၏။

ဟောင်ရင်းပြေးကုန်တဲ့ ခွေးအုပ်တွေ ရှင်းသွားတော့ လမ်းဘေး
အထဲကျနေတဲ့ လူကြီးဆီ ကမန်းကတန်း သွားသည်။

“အကိုက်ခံရလား ဦး”

“ထိထားတယ်၊ ခြေထောက်မှာ၊ လက်မှာတွေရော”
 လူကြီး နာကျင်စွာ ဖြစ်နေသေးသလို ကြောက်အားလန့်အား
 ကတုန်ကယင် ဖြစ်လို့နေသည်။ အားကစားဘောင်းဘီကိုဝတ်ထား
 ကြောင့် ခွေးကိုက်ရာက ဒူးခေါက်ကြောမှာ ရှင်းရှင်းကြီးမြင်ရသည်
 သွေးတွေလည်း ဖြာကာ။ ခြေနှစ်ဖက်လုံးမှ ခွေးသွားခြစ်
 တွေမှာလည်း သွေးများ ထွက်နေသည်။ ညာလက်ဖျံမှာရော။ လုံး
 တဲ့အရှိန်နဲ့ မျက်နှာမှာ ခြစ်ရာပွန်းရာတွေ။
 “ဟာ အများကြီးပဲဗျ”
 “ဟုတ်တယ်ကွ၊ နေ့တိုင်းလိုလို မြင်နေကျခွေးတွေပဲ။ အ
 နယ်ကြောင့် ဒီနေ့မှ ထိုးဟောင်ပြီး ဝင်ဆွဲသလဲမသိဘူးကွာ၊ အား ကျ
 ကျွတ်”
 လူကြီး ရှင်းပြသလိုပြောရင်း နာကျင်စွာ စုတ်သပ်၏။
 “ထလိုရမလား ဦး၊ ဦးအိမ် ဘယ်မှာလဲ၊ လိုက်ပို့ပေးမယ်”
 လူကြီးကို တကယ်စာနာစိတ်အပြည့်နဲ့ ခေတ်သစ် ဝှေး
 တွဲထူသည်။
 “ရတယ်ကွ၊ ဆေးရုံပဲ အရင်ပို့ပေးစမ်းကွာ”
 “ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ၊ ခွေးသွားက အဆိပ်ရှိတယ်၊ ဆေး
 သွားတာ ပိုကောင်းတယ်၊ လာ ဦး”

ခေတ်သစ် တွဲထူလျှောက်ပေမယ့် လူကြီး ခြေမလှမ်းနိုင်ပါ။
 နာကျင်စွာ ခပ်ပိုင်ပိုင်ဖြစ်သလို ဒဏ်ရာကြောင့်နှင့် ကြောက်လန့်စိတ်
 မြယ်သေးတာကြောင့်လည်း မိမည်ထင်သည်။
 “လျှောက်လို့ရလား”
 “ကျွတ် ခြေထောက်လေးပြီး ကျွတ်နေတယ်၊ ပြီးတော့ တအား
 ဦး ပျံနေတယ်ကွ၊ ကျွတ် ကျွတ် အား”
 ထိုလူကြီး ပြောရင်း ခွေးကျလှမတတ်ဖြစ်လေသည်။ ခေတ်
 သစ်က သန်မာထွားကျိုင်းသူရယ်ပါ။ လူကြီး ခွေးကျမသွားအောင် ထိန်း
 ဦး လူကြီးကိုယ်ကို သူ့ကျောပေါ် ကုန်ပိုးလိုက်သည်။
 “ဟာ”
 လူကြီးနှုတ်က နာကျင်နေရာမှ အံ့ဩသံထွက်ပေါ်လာသည်။
 အရပ်မြင့်မြင့်နဲ့ ကိုယ်လုံးဖိုင်ပေမယ့် လူကြီးကိုယ်တော့ ခေတ်
 သစ် အသာလေး ကုန်းပိုးသယ်မ သွားနိုင်ပါသည်။
 “ရတယ် ဦး၊ မကြောက်နဲ့၊ ဆေးရုံ အပြန်ပို့ပေးမယ်”
 “ကျေး ကျေးဇူးပဲကွာ”
 လူကြီးရင်ထဲ လှိုက်လှဲသောအသံ တုန်ယင်စွာ ပေါ်ထွက်လာ
 “ရပါတယ် ဦးရဲ့”

ခုချိန်မှာ ခေတ်သစ်ရဲ့ တစ်ခုတည်းသောအလုပ်က လူကြီးဆန္ဒအတိုင်း ဆေးရုံအရောက်ပို့ဖို့ပဲ ဖြစ်သည်။

ထိုလမ်းသွယ်ထဲကနေ လူကြီးကို ကုန်းပိုးလျက် ခေတ်သစ်မပြေးရုံတမယ် သယ်မ၊ ကျောပိုးလာခဲ့သည်။

မိန်းလမ်းမကြီးပေါ်ရောက်တော့ ကားအသွားအလာရှိနေဖူးတဲ့ သွားလာနေတဲ့ကားတွေထဲက တက္ကသိုလ်ဆိုင်ဘုတ်ပြင်သည်နှင့် လှမ်းတာသည်။

ပထမတစ်စီးက ခရီးသည်ပါလို့ မရပါ။ ဒုတိယတစ်စီးက ဆေးနားအရောက်လာရပ်သည်။

“ဆေးရုံသွားမလို့ခင်ဗျ”

ပြောလည်း ပြောရင်း ဈေးတွေ့ဘာတွေ မမေးတော့ပါ။ ကျောပိုးပေါ်က လူကြီးကို ကားနောက်ခန်းထဲရောက်အောင် ဖေးမကူတင်သည် ခေတ်သစ်ပါ တစ်ပါတည်း လူကြီးနား တက်လိုက်ခဲ့သည်။

ခုချိန်မှာ လူကြီးပုံစံက ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်တာတွေအပေါ်မှာ သတိထားထိန်းချုပ်လာနိုင်ပြီး တည်ငြိမ်စေ၊ ပြုလာသည်။

ထိုနေ့မနက်ခင်းက လူကြီးကို ဆေးရုံအရောက် ပို့ခဲ့သည်။ တာဝန်ကုသဇာဝန်က ဒဏ်ရာတွေ ဆေးကြောသန့်စင် ဆေးဝါး ဘာညှိလုပ်ပြီးတော့ စိတ်ချတဲ့အနေအထားရောက်ပြီဆိုတော့ -

“ကျွန်တော် ဦးအိမ်ကို သွားပြောပေးရမလား”

ဟု အလိုက်သိသိ မေးမိသေးသည်။

“ရတယ် မောင်ရင်၊ ကျေးဇူးပဲ၊ နောက်တွေ့ရင်လည်း ‘ဦး’

ပဲမယ်”

လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပြောပြီး လူကြီး လက်ပြဲနှုတ်ဆက်လေသည်။

ခေတ်သစ်လည်း နှုတ်ဆက်ပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့သည်က ထိုမနက်

အပြစ်အပျက်ကို မမေ့နိုင်စွာ။

ပို၍မမေ့နိုင်စရာကောင်းသည်က -

...ဆေးရုံဆီ ဦးတည်ခဲ့သည်။ စူပါမားကတ်ဝင်ပြီး အသက်ကြီးပိုင်း
...အဆင်ပြေမယ့် ဆီချို၊ သွေးတိုး ပဖြစ်စေတဲ့ မုန့်ပျိုးနဲ့
...ပုန့်စစ်စစ် ဝယ်သည်။ လတ်ဆတ်တဲ့ သစ်သီးသုံးလေးမျိုးပါ
...နဲ့ပါ။

အခန်း (၅)

တစ်နေ့ရုံး သင်တန်းချိန်တွေ ဆက်နေတာကြောင့် ခေတ်သစ်
ဘာကိုမှ သတိမရနိုင်ပါ။

အခြေခံလက်တွေ့ထိုးလေ့ကျင့်ခန်း သင်ကြားပြီးချိန်မှာ ည
ငါးနာရီထိုးလေပြီ။

အနားယူ ရေချိုးပြီး ညစာထွက်စားဖို့ အဆောင်ထဲက အထွ
မှာ လမ်းထိပ်က ခွေးတွေကိုမြင်တော့ ခေတ်သစ်အာရုံထဲ ထိုလူကြီး
ဖျတ်ခနဲ သတိရလေသည်။

“ဦး”

ရင်ထဲက လွတ်ခနဲ ရွတ်မိသလို အခြေအနေကိုလည်း သိရ
လာသည်။ စိတ်ချရပြီဖြစ်ပေမယ့် ဆေးရုံမှာပဲလား။ ဘာလားပေါ့။
ခြေလှမ်းက စားနေကျ ထမင်းဆိုင်ဆီ မဟုတ်တော့ပါ။ တက္က

လူနာစာတွေဆွဲပြီး ဆေးရုံထဲ တန်းဝင်ခဲ့သည်။ လူနာခန်းထဲ
...ပြစ်တာကြောင့် ခံတွင်းထဲက ကွမ်းယာကို အပြင်မှာပဲ တွေးပစ်ခမ်း
ဦးကိုတင်ခဲ့တဲ့ B.3 အခန်းထဲဝင်လျက် ခေတ်သစ် မျက်နှာ
...အုံ့ထွက်ကာ ပင့်ကြွသွားသည်။ လူနာခန်းထဲမှာ လူနာ ‘ဦး’ ကို
... မတွေ့ရပါ။ ခုတင်အလွတ်ချည်းသာ။

ခေတ်သစ် တာဝန်ကျဆရာဝန်အခန်းဆီ တစ်ဆက်တည်း
...ထွက်ခဲ့သည်။ မနက်က တာဝန်ကျဆရာဝန်က ဂျူတီမချိန်းသေးပါ။
...ပုတ်တမ်းတွေနဲ့ အလုပ်ရှင်နေလေသည်။

“ဒေါက်တာ”

“ဪ”

မော့ကြည့်ရင်း ဒေါက်တာ နှုတ်ခမ်းက ကြည့်လင်စွာ ပြုံးလေ

“လာ ထိုင်”

ဟုလည်း ဖိတ်ခေါ်သည်။ လူနာစာတွေ စားပွဲပေါ်တင်ရင်း

ခေတ်သစ် ဝင်ထိုင်တော့ -

“လူနာဆင်းသွားပြီ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ ညီ ပြန်သွားပြီး ဆယ်မိနစ်လောက်ပဲကြာမှ ထင်တယ်၊ ဆေးရုံက ဖုန်းနဲ့ သူ့အိမ်ကို လူနာကိုယ်တိုင် ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားပါတယ်၊ ချက်ချင်း ကားနှစ်စီးရောက်လာတယ်။ သားတွေလည်း အများကြီးပဲ၊ လူနာကို ဂရုတစိုက်ခေါ်သွားကြတယ်။ လူနာက ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောပြီး ဆေးရုံအတွက် အလှူငွေငါးထောင် ထည့်သွားတယ်၊ နောက်ပြီး ညီလာရင် ပေးလိုက်ပါဆိုပြီး စာတစ်စောင် ရေးပေးသွားတယ်၊ ဒီမှာလေ”

ခေတ်သစ်ထက် နှစ်ပိုင်းလောက်သာ ကြီးပုံရတဲ့ ဆရာလူရွယ်က ရင်းနှီးစွာ ပြောလေသည်။ စားပွဲပေါ်ရှိခိုင်ထံ ထည့်ညှပ်ထားသော စာခေါက်ကို ဖြုတ်ပေး၏။

ခေတ်သစ် အံ့ဩတာတွေ ပြယ်ကျသွားကာ စာခေါက်လှမ်းပြီး ထိုင်ရာမှထသည်။

“ကျေးဇူးပဲ ဒေါက်တာ”

စာခေါက်ကို ဖွင့်ဖတ်သေးပါ။ ဆရာဝန်လူရွယ်က ခေါင်းဆင်းပြီး -

“ရပါတယ်”

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး။ ခြောက် လူနာဆင်းသွားပြီဆိုတော့ လူနာအတွက် ဝယ်လာတဲ့ လက်ဆောင်ပစ္စည်း ဆရာကိုပဲ ဂါရဝပြုခဲ့ပါတယ်”

“ဟာ မလိုပါဘူး၊ ပြန်ယူသွားပါ”

“ဒေါက်တာကို ကျေးဇူးတင်လို့ပါ”

“မဟုတ်တာဗျာ”

“အားမနာပါနဲ့၊ ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ စားသောက်စရာတွေပဲ သိပ်တော့ အဖိုးမတန်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ စေတနာရင်းနဲ့ ကျေးဇူးတင်လို့ပါ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ခေတ်သစ် ဝယ်လာတဲ့စားစရာတွေ ဆရာဝန်လက်ထဲ အတင်းထည့်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ပါ။

တာဝန်ချိန်မှာ တာဝန်ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်တဲ့ ဆရာဝန်ပေမယ့် လူနာအပေါ် စေတနာအရင်းခံနဲ့ ကြင်နာစွာ ပြုစုကုသပေးတဲ့ အတွက် ခေတ်သစ်ရင်ထဲက တကယ်ကျေးဇူးတင်မိတဲ့အတွက် ရက်ရက်ရောရော ပေးအပ်ခြင်းပါ။

ဦးက ငါးသိန်းတောင် ဆေးရုံအတွက် အလှူငွေထည့်သွားသတဲ့၊ သာဓုခေါ်ထိုက်ပါပေတယ်။

လူနာဆင်းသွားပြီဆိုတော့လည်း ခေတ်သစ်စိတ်မှာ ပေါ့ပါးသွားသည်။ ဆေးရုံအပြင်ဘက်ရောက်မှ စာခေါက်ကိုဖြန့်၍ မတ်မိလေသည်။ မောင်ရင်

မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ တွေ့ခွင့်လည်း ရချင်ပါသေးတယ်။ AA စားသောက်ဆိုင်ရဲ့ A2 အခန်းမှာ 'ဦး' စောင့်နေပို့မယ်။ စနေနေ့ ညနေလေးနာရီ လာခဲ့ပါ။ မောင်ရင် မလာရင် မောင်ရင်ဆီ ကိုယ်တိုင် လာခဲ့ပို့မယ်။

ဦး

စာက တိုပေမယ့် တွေးစရာတွေ ပါလေသည်။ ဒီနေ့က ကြာသပတေးဆိုတော့ အင်း ကြားမှာ သောကြာတစ်ရက် ခံနေသေးသည်။ စနေနေ့ကလည်း ညနေလေးနာရီကစ၍ စနေညနေလေးနာရီက ခေတ်သစ် မအားပါ။

တစ်ပတ်နှစ်ရက်လာတက်တဲ့ သင်တန်းသားအသစ်အတွက် လေ့ကျင့်ပေးရမည့်အချိန်က ခြောက်နာရီအထိဖြစ်သည်။

ကိစ္စမရှိဘူးလေ။ မအားဘူးဆိုတော့ သွားမတွေ့ရုံပေါ့။ ဦးစိတ်ဆိုးမယ်မထင်ပါဘူး။ နောက်ပြီး မောင်ရင်မလာရင် မောင်ရင်ဆီ ကိုယ်တိုင်လာခဲ့ပို့မယ်တဲ့။

ထိုစာကြောင်းက ခေတ်သစ်အတွက် အတွေးရကျပ်သလို

ဖြစ်လေသည်။ ကိုယ်တိုင်လာခဲ့ရအောင် ခေတ်သစ် ဘယ်မှာနေတယ် ဆိုတာ သိလို့လာ။

ခေတ်သစ်ဆိုတဲ့သူ့နာမည်တောင် ထိုလူကြီး မပေးဖူးပါဘဲနဲ့ ခေတ်သစ်ဆီ ကိုယ်တိုင်လာခဲ့မယ်ဆိုတာက လောကွတ်ပိုလွန်းသည်ဟု ခေတ်သစ်ယူဆသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ စာလေးတစ်ကြောင်းရေးပေးပေးရတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဦးကိုကူညီတာ ငိုသားဖြူစင်မှုသက်သက် နဲ့ပါ။ တခြား ဘာကာလာမှ မပါမှန်း ခေတ်သစ်စိတ်ကို ခေတ်သစ် သိနေပါသည်။

စာရွက်ကို ဖြန့်ခေါက်ပြီး အိတ်ကပ်ထဲထိုးထည့်လျက် လွတ်သံပေါ့ပါးစွာလည်း လေချွန်မိလေပြီ။ ထိုညနေခင်းလေပြည်ဟာ နေ့ဩဝါနွေးနွေးအောက်မှာ ထိတွေ့ခံစားလို့ကောင်းနေပါသည်။

လမ်းဘေးကွမ်းယာဆိုင်လေးထဲဝင်ပြီး ဆေးမွှေးကွမ်းယာတစ်ထုပ်ဝယ် ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ကွမ်းဝါးရင်း ပေါ့ပါးစွာ လမ်းလျှောက် ခဲ့ရတဲ့ အရသာက ဘာနဲ့မှ မတူညီစွာ။

ယောက် သတိအနေအထားပြင်ရင်၏။

“နံပါတ်တစ် သက်လုံကောင်းဖို့ လိုအပ်တယ်ကွ၊ ဒါကြောင့် အမောခံနိုင်အောင် ကွင်းပတ်ပြေးရမယ်၊ ရယ်ဒီ ဝမ်း တူး သရီး ရွှီး”

ခေတ်သစ်ပြောရင်၊ တစ်ဆက်တည်း ခရာမှုတ်လေသည်။ အသင့်ဖြစ်နေတဲ့ သင်တန်းသားသစ် ညီငယ်ငါးယောက် တန်းစီပြီး စ၊ ပြေးလေသည်။

ပြေးလမ်းက စက်ဝိုင်းပုံ ဖန်တီးထားသည်။ စက်ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းက အကွာအဝေး ကိုက်ငါးရာရှိလေသည်။ ပြေးလမ်းကြောင်းထဲ ခေတ်သစ် သင်ပြထားတဲ့အတိုင်း စိတ်နှစ်ကာ ပုံနှုတ်အနေအထားနဲ့ အပြေးလှေ့ကျင့် ပေးကြတဲ့ သင်တန်းသားတွေကို ခေတ်သစ် မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့် နေလေသည်။

ပြေးပုံမှန်၊ မမှန် တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်ရှားမှုပါ၊ မပါ စသည်ဖြင့် ပါ။ ထိုစဉ် King Center ပိုင်ရှင် ဦးကိုကိုရောက်လာပြီး -

“ခေတ်”

“ဗျာ”

ရှုတ်တရက် ကြားရတဲ့အသံ၊ သင်တန်းသားသစ်တွေထံ ရောက် နေတဲ့ မျက်လုံးနဲ့ကိုယ် တစ်ပါတည်း ဦးကိုကိုဘက် လှည့်မိလေသည်။

“ညွှန်သည်”

အနား (၆)

ဖြူစိမ်းသော အသားအရေက ဝိုင်းကား၊ မြင့်မားသွယ်လှ သော အရပ်အမောင်းက တောင့်၏။ ပေါင်တံ တစ်ဖြောင့်တည်းထားပြီး လမ်းလျှောက်ဟန်က လှသလို ခါးမတ်မတ်ထားပြီး ပန်းနှစ်ဖက် စွင့်ကာ ထားပုံက ကြည့်လို့ အတော်ကြီးကောင်းသည်။ ယောက်ျားချင်း အားကျ တယ်ဆိုတာ ဒီလိုအဆစ်ပေါက်မျိုး။

သင်တန်းသားအသစ်ငါးယောက် တန်းစီရပ်နေတဲ့ရှေ့ ခေတ် သစ် ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ အားကျသောမျက်ဝန်းအစုံနဲ့ တောက်ပစွာ ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ ခေတ်သစ်အတွက်က ယောက်ျားချင်း အားကျပြီး ကြည့်တဲ့အကြည့်တွေ ရိုးနေပါပြီ။

“ကဲ့ စမယ်”

အားကစားဝတ်စုံ ဘောင်းဘီတို အင်္ကျီလက်တိုနဲ့ လှူငယ်ငါး

“ဧည့်သည်”

“ဟုတ်တယ်၊ သွားတွေ့လိုက်၊ စင်တာရှေ့မှာ ရပ်စောင့်နေကြတယ်၊ သူတို့ကို ကိုယ် ကြည့်ထားမယ်”

ဦးကိုကို ပခုံးဖက်ပြီးပြောတော့ ခေတ်သစ် ခေါင်းဆတ်က စင်တာဘက်ဆီ လျှောက်ထွက်ခဲ့သည်။ ဘယ်က ဧည့်သည်ပါလိမ့်လဲ၊ တွေးရင်း ဘယ်လက်ကောက်ဝတ်က နာရီကို အမှတ်မထင် မြှောက်ကြည့်ပိတ်။ ငါးနာရီနဲ့ ငါးမိနစ်။

ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ မြည်ဟည်းသွားသည်။ ဒီနေ့က စနေနေ့ ဦးပဲလား။ စာထဲကအတိုင်း တကယ်လာတွေ့ပါလားဆိုတဲ့အသိနဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားသလို ခေတ်သစ် ဒီမှာ ဒီအချိန်ရှိမှန်း ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ၊ ထိုအတွေးလည်း ဝင်လာသည်။ စက်ကိရိယာတွေ တပ်ဆင်ထားတဲ့ ခန်းမဘေးဘက်ကနေ စင်တာရှေ့ဘက် အရောက်ထွက်ခဲ့သည်။

“ဟင် ဦး”

ခေတ်သစ် အံ့သြဝမ်းသာစွာ လှမ်းနှုတ်ဆက်လေသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ ဧည့်သည်က ‘ဦး’ မှ ဦးအစစ်။

အရိပ်ပွင့်အညိုရိပ်လေးတွေပါသည့် ရွှေရောင်ဖျော့ဖျော့ ချိုအင်္ကျီကို စတိုင်ပင်နီအနက်ထဲ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ထည့်ဝတ်ထားတဲ့ ‘ဦး’ အသွင်က ခန့်ညားနေပါသည်။

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ A2 ကို မင်း ရောက်လာလို့ ဦး လိုက်လာတာကွ”

“ဦးရာ ဘာလို့လိုက်လာတာလဲ၊ ဒဏ်ရာတွေ သက်သာလာတာ”

“ခူးခေါက်ကြောက ဒဏ်ရာက ချုပ်ထားတာဆိုတော့ ချုပ်ရိုး မပြည်ရသေးဘူး၊ ဟခြားခြစ်ရာ ပဲ့ရာတွေတော့ သက်သာတယ်၊ လမ်းလည်း လျှောက်လို့ရပြီ”

စင်တာရှေ့ရပ်ထားတဲ့ ပရာဒိုကာသစ်ကြီးဘေးမှ ခေတ်သစ်ဆီ လျှောက်လာရင်း ဆိုသည်။ လမ်းလျှောက်ဟန်က ဒဏ်ရာနာနေသေးမှန်း သိသာသည်။ မသိမသာ ခြေလှမ်းနဲ့လို့နေသည်။

“လမ်းလျှောက်လို့ရတယ်ဆိုတိုင်း လျှောက်မနေနဲ့ ဦးရဲ့ လုံးဝကောင်းသွားမှ လျှောက်လေ၊ စိတ်ပူလို့ပါ”

“ကျေးဇူးပဲ မောင်ရယ်၊ မောင်ရင်ကို ဦး တကယ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ မောင်ရင်သာ ရောက်မလာရင် မတွေ့ရဲစရာပဲကွ”

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ကျွန်တော် ရောက်မလာလည်း တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ မြင်မှာပဲ၊ မြင်ရင်လည်း မြင်သူတိုင်း ကူညီပေးမှာပဲလေ၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ဒီမှာရှိမှန်း ဦး ဘယ်လိုသိလဲ”

ခေတ်သစ် သိချင်တာကို တစ်ဆက်တည်း မေးသည်။ ထိုလူကြီး ခေတ်သစ်တစ်ကိုယ်လုံးကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ကာ ပြုံးပြီး -

“အဲဒီနေ့က မင်းဝတ်ထားတဲ့ ထရက်ဆုနောက်ကျောမှာ King Center လို့ ရေးထားတယ်လေး၊ လိပ်စာလည်း ပါတယ်မဟုတ်လား”

“ဪ”

လူကြီးရဲ့အကင်းပါးမှုကို ခေတ်သစ် တကယ်အံ့ကြရပါသည်။ ဦးကိုကိုက နည်းပြဝန်ထမ်းအတွက် စီစဉ်ပေးတဲ့ အားကစားဝတ်စုံ နောက်ကျောမှာ King Center ဒီဇိုင်းပုံနဲ့ လိပ်စာအပြည့်အစုံရေးထည့် ထားသည်။

ခေတ်သစ် (သင်တန်းနည်းပြ) ဆိုတာပါ မကျန်ပေ။ ဒါကြောင့် ထင်ရဲ့ နာမည်နဲ့လိပ်စာလည်း မမေးဘဲ ခေတ်သစ် ရှိမယ့်နေရာကို ဒက်ခနဲ သိနေတဲ့ ဦး။ တော်ပါပေတယ်လို့ပဲ မှတ်ချက်ချရလေပြီ။

“မင်း အခု အလုပ်ချိန်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဦး”

“အားတော့နာတာယ်ကွာ”

“ရပါတယ်၊ ဦးကိုကို ခွင့်ပြုပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ဦးတွေ့ချင်တာက ကျေးဇူးတင်ကြောင်း တကူးတကပြောဖို့ မဟုတ်လား၊ မလိုပါဘူး ဦး ရယ်”

ခေတ်သစ်စိတ်ထဲ ထင်တဲ့အတိုင်း ပြော၏။ လူကြီး အလေး အနက်ပြုံးကာ ခေတ်သစ်ကို သဘောကျသလို ကြည့်သည်။

“အင်း မင်းဘက်က မလိုပေမယ့် ဦးဘက်က လိုအပ်တာမ် ကို ဒါကြောင့် ဦး တစ်ခုခုတုံ့ပြန်ပေးဆပ်ပါရစေ၊ မင်း မငြင်းရဘူး”

အတည်အတံ့ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောတဲ့ လူကြီး။ ခေတ်သစ် ငေးခနဲ ကြည့်မိသည်က မယုံနိုင်စွာနဲ့ အံ့ကြစွာ။

နစ်ယောက်သား မတ်တတ်အနေအထားနဲ့ပဲ ရှိနေကြကာ ခေတ်သစ်က ဘာကိစ္စမဆို ပြတ်ပြတ်သားသားပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် လှုပ်လှေ့ရုံပုံရတဲ့ လူကြီး ခုလည်း ထိုအတိုင်းပြုတော့မယ့်အသွင်က တည်တံ့နေသည်။

နောက်ဆုံးပြောသည်က မငြင်းရဘူးတဲ့။ အမိန့်ပေးတာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် နာခံရမယ်လို့ သဘောဆောင်နေပါသည်။

ပြောပြီးသည်နှင့် သူ့ဒီဇိုင်းဘာကမ်းပေးတဲ့ အပြာရောင်နဲ့ ဖဲကြိုး ခြင်းထားတဲ့ ပါဆယ်ထုပ်ကို လှမ်းယူပြီး ခေတ်သစ်ကို တစ်ဆက်တည်း ကြည့်ပေးသည်။

“ယူပါ မောင်ရင်၊ မင်းကို ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ပါ”

“ဟာ မဟုတ်တာဘဲ ဦးရယ်၊ ကျွန်တော်က”

“မင်း ဘာမှမပြောနဲ့၊ ရော့ ယူ”

ဆိုပြီး လက်ဆွဲကာ အတင်းထိုးထည့်ပေး၏။

“ဦး”

“တစ်မျိုးတော့မထင်နဲ့ မောင်ရင်၊ တစ်ယောက်က စေတနာ

ရှိရင် တစ်ယောက်ကလည်း မေတ္တာနဲ့ တုံ့ပြန်ရမယ်လေ။ ဒီသဘောပဲ မပြင်ဘဲမိန့်ကွား နော် မောင်ရင်"

ခေတ်သစ် ရှေ့ဆက်ပြင်းလို့ ပြုလို့မရအောင် အတင်းထိုင်း ချင်း တစ်ချပ်ပြော၏။ ထိုအခါ ခေတ်သစ် အားနာပါးနာနဲ့ လက်ခံလိုက် သည်။

ဒါပေမဲ့ ဒီပါဆယ်ကို ခေတ်သစ် မလိုချင်ပါ။ လူကြီးပေးတဲ့ နှုတ်ဆက်၍ ကားဆီလျှောက်သွားသည်။ ပါဆယ်ထံမှာ ဘာရှိနေမလဲ ဒါလည်း သိချင်ပါသည်။ ချက်ချင်းပဲ ပါဆယ်ကို ခေတ်သစ် ဖြည့်ကြည့် လျှင် -

"ဟင်"

ပိုက်ဆံထောင်တန်အုပ်တွေ။ မှန်းစမ်း ခေတ်သစ် တစ်အုပ်လို့ တစ်အုပ် ရေတွက်ကြည့်တော့ ဆယ်အုပ်တိတိ။

ဒါဆို ဆယ်သိန်းတိတိပေါ့။ ခေတ်သစ် နှုတ်ခမ်းအစုံလိုက် မှဲကျသွားသည်။

လက်စသတ်တော့ သူ့ကူညီမှုကို ဒီငွေတွေနဲ့ အနားသတ်ပြီး နိဂုံးချုပ်ပစ်လိုက်တဲ့သဘော။

ဟွန်း ငွေပေးပြီး နိဂုံးချုပ်စရာ မလိုပါဘူး။ ခေတ်သစ်ကိုယ် တိုင်ကလည်း ကူညီခဲ့ခြင်းအတွက် ရှေ့ဆက်ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ နေထိုင်

သွားမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးမရှိပါ။

ကြီးကြီးကလေး ကူညီတာ။ ပြီးရင် ပြီးပြီလေ။ စုတော့ အဖြစ်

အချက်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်စွာ။

ကူညီတာက စေတနာအရင်းခံနဲ့။ တုံ့ပြန်တာက ငွေကြေးပမာ

အများဖြင့်။ ဟင့်အင်း။ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ခေတ်သစ်ဘဝထဲ အစွန်းထင်း

မခံနိုင်ပါ။

မာနကြီးတာထက် လူတစ်ယောက်ရဲ့ ပင်ကိုစိတ်က ဖြစ်တည်

တာတဲ့ စေတနာအရင်းခံကို အရောင်တစ်မျိုး ပြောင်းလဲပြင်ယောင်

ပြီး တုံ့ပြန်ခံရခြင်းအပေါ်မှာ ခေတ်သစ် အသိတရားက မနှစ်မြို့နိုင်တဲ့

စိတ်နှင့်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ခေတ်သစ် ပါကင်ကို ပြန်ပိတ်၏။

"ဦး"

သူ့ခေါ်သံ တင်းမာပြတ်တောင်းနေသလို အက်ကြောင်းလိုက်

အများ သိသာသည်။ လူကြီးက ကားနောက်ခန်းမှာ အကျအနာထိုင်နေရာ

မှာ လှည့်ကြည့်၏။ ပြီးကာ လက်ပြုနှုတ်ဆက်သည်က ခေတ်သစ်ရဲ့စိတ်ကို

အံ့သွယ်လိုက်သလို ခံပြင်းသွားစေသည်။

ခေတ်သစ် ဘာမှပြောခွင့်မသာ။ ကားနားရောက်လာတဲ့ခြေ

ထမ်းက လျှောခနဲ မောင်းထွက်သွားတဲ့ကားနဲ့ တစ်ဖြိုင်နက်တည်း ဖြစ်

တာ ခေတ်သစ် တွေးပြီးငေးမနေတော့ပါ။

လက်ထဲက ပါဆယ်ကို လူကြီးကိုယ်ထဲ ပစ်ပေါက်လိုက်အံ့။

“ရော့၊ ဦးဟာဦး ပြန်ယူသွား”

ကားက ထွက်စအရှိန်နဲ့ပို့ ဝိုက်ဆံအုပ်တွေ ပြန်ကျဲကာ လူကြီး ထိုင်နေတဲ့ ကားနောက်ခန်းထဲ ပြန်ကျဲဝင်ရောက်တုန်သည်။

“ဟာ ဟေ့”

လူကြီး မျက်လုံးပြာစေကာ အာမေဒိုတ်သံတွေ ခုန်ထွက်လျက်၊ ခေတ်သစ် လည်ပြန်ပင် ငဲ့မကြည့်တော့ပါ။ အဲကြိတ်ကျောခိုင်းခဲ့သည်။ ချက်ချင်း။

“ခေတ်သစ် နေဦး”

ဟန့်တားသံနောက်က ခြေသံပါလာမှန်း သိသည်။ ခေတ်သစ် လှည့်မကြည့်တော့ပါ။ တစ်ဆက်တည်း သူ့အထုပ်သူ့ဆွဲကာ ဦးကိုကို နှုတ်ဆက်ပြီး အလုပ်ပါထွက်ခဲ့တာ ထိုညနေကတည်းက ဖြစ်သည်။

အခန်း (၇)

ဒေါ်ရွက်နစ်မီး သက်မ အလီလီချသည်။ တစ်ခုခုကို ပြန်ပြော နဲ့လည်း ရင်ထဲမှာ နင်လို့နေသည်။ တစ်ဖက်က သူမရဲ့ဘော့စ်။ တစ် ညောက်က အရည်အချင်းရှိတဲ့ လက်အောက်ဝန်ထမ်း။ သူမဘော့စ်က ဘာကိုစွဲကိုမဆို ဆက်ထုံးမကျန်အောင် ဆောင်ရွက်တတ်သူ။

သူမလက်အောက်ဝန်ထမ်းက ဆက်ထုံးကို အစအနပျောက် အောင် ခြေရာဖျောက်ကျောခိုင်းသွားဖို့ ဝန်မလေးသူ။ ဒီအဖြစ်အပျက် ကြားမှာ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရတဲ့ တင်းမာမှု ပစ္စုန်ရိုက်ထားသလို ရင်ထဲမှာ နိုင်တွယ်ခွဲပြီနေလေတဲ့အဖြစ်။

ကွမ်းငုံကာ နှုတ်ခမ်းကို တင်းအောင်ဆွဲစေပြီး ငြိမ်သက်နေတဲ့ ခေတ်သစ်က တစ်ခုခုအတွက် ပြတ်သားနေသလိုရှိမှန်း ဒေါ်ရွက်နစ်မီး နေ့မှန်းမိလေသည်။ ဒါကြောင့်ပို့ ထိုင်နေရာမှထကာ ခေတ်သစ်စားပွဲဆီ

လျှောက်သွားပြီး -

“ထားလိုက်တော့ ခေတ်၊ ဟုတ်ပြီလား။ ဘာပြဿနာမျိုး တာမှ မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ် မမစိမ်း။ အလုပ်ကိစ္စက မမစိမ်းနဲ့ တိုက်ရိုက် ဆိုင်တာပါ။ ကျွန်တော်က မမစိမ်းကိုယ်စား သွားတာ၊ ကိုယ်စား ရှင်း တာကို လက်မခံတဲ့သဘောပဲလို့ ယူဆပါတယ်”

“ကဲပါလေ၊ မမစိမ်းပဲ လိုက်သွားပြီး ရှင်းပြပါမယ်။ နေပိုင်း အဲဒီတုန်းက ခေတ်က ဘာဖြစ်လို့ ဘော့စ်တုံ့ပြန်ပေးတာကို လက်မခံဘဲ King Center က တစ်ပါတည်း ထွက်ခဲ့တာလဲ”

“မြင်ကို မမြင်ချင်လို့”

“ဟွန်း။ ခုတော့”

“ဟုတ်တယ်၊ King Center က ထွက်ပြီ။ မမစိမ်းဆီမှာ ဝန်ထမ်းခေါ်လို့ လျှောက်ပြီး အလုပ်ဝင်တယ်။ ဒါပဲ။ မေ့ထားတာကြားပြီး အခုချိန်ထိ မမစိမ်းဘော့စ်က မမေ့သေးဘူးဖြစ်မယ်။ ဒါကြောင့် နှင် ထုတ်တာ”

“ဘော့စ်နဲ့တုံ့ပြန်မှုကို ခေတ် လက်ခံလိုက်ရင် ဒီလိုနှင်ထုတ် ဖြစ်မယ် မထင်ဘူး”

“အဟွန်း”

ခေတ်သစ်ရင်ထဲက ခံပြင်းမှုက ခုမှ အုံကြွလာပါသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မမစိမ်းပြောချင်တာက ခေတ်နဲ့ကူညီမှုကို ခံမခံစိတ်နဲ့ ဘော့စ် တုံ့ပြန်တဲ့သဘောပါ”

“ဘယ်နည်းနဲ့ပဲ တုံ့ပြန်ပါစေ၊ လက်ခံခွင့်နဲ့ ငြင်းပယ်ခွင့်က ခေတ်ဘာနဲ့ကိုယ်ပိုင်စိတ်ဆန္ဒပါ။ ကျွန်တော့်စေတနာကို ငွေပမာဏနဲ့ အသတ် ဘောင်ပိတ်လိုက်ဖို့ တုံ့ပြန်တဲ့ မမစိမ်းဘော့စ်ရဲ့သဘောထား ကျွန်တော် မနှစ်မြို့သုံးပဲ။ နှစ်မြို့နိုင်တဲ့ပျက်စားမှုကို မမြင်ချင်ဘူး။ ကြောင့် ရှောင်ခဲ့တာ၊ ခုတော့ ဘွားခနဲ ပက်ပင်းလာဆိုနေတယ်။ ဘာလို့”

“ဒါပဲခန့်၊ မမစိမ်းဆီက ခေတ် အလုပ်ထွက်စရာမလိုဘူး။”
ခေတ်ပျက်စားရိပ်ကိုကြည့်ရုံနဲ့ ခေတ် တစ်ခုခုလုပ်တော့မယ် လို့ ဒေါ်ရွက်နုစိမ်း အကဲခတ်မိလေသည်။ ဒေါ်ရွက်နုစိမ်းစကား မှားခင် မှဲပြုံးပြီးဖြစ်နေတဲ့ ခေတ် ပျက်စားမော့ကာ ခံပြင်းစွာရယ်ချ၏။

“ဒီမှာ မမစိမ်း၊ မမစိမ်းရဲ့ဘော့စ်ဟာ တော်တန်ရုံဦးနှောက် နဲ့ တုံ့ပြန်တာမဟုတ်ဘူး။ လမ်းပေါ်ကကိစ္စကို အမှိုက်ရှင်းသလို ငွေနဲ့ နှင်ထုတ်ချင်တာ၊ တကယ်လည်း ငွေနဲ့ ရှင်းပစ်တာပဲ။ အဟန့် ကျွန်တော် နဲ့အရှင်းခံတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ဓာတ်ချင်း ရှင်းလိုက်တာ။ အပေါ်မှာ မမစိမ်းဘော့စ် တင်းသွားပုံရတယ်။ ဒါကြောင့် လုပ်ငန်း

ကိစ္စကိုထားရစ်ပြီး လူကိုနှင်တာ၊ ဝမ်းမနည်းပါဘူး။ နောက်ထပ်အထဲ
တွေ အများကြီးပါ။ ရှာရင်တွေ့မှာပဲ”

“ဟင်”

ပြောရင်းဆိုရင်း သားရေအိတ် ပခုံးလွယ်ကာ ထမင်းချိုင်း
ယူတဲ့ ခေတ်သစ်။ ဒေါ်ရွက်နစ်နမ်း တကယ်မျက်လုံးပြူးသွားလေဆည

“ခေတ် မင်း”

“ဘိုင့်ဘိုင့်”

ခေတ်သစ် အပြုံးရင့်ရင့်နှင့် လက်ပြနွတ်ဆက်ကာ ထွက်ဆွဲ
လေသည်။

“ဟဲ့ ခေတ် နေဦး”

ဒေါ်ရွက်နစ်နမ်း အပြေးတစ်ပိုင်း လိုက်ထားသည်။ စင်တာထဲ
တခြားဝန်ထမ်းအုပ်စုတွေကလည်း မမစိမ်းနဲ့အတူ တားကြပါဆည
ခေတ်သစ် နောက်လှည့်ကြည့်ရိုး ထုံးစံမရှိပါ။ စင်တာထဲက ခဲခဲ
ထွက်ခဲ့လျှင် -

‘ကနီ’

စင်တာရှေ့မှာ ထိုးရပ်ပိတ်ဆိုတဲ့ ပရာဒိုကားသစ်ကြီး ခေ
သစ်ခြေလှမ်း ရုတ်ခြည်းတန်သွားသည်က ကားနောက်ခန်းမှ ဆင်း
တဲ့ ဦးအလင်းတန်းနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်သွားသောကြောင့်ဖြစ်ဆည

“ခေတ်သစ်”

အရှိန်အဝါကြီးစွာခေါ်တဲ့ ဦးအလင်းတန်း။ ခေတ်သစ်အကြည့်
သို့လိုက်ပြီး ဦးအလင်းတန်းရှေ့က ဖြတ်ထွက်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်၏။

“ခေတ် နေဦး”

နောက်ကလိုက်လာတဲ့ ဒေါ်ရွက်နစ်နမ်း လှမ်းခွဲကာ တားသည်။
ကားပေါ်က ဦးအလင်းတန်းနဲ့ ထက်ကြပ်မကွာဆင်းလာတဲ့ ဦးသက်တန်
ကျော်ကလည်း ရှေ့ကပိတ်ရပ်လျက် ဖြစ်သည်။ ရှေ့နောက်ပိတ်ထားသလို
ကြီးဖြစ်တာမို့ ခေတ်သစ် ထွက်ပေါက်မဲ့ကာ ခြေလှမ်းရပ်ထားပြီး -

“မင်း ဦးအပေါ် ဘယ်လိုမြင်နေတာလဲ”

ဦးအလင်းတန်း စိုက်ကြည့်ရင်းမေးသည်။

“ကြည်လင်ပါတယ်”

ဟဲ့ ခေတ်သစ် မျက်နှာမော့ထားလျက်နဲ့ တုံးတိတိဆိုသည်။
ဦးအလင်းတန်း ပြုံးလိုက်သည်က ပုံစံကျရိတ်သင်ထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေး
နှစ်ဖက်ရုန်းကြွသွားမတတ် ဖြစ်ကာ၊ ခေတ်သစ်ပခုံးထက် အရှိန်အဝါ
ကြီးမားစွာ လက်တစ်ဖက်တင်လေပြီး -

“ကြည်လင်တယ်ဆိုရင် ဦးရဲ့တုံ့ပြန်မှုကို လက်ခံပါ”

ညာဘက်ပါးစောင်မှာ မြို့ထားတဲ့ ကွမ်းကို ဘယ်ဘက်ပါးစောင်
ပြောင်းပို့ရင်း ခေတ်သစ် ခေါင်းယမ်း၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သိချင်စိတ်နဲ့ စူးစိုက်ကြည့်နေတဲ့ ဦးအလင်းတန်း။ ပြီးတော့
စင်တာထဲက ဝန်ထမ်းတွေ။ ဦးသက်တန်းကျော်ပါပေါ့။ ခေတ်သစ် ဘာ
မှမလွှဲစွာ ခေါင်းမောထားလျက်နဲ့ -

“ငွေကြေးနဲ့တုံ့ပြန်တတ်တဲ့ ဦးရဲစိတ်ရင်းကို မနှစ်မြို့လို့ ဒါပါပဲ”
ခေတ်သစ် ကြည့်လင်ပြတ်သားစွာဆို၍ အားလုံးရှေ့က ရင်
ကျောထွက်ခဲ့သည်က သူ့စိတ် သူ့အယူအဆနဲ့ ဖြစ်သည်။

“ဟေ့”

“ခေတ်”

“နေဦးကွ”

ဟန်တားသံတွေအားလုံး ပြိုထွက်လာသည်။ ထိုအသံတွေထဲမှာ
ဦးအလင်းတန်းအသံ မပါဝင်ပါ။ သေချာတာက သူ့ကျောပြင်ကို စိုက်
ကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းကို တင်းအောင်စေ့ထားမည် ဖြစ်သည်။

ဦးအလင်းတန်း -

တယ်ဘဝက ရေစက်ကြောင့် တင်းမာခြင်းကမ္ပည်းတိုင်တွေ
ရင်ဘတ်ထဲ ကိုယ်စီ စိုက်ထူမိတာလဲ။

ဒါကိုတော့ ဘုရားပဲ သိနိုင်မည်ထင်သည်။

အခန်း (၈)

“မြင်းစခန်း”

ရွှေဆေးသုတ်ထားတဲ့ ဖောင်းကြွစားလုံးက ကနုတ်ယန်းနဲ့ တောင်
နှစ်ထားတဲ့ သစ်သားဆိုင်းဘုတ်အလယ်မှာ စိတ်ဝင်စားစွာ ကြ
ည့်နေပါသည်။

“ဟယ်တော် မြင်းစခန်းတဲ့”

ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်က ထိုစကားလုံးကိုရွက်မိသွားသည်နှင့် အသံချေ
တည်လေး အသံထွက်၏။

အနိုးပွင့် ကားနောက်ခန်းမှာ ထိုင်ကြတဲ့ တခက်ဖွယ်နဲ့ ယမင်း
ညှင်း ပြုံးပြုံးပြုံးပြုံးကြည့်သလို ကားမောင်းနေရာမှ ပန်းတံခါးလည်း
ကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဟဲ့ မြင်းစခန်းတဲ့”

“စိတ်ဝင်စားစရာပဲ၊ မြင်းစခန်းဆိုတော့ မြင်းတွေအများပြိုင် ရှိမှာပဲနော် တခက်”

“ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဆင်စခန်းပုံစံမျိုးပဲ ဖြစ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ မြင်းတွေ ဆိုတော့ ပိုစိတ်ဝင်စားစရာကောင်းမှာပဲ နွဲ့”

“သွားကြည့်လား”

“လစ်ကြတာပေါ့ အသင်ရယ်”

“အမယ် ရှင်တို့ချည်းပဲ စူးစူးစမ်းစမ်း စိတ်ဝင်စားမယ်မလဲ နွဲ့၊ ဟောဒီက ပန်းတံခါးလည်း စိတ်ဝင်စားပါတယ်နော်”

ကားစက်ရှိန်လျှော့ချရင်း ပန်းတံခါး ဝင်ပြောတော့ သူငယ်လေး အားလုံး အားရဝမ်းသာဖြစ်ကာ ရယ်သူရယ်၊ လက်ခုပ်တီးသူတို့ တစ်ကားလုံး မြူးကြွသွားသည်။

“ကဲ ပန်းတံခါးရေ စိတ်ဝင်စားရင် ကားပြန်ကွေ့”

“အိုကေ”

အသေချေ ပြောသံနောက်မှာ ပန်းတံခါးက ဆိုင်းဘုတ်လေး တစ်ဖက်လမ်းမကို ကားကွေ့ခေါ်။ မြို့ပြင်လမ်းမို့ ကားအသွားအလာ ခပ်ကျဲကျဲသာ။ မြင်းစခန်းသို့ဆိုပြီး ပြားညွှန်ထားတဲ့ မြေဝါလမ်းက ကားခေါင်းတည်ကာ အရှိန်လျှော့ကာ ရပ်ဖို့လုပ်သည်။

“ဟဲ့ ဘာလို့ရပ်တာလဲ၊ ဆက်မောင်းလေ”

ကားမောင်းသူဘေးက ဆိုဖာထိုင်ခုံပေါ် ကြွကြွလေးထိုင်နေတဲ့ အသေချေ ပြော၏။ ပန်းတံခါး ကားစက်သတ်ကာ ရပ်လိုက်ပြီး -

“မောင်းမှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်ပါ့မလား သွားလို့”

“ဟွန်း”

ဘာမဆို အားတက်သရောရှိလှတဲ့ ပန်းတံခါး။ တကယ်လုပ် ဆော့မယ်ဆိုရင် တွန့်ဆုတ်ဆုတ်ဖြစ်လေ့ရှိတာလည်း ပန်းတံခါးပါပဲ။

ကြည့်ပါလား။ တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းစရာမလိုဘဲ အားလုံးစိတ်ဝင် စား သွားချင်၊ စပ်စုချင်တဲ့ကိစ္စ။ ပန်းတံခါးကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ဝင်စား ခြင်းလျက်နဲ့ ထုံးစံအတိုင်း တွန့်ဆုတ်ဆုတ်ပြောလေသည်။

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ”

နွဲ့ယမင်း မေးထိုးရင်း ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် ပြောလေသည်။

“ဟုတ်သားပဲ၊ ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ၊ နော် အသင်”

တခက်ခွယ်လည်း အသေချေကို ဆွဲပြော၏။ အသေချေခေါင်း ဆက်လျက် -

“ဘာလို့မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ ပန်းတံခါးရယ်၊ သွားရင် ဖြစ်တဲ့ဥစ္စာ၊ ကင်းမှာသာ မောင်းစမ်းပါ”

ပန်းတံခါး ကားစက်သတ်လိုက်ပြီး -

“ဟဲ့ သွားရင်ဖြစ်တာတော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ပန်းပြောတာက

လူကြီးတွေကို အသိမပေးဘဲ သွားလို့ဖြစ်မတဲ့လား။ အသင် ရှင့်အတွက် ပြောတာနော်၊ အခုတောင် ခိုးထွက်လာကြတာ မဟုတ်လား။”

ပန်းတံခါးပြောခါမှ စိတ်အားထက်သန်နေရှာတဲ့ အသင်လေး သုံးယောက် ပန်းလေးတွေ တွန့်ကြုတ်သွားသည်။ အသင့်ကိုလည်း အားလုံး ပြင်တူကြည့်သည်က အကြောင်းပုံမဟုတ်ပါ။ အသချေ သက်လေးချကာ နှာခေါင်းရှုံ့တွလိုက်သည်က မပူစွာ။ ပြီးတော့ မြင်းစခန်း မြားညွှန်ထားတဲ့ မြေဝါလမ်းကို မျက်စိတစ်ဆုံး ငေးကြည့်လေပြီး -

“ဘာဖြစ်လဲ”

“ဟဲ့ အသင် ဘာဖြစ်လဲရမလဲ၊ မိုးမီးလောင်မှာပေါ့ဟ၊ အသိဖခမည်းတော်အကြောင်း အသင်သိရဲ့သားနဲ့”

ပန်းတံခါးစကားအဆုံးမှာ တခက်နွယ်နဲ့ နွဲ့ယမင်း ခေါင်းဆာသည်။ အသချေက မျက်နှာလေးမော့ကာ ဟက်ခနဲ ရယ်လေသည်။

“ဖေဖေအကြောင်းသိလို့ လွယ်နေတာဟေ့”

“ဘယ်လို”

ပန်းတံခါး ကားလက်ကိုင်ပေါ်က လက်တစ်ဖက်ဖြုတ်လျှင် အသချေဘက် တစ်ကိုယ်လုံးလှည့်ကာ မေး၏။ အသချေက မှန်ချထားတဲ့ ကားတံခါးပေါ်လက်တင်၍ အလှတပ်ထားတဲ့ မျက်မှန်ကိုဖြုတ်လေပြီး ပန်းတံခါးဘက် လှည့်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ ပန်းနဲ့၊ ဖေဖေအကြောင်း သိနေတော့ မလွယ်ဘူးလား။ ဖေဖေက အသင့်ကို စိတ်မချလို့ဆိုပြီး ဘယ်သွားသွား အထိန်းအယတွေ ကားတစ်စီးတိုက် ထည့်လွှတ်နေကျလေ၊ ခုလည်း ဘာထူးလဲ”

သူငယ်ချင်းအားလုံး ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ သဘောပျက်သွားလေပြီ။ အသင်ပြောတာ ဟုတ်ပါ၏။ အသချေရဲ့ဖခမည်းတော် အသချေကို ဘယ်တုန်းကမှ တစ်ယောက်တည်း အပြင်ထွက်ခွင့် မေးလှမရှိပါ။

ကော်ဖီဆိုင် သွားထိုင်မယ်ဆိုလည်း အထိန်းအယတွေပါ၏။ ဘုရားသွားရင်လည်း ပါပြန်သည်။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ချိန်းပြီး ဘယ်သူ့သွား အနောက်က တကောက်ကောက်လိုက်စေသည်။

အသချေ ဘယ်သွားသွား သွားချင်တဲ့ဆီသွား။ တစ်ခွန်းပြောပြီး သွားခွင့်ပေးသည်။ သို့သော် အထိန်းအယ အစောင့်အရှောက်တွေ ထည့်စမြဲဖြစ်သည်။ အခုလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။

စာမေးပွဲပြီးလို့ ပဲခူးဆင်းလည်မယ်ပြောတာနဲ့ ခွင့်ပြုသည်။ အသချေတို့သူငယ်ချင်းလေးယောက်နောက်က တောင်းအခွန်ကားတစ်ကား ထက်ကြပ်မကွာ ပါလေသည်။

ဒီရိုင်ဘာ ကိုနောင်။ အသင့်ကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ထိန်းလာတဲ့ နွဲ့သိန်းကြီး ဒေါ်ရင်စွေ။ အသင့်ဖခမည်းတော် နမ ဒေါ်အလင်းမေနဲ့

သူ့ခင်ပွန်း။ လမ်းခရီးမှာ လိုအပ်တာ အတိုအထွာလုပ်ပေးဖို့နဲ့ အိမ်ကောင်မလေးနှစ်ယောက်။ စုစုပေါင်း ငါ့ယောက်တိတ်ပါသည်။

ထိုငါ့ယောက်စလုံး အသင့်ကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံကြပါ။ အသေချေခံ ညှဉ်းပေးချင်းတွေ ဘယ်သွားသွား ဘယ်လည်လည်လည်ချင်တဲ့အိမ်လည်း။ ဘယ်နှစ်ရက် ဘယ်မှာနေပြီး လည်ပတ်ပါစေ တစ်ခွန်းမှ ဟန့်တားတာ ဘာညာမရှိပါ။

အသေချေတို့ သွားရာနောက်ကိုတော့ ထိုငါ့ယောက် ထက်ကြာမကွာ လိုက်ပါပြီသာ။ ထိုသို့လိုက်ပါဖို့ အမိန့်ပေးထားသည်က အသင့်အဖေ။ အသင့်ဖေဖေက အလုပ်တွေများတာမို့ ကိုယ်တိုင်လိုက်ဖို့ အမိန့်ပေးနိုင်ပါ။

သို့သော်လည်း သမီးအလိုကျ သွားစေလိုတဲ့နေရာတိုင်းကိုတော့ သူစိတ်ချရတဲ့ငါ့ယောက်ကို ရွေးချယ်လွှတ်ပြီး မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ရှောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုသို့စောင့်ရှောက်နေရင်းကြားထဲက အသေချေ အကြံထုတ်လေသည်။ ကြိုတင် တိုက်လုပ်ထားတာမို့ ပဲခူးရောက်သည်နှင့် ပန်းပွင့် တည်းခိုခန်းမှာ တည်းကြ၏။

တည်းခိုခန်းရောက်ပြီးသည်နှင့် ရွှေမော်စောဘုရား အရပ်ဘက်ကြမယ်ပေါ့။ အန်တီမေက ထုံးစံအတိုင်း အသင့်သဘောလေ။

ဘုရားပေါ်ရောက်တော့ လူကြီးတွေက ဘုရားကို စိတ်အေးအေးအေးဖူး။ ပုတီးစိပ်နဲ့ တရားဘက် အာရုံဝင်နေစဉ်မှာ အသင်အိပ်ပြန်၏။

သူငယ်ချင်းတွေကလည်း အသင် မျက်စိပြတောက်ကို သဘောမကောင်းလေသည်။ အထိန်းအယတွေမရှိမိအောင် တစ်ယောက်စီ နောက်ဆောင်ကာ ရှောင်ထွက်၏။

ဘုရားရှိခိုးသူ၊ ပုတီးစိပ်သူနဲ့ တရားအပေါ် အာရုံရောက်နေတဲ့ အထိန်းအယတွေ နောက်ကြောင်း ဘာမှမရှိမိစွာ။

အသင်တို့လေးယောက်စလုံး ဘုရားအပြင်ဘက် ထွက်ခဲ့ကြပြန်။ ဘုရားအပြင်ဘက်မှာ တခက်ခွယ်ရဲ့သူငယ်ချင်း လဲ့လဲ့ချိုကလေးနှင့် ပြိုင်ကားနှင့် အဆင်သင့်စောင့်လျက်ရှိသည်။

ပြိုင်ကားပေါ် အသင်တို့လေးယောက် ကမန်းကတန်း တက်ကြွသည်။ ပန်းတံခါးက ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်း၏။ လဲ့လဲ့က လက်ပြိုင်ကားရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဘုရားရှေ့မှာတော့ အသင်တို့လေးယောက်စီးလာတဲ့ မာနဲ့တူးတူး အန်တီမေတို့အထိန်းအယတွေ စီးလာတဲ့ ကားနှစ်စီးက ဘေးချင်းအိပ်ထားဆဲ ဖြစ်သည်။

ကားရှိနေတယ်ဆိုရင် အန်တီမေတို့ အသင်တို့ကို ဟိုဟိုဒီဒီ

...တယ်လို့ ထင်မှာမဟုတ်ပေ။ ဘုရားပရဂုဏ်ရဲ့ တစ်ခါ
...နဲ့နဲ့မှာပဲဆိုပြီး လိုက်ရှာနေကြမယ်လေ။ အဲဒါ အကောင်းဆုံး
အကြောင်းပြလွယ်အောင် အသင်စီစဉ်ပြီး အထိန်းအယာ
မချိပ်မိအောင် ခိုးထွက်ခဲ့ခြင်း။

ဘယ်ဆီပဲ အလည်အပတ်သွားသွား အထိန်းအယာ
ပျက်လုံးအောက်က ဖွဲ့ထွက်သွားလေ့မရှိတဲ့ အသင်တို့ဘုရင်လေးတို့
ဒီတစ်ခါမှ ပျက်လှည့်ပြခြင်းထွက်ခဲ့သည်က ရင်ခုန်ပျော်ဖြူ
အနိုးဖွင့်မြိုင်ကားနဲ့ လွတ်လပ်တဲ့ လေပြည့်အရသာကို ပေါ့ပါးစွာ
ရင်း မိန်းလမ်းမကြီး ဦးတည်ရာအတိုင်း မောင်းထွက်ခဲ့တာ မြို့ပြင်
ရောက်မှန်းမသိ ရောက်ခဲ့လေသည်။

ဘယ်ရောက်ရောက် မြင်ကွင်းက အသစ်ချည်းပဲမို့ သူငယ်
တစ်စု ပျော်မဆုံးဖြစ်ကာ မြို့ရဲ့အရှေ့မြောက်ဘက်အရောက်မှာ
စခန်း' ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်လည်း မြင်ရော အားလုံး မတိုင်ပင်ရဘဲ
ဝင်စားကြ၏။ ညှို့ရောမလိုဘဲလည်း မြင်းစခန်းသွားကြဖို့ သဘော
သည်။ ထိုအထဲမှာမှ ပန်းတံခါးက နောက်ကြောင်းမအေးတာကို
တရနဲ့ ထုတ်ပြောတဲ့အခါ အသင်တို့က ဘာမှမထူးသလို ခံစားလျှာ

"ဧနိုး ဟယ် ဘယ်သူမှမသိအောင် ထွက်လာတဲ့ဥစ္စာ
လာပြီးတဲ့အတိုင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် လည်ကြတာပေါ့"

"အန်တီမေတို့စိတ်ပူပြီး ခေါင်းတောက်အောင် ရှာနေမှာစိုး
တော်ကြာ အသင့်ဖေဖေကို အကြောင်းကြားလိုက်ရင် ဘယ်နှယ်
လဲ"

ပန်းတံခါးက မဖြစ်သေးတာကို တွေးပူကာ ဖြေသည်။ အသင်တို့
...လက်ဝါတီးကာ သဘောတကွရယ်လေပြီး -

"ရှင်ကလည်း ရှေ့ဆယ်မိုင်လောက်ထိ တစ်မျှော်တစ်ခေါ် ပူ
...ကလားဟယ်၊ တကယ်ပဲ၊ ပန်း ရှင်က နေရာတကာ ပူနေတာ
...ညှို့မရချင်ဘူး။ ဒီမှာ အသင်တို့ကားက ဘုရားရှေ့မှာပဲလေ၊ ကား
...တော့ ဒီပတ်ဝန်းကျင်ပဲ ထင်ပြီး ပတ်ရှာနေမှာပေါ့၊ ပြီးတော့
...ကို ချက်ချင်းအကြောင်းဖို့က ဒီနေ့အဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့"

"ဝေးလိုက်တာဟယ်၊ ဖေဖေ ခုရက်ပိုင်း အလုပ်ကိစ္စတွေ
...ကို ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းနေရတာလေ၊ ဖေဖေဖုန်း သုံးလုံးစလုံး
...ထားတယ်၊ ဖေဖေအတွင်းရေးမှူးတွေလည်း ဖုန်းဖွင့်ခွင့်မရှိဘူး။
...အသင် ခိုးလုပ်ကြည့်တာ၊ အရသာလေးက မဆိုးဘူးဟ၊
...တစ်နေ့လုံး အသင်တို့ ခြေရာဖျောက်ထားမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ၊
...လား"

အသင်တို့က သူမအကြောင်းပြချက်နဲ့ သူမ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်

ပြောလေသည်။ အသင် ထိုသို့ပြောတော့လည်း သူငယ်ချင်းတွေ သဘောတကျ ခေါင်းညိတ်ပြီး -

“အင်း ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ ရှင် တွန့်ဆုတ်မနေ၊ မောင်းမှာသာ မောင်းစမ်းပါ။ မြင်းစခန်းမှာ ကဲရအောင်ဟယ်”

နွဲ့ယမင်းက ကဲချင်စိတ်ထလာကာ ခပ်သွက်သွက်ပြော၏။

“ဟုတ်တယ်၊ မောင်း မောင်း ဆက်သာမောင်း”

တခက်နွယ်ကာလည်း ကားပေါ်ရပ်နေရာမှ ခုန်ပေါက်ကာ မတတ်မြစ်ကာ အားပေးလေသည်။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း ပန်းတံခါး ပုံ မနေချင်တော့ပါ။ သူမလည်း ပျော်ပျော်ကြီး ကဲချင်စိတ်မကြွနေပြီ မဟာလား။

အသင်ချေကာ လက်ဟန်နဲ့ မောင်းလို့ပြောလျှင် ပန်းတံခါး တွေမနေတော့ပါ။ မျက်နှာလေး ရှင်မြူးကာ စက်တပ်ထားတဲ့ကားကို မြန်ရင်း -

မြင်းစခန်း -

ရှင် ဘယ်ပြေးမလဲ။

အသင်တို့ လာနေပြီလေ။ ဟင့် ဟင့် ဟင့်။

အင်း (၉)

“ပွမ် ပွမ်”

မမြဝါလမ်းက တောတန်းဘက်အရောက်မှာ ညာစောက်ချိုလေ

ပန်းတံခါး ကားဟွန်းသံပေး၍ ထိုလမ်းချိုးအတိုင်း မောင်းလေ

အသွားအလာ လုံးဝရှင်းနေတဲ့ ထိုလမ်းမှာ ကျောပိုးအိတ်

ချယ်ထားတဲ့ လူရွယ်တစ်ဦး ကျောပေးလျှောက်သွားနေတာနဲ့ ဆုံသည်။

ကားဟွန်းသံကြားသော်လည်း ထိုလူရွယ် လှည့်မကြည့်ပါ။

လမ်းပေါ်မှ ဘေးသို့ဆင်းလျှောက်လျှင် ပန်းတံခါးက နောက်

သံဟွန်းတီးပြန်သည်။

“ပွမ်”

ဒါလည်း လှည့်မကြည့်ပါ။ လမ်းဘေးတောတန်းနဲ့ ကပ်သော
ကပ်အောင် ဆင်းလျှောက်တဲ့ ထိုလူရွယ်။ ပန်းတံခါး နှာခေါင်းရှုံ့
ပွစ်ရွတ်သည်။

အသင်္ချေက သဘောတကျ ရယ်လေသည်။ တခက်နွယ်နဲ့
ပမင်းက ပန်းတံခါးနည်းတူ ထိုလူရွယ်ကို လှမ်းကြည့်စေချင်သည်။
ဘာရယ်တော့ မဟုတ်ပါ။

အရပ်ကြီးမြင့်မြင့်ဖြောင့်က ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်နဲ့ တီရှပ်ထပ်
ရှည်ဝတ်ထားသောကြောင့် နောက်ပိုင်းကိုယ်ဟန်က တအားကြီး
ကောင်းကာ ဆွဲဆောင်မှုရှိနေလို့ဖြစ်သည်။

ယောက်ျားဆိုတာ ဒီလိုမြင့်မြင့်ဖြောင့်ဖြောင့်ရှိမှ သဘော
တတ်တဲ့ ပန်းတံခါးတို့သုံးယောက်စလုံးရဲ့စိတ်ကို အသင်္ချေ ကြိုတင်
နေလို့ဖြစ်သည်။

ဟိုက လှည့်မကြည့်တော့ နှုတ်ခမ်းတွေ အလိုမကျ တွန်းက
သည်။ ဒါနဲ့တင် အားမရနိုင်ဘဲ ထိုလူရွယ်ကို ကားကျော်သွားတော့
သုံးယောက်သား လည်ပြန်ခဲ့ကြသည်။

“ဟဲ့ ပန်း ရှေ့လည်း ကြည့်မောင်းပါဦး”

လို့ အသင်္ချေပြောမှ စောစောက သဘောမကျဖြစ်နေတဲ့ ပန်း
တံခါးမျက်နှာလေး လန်းကာ ရှေ့ပြန်လှည့်ရင်း -

“ဟဲ့ အသင် ရှင် လှည့်ကြည့်စမ်းပါ။ ဗိုက်တယ်ဟာ ယောက်ျား
ဒါမျိုးလေးမှ၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့်၊ ရင်တွေတောင် ခုန်လာပြီ၊
လှည့်လေဟယ်”

“အသင် ကြိုတုန်း ကြည့်ပါဟဲ့”

ပန်းတံခါး ပြောသလို တခက်နွယ်လည်း တွန်းထိုးပြောလေ
သည်။ သူတို့သုံးယောက်က ဒီလိုပဲ။

ခပ်ချောချော ခပ်မိမိ ကောင်လေးများပြင်ရင် ကြည့်လိုက်ရမှ။
လည်း ကြည့်ပါဦးတဲ့။ သူ့ဘာသာသူ သူ့လမ်းသူ့သွားနေတဲ့ဥစ္စာ။ စုပြုံ
ကြည့်ရုံနဲ့ အားမရဘဲ အသင်္ချေကိုပါ ကြည့်ခိုင်းပြန်သည်။

“ကြည့်လိုက်စမ်းပါ မြန်မြန်”

ပန်းတံခါး ကားအရှိန်လျှော့မောင်းရင်း အသင်္ချေကို ကြည့်
ပြန်သည်။ သူငယ်ချင်းတွေ အတင်းအကျပ်ပြောနေတော့လည်း
အသင်္ချေ လည်ပြန်ခဲ့ကြည့်မိလေပြီ။ သူငယ်ချင်းတွေ ငေးမယ်ဆိုလည်း
လောက်စရာပဲ။

အလယ်ခွဲဆံပင်ညှိညှိက ပန်းတိုက်ထိရှည်ကာ ဖြောင့်စင်းမနေ။
ညှိညှိနဲ့တွေ့ကြသလို လှိုင်းထကာ အဖျားခွေခွေကောက်ကောက်လေး
ညှိညှိ ဆံပင်ပုံက လေးထောင့်ဆန်သော သူ့မျက်နှာနဲ့ အတော်လိုက်၏။
အထောင်တွေ အမောက်တွေနဲ့ ဒီခိုင်းဆန်းသစ်တဲ့ ခေတ်လူ

ငယ်တွေရဲ့ ဆံပင်ဒီဇိုင်းကြားမှာ သူ့ဆံပင်ပုံက တကယ်ရှားမည်။
တော်ရုံတန်ခိုး ကောင်ချောလေးတွေလည်း သူ့ဆံပင်ပုံနဲ့
ဖက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သေချာသည်။

အရပ်မြင့်သလို ခန္ဓာကိုယ်ဖြောင့်မတ်ပြီး ရုန်းရုန်းကြွကြွ
က ဆွဲဆောင်မှုအရှိဆုံးပဲဖြစ်သည်။

သူကပဲ ဆွဲဆောင်မှုရှိနေလို့ဖြစ်မယ်။ ဘယ်ယောက်ျား
ကိုမှ စိတ်ဝင်တစား ငေးမကြည့်ဖူးတဲ့ အသင်္ချေ။

ဒီတစ်ခါတည်း ငေးမကြည့်ဖူးပါတယ်။ လည်ပြန်တဲ့အကြည့်
အကြည့်တို့ဆုံသည်က ရင်မှာ တသိမ့်သိမ့် နွေးသွားသလို ခံစား
ကားနဲ့ အဝေးမှာ ပြတ်ကျန်ခဲ့တဲ့ သူ့အရိပ်က အသင်္ချေ
ဝန်းမှာ စွဲကာ -

“အသင် စွဲတယ်နော်”

နွဲ့ယမင်း အငေးမပျက်ဆိုလေသည်။ အသင်္ချေပျက်နား
ရှက်ရိပ်နဲ့ ပန်းနုရောင်နု နှင်းဆီပွင့်ဖတ်လေးလို အလှသွေးကြွေး

“ဟွန်း စွဲဘူး”

လို့ မလုံမလဲပြောမိ၏။ လည်ပြန်အကြည့်ကိုလည်း ပြန်ရုန်း
ကာ ရှေ့ပို့သည်။

“တကယ်လား”

ပန်းတံခါးက ကားမောင်းနေရာမှ မကြည့်ဘဲမေးသည်။

“အမယ် ရှင်တို့လို ငမ်းငမ်းတက်ဖြစ်တဲ့အစားထဲက မဟုတ်
သင်နော်”

“ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါ”

ပန်းတံခါး စကားအဆုံးမှာ တခက်နွယ်နဲ့ နွဲ့ယမင်းထောက်ခံ

နဲ့ အသင်္ချေပျက်နားလေး ပြုံးယောင်နဲ့ လှပစွာမဲ့၍ -

“ရှင်တို့ပဲ ကြည့်ဆိုလို့ ကြည့်တာပါနော်”

“အသင့်ကို ဘယ်သူက အပြစ်ပြောနေလို့လဲ”

တခက်နွယ်က ရယ်ရင်းမေးသည်။

“အို သိဘူး”

ဖြေရင်း အသင်္ချေပျက်နားလေး ပန်းဆီရောင် ရဲသွားပြန်သည်။

သူငယ်ချင်းတွေက မေးလေးငေါ့ကာ ချစ်စနိုးနဲ့ ပြုံးကြည့်ကြသည်က
အသင်္ချေကို တကယ်ပဲ မလုံမလဲ ဖြစ်စေတော့၏။

သူငယ်ချင်းအားလုံးက သဘောတကွရယ်လေပြီ။ ဘာကြောင့်

နန်းမသိပါ အသင်္ချေ ရင်ခုန်သလိုလို ခံစားရကာ -

“မြင်းစခန်းကလည်း ရောက်ပဲမရောက်နိုင်ဘူး”

လို့ စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းပြောတော့ သူငယ်ချင်းတွေ

လက်ညှိုးလေး ကွေးချည်ဆန့်ချည်နဲ့ ကရော်ကရော်လုပ်ကာ နောက်
သည်က အသချေ့စိတ်ကို တကယ်ရှက်စေ၏။

“ရှင်တို့ဟာလေ”

“အလိုလေး သူ့ဘာသူ မျက်လုံးထဲ ဘယ်သူမြင်နေလဲ မသိ
ဘဲနဲ့ ဟိုမှာ မတွေ့ဘူးလား။ မြင်းစခန်းရှေ့တည့်တည့် ရောက်နေပြီလေ”
ပန်းတံခါးပြောခါမှ ပိုရှက်သလို ပြစ်လာ၏။ အဟီး ဟုတ်တော့
လည်း ဟုတ်သာ။ သစ်လုံးတွေနဲ့ ခတ်ထားတဲ့ အဝင်ဆိုင်းဘုတ်က -

“မြင်းစခန်းမှ ကြိုဆိုပါ၏”

တဲ့။ အသချေ့ ဆိုင်းဘုတ်ကို ရှေ့တည့်တည့်ပြစ်နေပေမယ့်
မမြင်မိပါ။ သူငယ်ချင်းတွေ ဝပ်နောက်နောက်ပြောသလို အသချေ့ မျက်
လုံးထဲမှာ ဘယ်သူ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်နေလို့လည်း မသိပါ။

သူပဲလား။ အိုး သွား မတွေ့တော့ဘူး။

ပန်းတံခါးက အသင့်ဖွင့်ထားတဲ့ ကြိုဆိုပါ၏ ဆိုင်းဘုတ်အောက်
တံခါးကွယ်ကြီးမှ မြင်းစခန်းထဲ ကားတွေဝင်လျှင် အသချေ့လည်း သူ
ပုံရိပ်ကို မျက်လုံးထဲက ပျောက်ဖျက်ဖို့ ကြိုးစားရလေပြီ။

ပျောက်ဖျက်ဖို့ ကြိုးစားခါမှ -

အခန်း (၁၀)

“အမေ”

“ဟေး”

ခေါ်သံကြောင့် ဒေါ်အိမ်စိုး ထူးရင်းမော့ကြည့်၏။ ခွန်ပြည့်အား
ညှိလိုသော သားဖြစ်သူကို သွားခနဲမြင်လျှင် ဒေါ်အိမ်စိုးမျက်ဝန်းအစုံ
အောက်ပကာ စူးညှိသိမ်မွေ့မှုတွေနဲ့ လက်ဖြာသွားပြီး -

“သား”

ဟု ရင်ခေါင်ထဲမှ ကြည်နူးမှုအပြည့်နဲ့ ခေါ်မိလေသည်။

“အမေ”

သားကလည်း မိခင်မြင်လျှင် ရင်ထဲက ပူလောင်သောက မှန်
ညှိ ငြိမ်းအေးသာယာသွားလေပြီ။ အမေဟု ဒုတိယအကြိမ်ခေါ်ရင်း
ခေါ်ရင်ခွင်ရိပ် အပြေးကလေး ဝင်လေသည်။

“သားရယ် လာမယ်ဆို ဖုန်းဆက်ပေါ့ကွယ်၊ ဟင့် ဟင့်
ဒေါ်အိမ်စိုး သားကို ဆီးကြိုပွေ့ဖက်ရင်း လှိုက်လှိုက်လဲ
ဆိုသည်။ ခေတ်သစ် အမေ့ကိုယ်လုံး ဝိုင်ဖိုင်ကို ဖက်ထားရင်း အ
မေ့ကို အမောပြေ မွှေးရှိုက်မိလေသည်။

သနပ်ခါးရနံ့သင်းသော ကိုယ်ရနံ့က ခေတ်သစ်နည်းသား
တကယ်အေးငြိမ်သွားကာ -

“ရပါတယ် အပေရယ်”

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲ သားအဖေကို ကြိုခိုင်းမှာ
ခုရော ဘာနဲ့လာလဲ”

“လမ်းလျှောက်လာခဲ့တာပေါ့”

“အိုး ပင်ပန်းရောပေါ့၊ ကြည့်စမ်း ဒါကြောင့် သားကိုယ်
ရွေးစိုနေတာကိုး။ ကဲ ထိုင်”

ဒေါ်အိမ်စိုး သားကို ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ ထိုင်စေသည်။ ခေတ်သစ်
ကျောပိုးအိတ်ချွတ်ကာ ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ဒေါ်အိမ်စိုး
စဉ်ရှိ မြေအိုးထဲက သောက်ရေတစ်ခွက် ချက်ချင်းခပ်ပေးသည်။

“အမောပြေအောင် ရေသောက်ဦး သားရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ၊ ညီလေးရော”

ရေဖန်ခွက် လှမ်းယူပြီး သားက မသောက်သေး။ ရေနံ့

အောင်နေသော နှစ်ဆောင်ပြိုင် ပျဉ်ထောင်အိမ်ဘက် ငေးကြည့်ရင်း
ခေတ်တရပေး၏။

ဒေါ်အိမ်စိုးပြုံးကာ သားကို ကြည့်မဝနိုင်စွာ ငေးကြည့်လေပြီး
“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ သားရယ်၊ ဟင့် ဟင့်”

ထုံးစံအတိုင်းဆိုတော့ ခေတ်သစ် သဘောပေါက်လေသည်။
ညီလေးက ဖေဖေ့ကို အကူအညီပေးနေပြီပေါ့။

ညီလေးတောင် ဖေဖေ့ကို အနီးကပ်ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးတာ
အားရစရာကောင်းလှသည်။ သူကသာ တာဝန်မကျေသလို ရှိလှသည်။
တကယ်ဆို ဖေဖေ့ကို သူ ကူညီနေရမယ့်အရွယ်ကောင်းပါ။

အမေ့ သူ့ဘဝကြီးကို ဖေဖေ့လို ရိုးရိုးသားသား မမြှုပ်နှံချင်။
အပြင်ထွက်ပျံသန်းနေချင်တဲ့စိတ်နဲ့ မိသားစုကိုခွဲထွက်ခဲ့မိတာ။

အမေ့တော့မှတော့ နောင်တမရပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လောက်ပဲ အမြင့်မှာ
အနားလို့ကောင်းပါစေ အချိန်တစ်ရက် ကိုယ့်အသိုက်အမြိုကို ပျံလာပြီး
အဆိုရတာ သဘာဝပါပဲ။ ခုလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း။

အနုပညာကောင်းကင်စင်တာကနေ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ့်သဘောနဲ့
အလုပ်ထွက်ခဲ့တဲ့ ခေတ်သစ်။ နောက်ထပ် အလုပ်မရှာရသေးခင် မိဘ
အမြို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“သား ခွင့်နဲ့လာတာလား”

ကွမ်းပတ်တွေ ထွေးပစ်ကာ ပလုတ်ကျင်း၏။ ရေတစ်ခုံ အေး
ပြေသောက်ပြီး သွားတဲသွားကို ဒေါ်အိမ်စိုး ထုံးစံအတိုင်း မေးသည်။

“ဟင့်အင်း”

ဒေါ်အိမ်စိုး နားရွှပ်သွားကာ သားကိုစိုက်ကြည့်ပြီး ...

“ဒါဆို နက်ဖြန် ပြန်မှာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“မပြန်ဘူး”

“ဟင်”

သားက ခေါင်းခါရင် ရေတစ်ဖန်ခွက်ကျန်အောင် သောက်လေ
သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ သားရဲ့အိမ်ပြန်လာတာ ထူးခြားတယ်လို့ ဒေါ်အိမ်စိုး
ထင်သည်။

သားက ခွင့်ခွဲလာတာဆိုရင် အနည်းဆုံး တစ်ပတ်နှစ်ပတ်
မိသားစုနဲ့ နေလေ့ရှိသည်။ ခွင့်ခွဲမဟုတ်ဘဲ မိဘကို သတိရလို့လာတာ
ဆိုရင် ဒီနေ့လာရင် တစ်ညအိပ်၊ မနက်ဆို ပြန်သွားတတ်သည်။

ခုတော့ ခွင့်ခွဲလာတာလည်း မဟုတ်သလို မိဘကို သတိရလို့
အလွမ်းပြေလာကြည့်တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ နက်ဖြန်လည်း မပြန်ဘူးဆို
တော့ ဒေါ်အိမ်စိုး မအံ့သြဘဲမနေနိုင်ပါ။ တစ်ခုခုကြောင့် ခွမ်းဖျော့သလို
ဖြစ်နေတဲ့ သားဖြစ်သူကို မျက်တောင်မဝတ်စတမ်း၊ စိုက်ကြည့်နေရင်း

“သားက ဒီတစ်ခါလာတာ တစ်မျိုးပါလား။ နေရာကောင်

ရဲ့လား သားရဲ့”

ဒေါ်အိမ်စိုးမေးရင်း သားရဲ့မဟာနဖူးကို လက်ခုံခွဲစမ်းသည်။
သားနဖူးက ပုံမှန်အတိုင်း ခွေးနေဆဲ။

“ကောင်းပါတယ် အမေရဲ့၊ သား အလုပ်ကထွက်လာလို့”

“ဟေ အဲလိုလား”

ဒေါ်အိမ်စိုးမျက်နှာ ပြည့်ပြည့်ကြီး ပြုံးပန်းတွေနဲ့ တောက်ပလို့
သွားသည်။ အလုပ်ထွက်လာတာဆိုတော့ ဒေါ်အိမ်စိုး တကယ်လည်း
ဝမ်းသာလို့သွား၏။

“ကောင်းတာပေါ့ သားရယ်၊ သူများ အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတာ
ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်တာလောက် မကောင်းဘူးပေါ့ သားရယ်၊ အစ
အတည်းက အမေ သဘောမတွေ့ပါဘူး။ သားက လုပ်မယ်ဆိုလို့သာ
အမေ ခွင့်ပြုရတာလေ၊ ဟော အခု အလုပ်ထွက်လာတာဆိုတော့ အမေ
ဝမ်းသာတယ်ကွယ်၊ မိသားစုစုံစုံလင်လင်နဲ့ နေရတာ အပူအပင်ကင်း
အယ်လေ၊ ဘာပဲပြောပြော အမေတော့ ဝမ်းသာတယ်၊ သားအဖေသိရင်
အည်း ဝမ်းသာဦးမယ်၊ သားညီလေးသိရင် ဝမ်းသာလွန်းလို့ ကျွမ်းတောင်
ညှိုးဦးမှာ သားရဲ့၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

အားရဝမ်းသာဖြစ်နေတဲ့ အပျောက်ကြည့်ရင်း ခေတ်သစ် မျက်
မှန်းကြည့်လဲ့ကာ ခွတ်ခမ်းမှာ ပြုံးရိုက်ထင်လေသည်။ အမေက သူများ

အမေတွေနဲ့ မတူပါ။

သားအလုပ်ထွက်လာတာကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်လို့ပေးသည်။ အမေသဘောက ကိုယ့်အလုပ်အကိုင်နဲ့ ကိုယ့်ဘဝကို အေးအေးချမ်းချမ်း ရပ်တည်လိုသည်။ မိသားစုနဲ့ တစ်လုံးတစ်စည်းတည်းပေါ့။

“နေဦး၊ သားအဖေနဲ့ သားညီလေးကို အမေ သွားပြောလိုက်မယ်”

“နေ နေ အမေ၊ အဖေတို့ အလုပ်ပျက်နေဦးမယ်၊ သား သွားတွေ့လိုက်မယ်”

“အေ၊ အဲဒါလည်း ကောင်းတယ်”

အမေပျက်နာပြည်ပြည်က ဝမ်းသာလွန်းလို့ ချိုချိုအီအီကြီး ဖြစ်လို့သွားသည်။ ခေတ်သစ် ရေဖန်ခွက်ကို ကွပ်ပျစ်ပေါ် ပြန်ချသည်။ ကွပ်ပျစ်ဘေးမှာ အုံ့ဖို့နေတဲ့ သရက်ပင်ပင်စည်မှာ ချိတ်ထားတဲ့ မြက်ဦးထုပ်ယူပြီး ကွပ်ပျစ်ပေါ်က ဆင်းလျှင် -

“နေဦး သား”

ဒေါ်အိမ်စိုး ပြောရင်း လက်ကလည်း ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ အဆင်သင့်ရှိနေတဲ့ စတီးကွမ်းအစ်ကို ဆွဲယူပါသည်။ ကွမ်းအစ်အံ့ခွက်တွေဟာ အဆင့်လိုက် ခြုတ်လေပြီး လတ်ဆတ်သော ခြံထွက်ကွမ်းရွက်စိမ်းစိမ်းပေါ် ထုံးသုတ်၊ ကွမ်းသီးစိတ်၊ ဆေးရွက်ကြီးမှုန့်နဲ့ နွယ်ချိုမှုန့် အနည်

ထည့်ပြီး သွက်သွက်ကလေး ကွမ်းယာလုပ်ပေးနေတဲ့ အမေ့လက်ကွမ်းလေးတွေကိုကြည့်ရင်း ခေတ်သစ်နံလုံးသားမှာ ကြည်ဖြူလန်းလန်းသည်။ အမေ့လက်ရာ ကွမ်းယာမစားဖြစ်တာ သူ ဘယ်လောက်ကြာ

လွမ်းလှပြီ အမေ။

ခေတ်သစ် ပြောစရာမလို။ အလိုက်သိသိ ကွမ်းယာပေးတဲ့ အမေ့ပျက်နာ ပြီးပြီးကိုကြည့်ရင်း ခေတ်သစ် ရင်မှာ ကြည်နူးသွားလေ

“ကဲ ရော”

အမေက ကွမ်းယာကို ကမ်းပေးလျှင် ခေတ်သစ်လက်နဲ့ မယူပါ။ ကိုယ်လေးကိုင်းကာ ပါးစပ်ဟပေးလိုက်သည်။

အမေက ကြည်နူးစွာပြုံး၍ သားကို ခွံ့ပေး၏။ ကွမ်းလေးငုံ မြက်ဦးထုပ်ဆောင်းပြီး ခြံ့နောက်ဘက် ထွက်သွားလေတဲ့ သားဖြစ်တယ်။ အမြင်တစ်ဆုံးငေးကြည့်ရင်း ဒေါ်အိမ်စိုးရင်မှာ အရာရာပြည့်စုံသွားစံစားရလေသည်။ မြင့်မြင့်ထွားထွားဖြစ်သလို ခွန်အားမလန့်ပြည့်စုံသားကြီးက သူတို့မိသားစုရဲ့ စွမ်းအားလေ။

မီးကလေးသုံးယောက်ထက် သိသိသာသာ မြင့်လေသည်။

စတော်ကင်လို အကျပ်အစည်းဘေးတော်တော်ရင့်ရင့်တွေ့ရသည်။ ဝတ်
အားပေးမယ့် ကျစ်လျစ်သောကိုယ်ဟန်က ကြော့ရှင်းနေ၏။ ခါးလေး
ထိပ်၌ တင်ပါးဝိုင်းဝိုင်းလေးဖြစ်ကာ ပေါင်တံမြောင့်စင်းသွယ်ကျသွားတဲ့
အောက်ကြောင်းက အားတစ်မျိုးနဲ့ ညှို့အိနေတယ်လို့ဆိုရင် လွန်မယ်
မောင်ပါဘူး။

လိမ်ချွေပြီး ပန်းနဲ့ကျောပေါ် ဖြာကျနေတဲ့ ထိုသုံးယောက်ဆံပင်
အနီးနီးလည်း မတူ။ သိသာနေသည်က အညှို့ရောင် ဆံပင်ရှည်တွေက
အင်ပါးပုံးသည်အထိ အုံကြွရှည်လျားကာ ဘယ်ဘက်ဘေး တစောင်း
မြင့်မြင့်စည်းနှောင်ပြီး ဦးထုပ်ပုံအလှကလစ်ပန်ထားသည်က တစ်မျိုး
ပြည့်စုံကောင်းနေသည်။

ကျားသစ်ကွက်နဲ့ အပြင်က အနက်ရောင်တွဲစပ်ထားတဲ့ နှစ်
ဆံပုံလက်တို့အင်္ကျီက အနက်ရောင်ဘောင်းဘီရှည်နဲ့ လိုက်ဖက်သလို
ဆွဲမန့်လည်း အတော်ကြီးလှနေ၏။

ဆံပင်အဖြောင့်စည်းသိမ်းထားသောကြောင့် မျက်နှာပြင်လေးက
အညိုတဲ့အတိုင်း ဝင်းမွတ်စင်ကြယ်စွာ ပူးအိနေမှန်း မလှမ်းမကမ်းက
ပြည့်ရုံနဲ့ သိသာသည်။ အကြည့်ရင်းဆုံခဲ့သော ဝိုင်းစက်စက် မျက်ဝန်း
အားက အညှို့ရောင် မျက်တောင်လှလှများအလယ်မှာ စိမ်းညိုပြီး

အခန်း (၁၁)

“ဟင်”

မြင်းစောင်းထဲရှိ ညီငယ်အနားမှာ မိန်းကလေးလေးတစ်
ဝိုင်းနေတာမြင်လျှင် ခေတ်သစ်မျက်ဝန်းက မယုံနိုင်အောင် အုံကြွ
သွားသည်။

ထိုမိန်းကလေးလေးယောက်က သူ့နဲ့ လမ်းတစ်ဝက်မှာ
သေးတယ် မဟုတ်လား။ မလိုအပ်ဘဲ ကားဟွန်းတပွင့်ပွင့်တီးကာ
သစ်ကို လှည့်ဝေးသွားသည်။ ခေတ်သစ် မသိချင်ဟန် မျက်နှာဖြောင့်
ခဲ့၏။

ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်နဲ့တော့ မျက်လုံးချင်း ထိထိမိမိ အ
တိုက် ဆုံခဲ့သေးတယ်။ အဲဒီတစ်ယောက်ကိုတော့ ခေတ်သစ် မှတ်မိ
ထိုမိန်းကလေးက ညီငယ်နဲ့ အနီးကပ်ဆုံးမှာရပ်နေသည်။ သူမက

ထင်းနေသော မျက်နှာနက်တွေအောက်မှာ ညှို့နှိုင်းစွမ်းရှိနေသည်။
 နှာတံက ချွန်မြဲမြဲကြီးလည်း မဟုတ်ပါ။ ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်
 နှင့် စင်းပြီး ပေါ်လွင်၏။ နောက်ပြီး သူမရဲ့နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးက အ
 ဆုံးပါပဲ။ ကွမ်းသွေးရောင်ဆေးဆိုးထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းအစုံက ထောင့်ချွန်
 ပြီး ပုံစံကျ စိုလှဲဖူးကြွနေသည်က ပွင့်ချပ်တွေ အစီအရီ ထပ်ကြွလှုပ်ရှားနေခြင်းမှာ
 သော ဒေလီယာပန်းဖူးကို မြင်ရသလို ရွဲမက်စေတဲ့ စိတ်နေနက်
 ရင်ခုန်ချင်စိတ်လည်း တိုးကြွလာလေသည်။
 ဒါ့အပြင် သူ ဘာတွေကို တွေးနေပါလိမ့်။ ငေးနေမိတဲ့ ခေတ်သစ်လေးယောက်ကို လေ့ကျင့်ပေးနေလို့”
 အလိုလိုနေရင်း မလိုမလဲဖြစ်ကာ ခေါင်းတစ်ချက် ယမ်းခါမိလေပြီ။
 ငေးကြည့်နေတာကြောင့် ရပ်မလိုလိုဖြစ်သွားတဲ့ ခြေလှမ်း
 ပုံမှန်အတိုင်း မြန်လှမ်းသည်။ မြင်းဇောင်းဆီသွားဖို့ သစ်ပင်တန်း
 ကပ်လျှောက်လာတဲ့ ခေတ်သစ်ခြေလှမ်းက ညီငယ်တို့နဲ့ နီးသထက်
 လာသည်။ မြင်းတွေရွေးရင်း ညီငယ်နဲ့ စကားအဆက်မပြတ်ပြောနေ
 အသံတွေ တစ်ခိုင်းခိုင်းကြားနေရသည်။
 “အစ်မတို့ မြင်းစီးရဲလို့လား”
 ညီငယ်က မြင်းပုလေးဝေဟင်ကို ပွတ်သပ်ရင်း ထိုခေတ်သစ်တို့စိတ်ကြိုက် စီးလို့ရမယ်၊ မတတ်သေးရင် နည်းပြနဲ့ အရင်သင်
 ယောက်လို့ကို ပြန်ကြည့်ပြီးမေးသည်။
 “အောင်မယ်၊ စီးရဲပါတယ်နော်”

သူမက ဦးဆောင်ဖြေသည်။
 “စီးရဲရင် စီးလို့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခဏစောင့်ရမယ်”
 “ဘာဖြစ်လို့”
 သူမသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က မေးသည်။ ညီငယ်က သူ့လှုပ်
 “အစ်မတို့ စီးရဲပေမယ့် ဒီအတိုင်း စီးသွားလို့မရဘူး။ နည်းပြ
 ယောက်စီ ထည့်ပေးမယ်၊ အဖေနဲ့ နည်းပြသုံးယောက်က သင်တန်း
 “ဟေး”
 သူမက လက်တစ်ဖက် ခါးထောက်ရင်း ညီငယ်ကို စိုက်ကြည့်
 “ဟုတ်တယ် အသင်ရဲ့၊ ခွဲတို့က တစ်ခါမှ စီးဖူးတာ မဟုတ်
 အရင်ဆုံး မြင်းစီးတတ်အောင် သင်ရမယ်၊ တတ်သွားမှ စီးတာ
 “အင်းတယ်”
 “ကျွန်တော်ပြောတာ အဲဒီအစ်မ ပြောသလိုပဲ၊ တတ်သွားရင်
 “ဟုန်း အကြာကြီးမစောင့်ချင်ပါဘူး”

“မကြာပါဘူး။ ဟောဟိုမှာ အဖေတို့ လာနေပြီ”

မြင်းပုလေးက စားကွင်းဘက်ကနေ တန်းစီပြီးလာနေတဲ့ ဆန်သားလေးယောက်က မြင်းပုလေးတွေပေါ်မှာ သင်တန်းနည်းနည်းနဲ့ လှည့်ပေးပေးနေတဲ့ အသက်ကြီးကြီး လူကြီးတစ်ယောက်က မြင်းပုလေးတွေကို လာရောက်လာနေကြသည်။

“ဟေး”

မတော်ရတော့နန်းသိသွားတော့ သူမတို့လေးယောက် ခုန်ပေါ်လာ ဝမ်းသာသွား၏။

“အစ်မတို့ ဘယ်မြင်းကြိုက်လဲ၊ ရွေးယူ”

ညီငယ်က မြင်းစောင်းထဲမှာ အစာစားနေတဲ့ မြင်းပုလေးတစ်ကောင်ကို ဝိုင်းရိုင်းရိုင်း ညွှန်ကြားသည်။ မြင်းစောင်းထဲမှာ ဆယ်ကောင်တို့ထက် ပိုနေသေးတဲ့ မြင်းပုလေးတစ်ကောင် သူမတို့မျက်လုံးတွေ ရွှင်မြူးစွာ ရောက်လာတဲ့ မြင်းပုလေးတွေက မြင်းစောင်းထဲမှာ သူမတို့အတွက် အသင့်တော်ဆုံး မြင်းကလေးများဖြစ်သည်။

အုန်းခွံရောင် အညို၊ အဖြူနဲ့ ဝမ်းဗိုက်မှာ အဖြူရစ်တွေပါတဲ့ မြင်းပုလေးက နှုတ်ယမ်းက အညိုရောင်မြင်းပုလေးကို သဘောတူရွေး၏။ တစ်ခဏခဏ အုန်းခွံရောင်မြင်းပုလေးလုံးလုံးလေးကို မျက်စိက ကျသည်။ ပန်းတံခါး မြင်းကျားကိုရွေးတော့ အသေချေက တစ်ကိုယ်လုံး

လှည့်ပေးနေတဲ့ မြင်းပုလေးကို နှစ်ခြိုက်စွာရွေးလေသည်။

စိတ်ကြိုက်မြင်းကိုယ်စီရွေးပြီးပြီနဲ့ နည်းပြသုံးယောက်က သင်တန်းတွေကို တန်းမြှောက်ကာ မောနေပြီဖြစ်တဲ့ မြင်းပုလေးကို စောင်းပေးလွှတ်ပေးသည်။

“အဖေ ဒီမမတွေ မြင်းစီးသင်မလို့တဲ့”

“အေးလေ သင်ပေးမှာပေါ့”

လူကြီးက မမောနိုင် မပန်းနိုင်ဆိုသည်။ မိန်းကလေးတွေ ရွေးချယ်တဲ့ မြင်းကိုယ်စီကို တပည့်သုံးယောက်ဆွဲပြီး ရှေ့က ဦးဆောင်ထွက်လာတဲ့ ထိုမိန်းကလေး သူမတို့စီးရမယ့် မြင်းစောက် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် အသေချေက သူမ၊ စီးရမယ့် မြင်းနားမှာ ရပ်နေဆဲ။ အဖေက စောက်လိုက်သင်ပေးဖို့ မြင်းစက်ကြိုးဆွဲကိုင်တော့ -

“အဖေ နားတော့၊ ဒီမမကို ကျွန်တော် သင်ပေးလိုက်မယ်”

ညီငယ် သွက်သွက်လေးပြောပြီး မြင်းစက်ကို ကြိုးဝင်ဆွဲ၏။

“ဟာ ဖက်ကြိုးလွှတ်မပေးဘဲ -

“ဟာ မဟုတ်တာဘဲ သားငယ်ရယ်”

အဖေက ခွင့်မပြုချင်ဘဲ ပြော၏။ ညီငယ်က မျက်နှာကို မှုန်နှုတ်ထားရင်း ကလေးပီပီ ဖွတ်တရွတ်ဆန်ဆန် ပြောလေသည်။

“ရတယ် အဖေရဲ့၊ ကျွန်တော် သင်ပေးလို့တတ်ပါတယ်ဗျ”

"ဟုတ်တယ် ဦး ဦးမောနေပြီ ခဏနားလိုက်လော့ ဒီမောင်မောင် သင်ပေးတာကို အသင် စီးကြည့်မယ်၊ အဆင်မပြေတော့ ဦးသင်ပေး ဟုတ်ပြီလား"

သူမလည်း ဆိုတော့ အဖေ ညီကို တားရခက်သွားသည်။ အလိုကျခေါင်းညိတ်ကာ -

"သမီးသဘောပါ၊ ဦးသားက ငယ်သေးတော့ သိပ်စိတ်မနှိုင်းသေးလို့ပါ"

"အဖေကလည်း သား ငယ်ပေမယ့် အတွေ့အကြုံအများပြီ ရှိတယ်လော့၊ အဲဒါပဲ အဖေက သားကို အထင်သေးလွန်းတယ်"

ညီငယ် အဖေကိုပြန်ပြောတော့ အဖေက ပြုံးနေသည်။ ညီငယ် ငယ်ပေမယ့် စိတ်မချဘူးပြောရင် သိပ်မကြိုက်ချင်ဘူး။

အုဝဲကတည်းက မြင်းလည်ပင်းဖက်ပြီး ကြီးလာတဲ့ သူ့ကို သူလည်း အပြည့်အဝ ဂုဏ်ယူနေတဲ့ ညီငယ်။

"လာ ဖြူဖွေး၊ သွားပယ်"

ပြောရင်း ဖြူဖွေးလည်ပင်းရှိ မြင်းဖက်ကြီးကို ရှေ့က ဆွဲကာ လှေကွင်းကွင်းဆီ ထွက်သွားတဲ့ ညီငယ်။ သူမလည်း နောက်က ဖိသွားလေသည်။

အဖေမှာ ကျေနပ်စွာပြုံးရင်း ညီငယ်ကို သဘောတကျ

ပြည့်ရှာသည်။ မြင်းစောင်းထဲမှာ သူ့လိုပဲ ကြီးပြင်းလာတဲ့ ညီငယ်။ သူ့လိုပဲ မြင်းတွေကိုချစ်ကာ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေသလို မြင်းစီးသင်သူတွေ နဲ့လည်း အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် သင်တန်းပေးလို့ တက်နေပါပြီ။

သူ မရှိချိန်မှာ အဖေကို အပြည့်အဝကျညီပေးနိုင်တဲ့ ညီငယ်ကို ညီတံဆိတ်စွာ ငေးကြည့်ရင်း ကျေးဇူးတွေ အထပ်ထပ်တင်နေမိသည်။

အဖေက ညီငယ်ကို သိပ်စိတ်ချဟန်မတူ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ညီကံသွားဖို့ ခြေလှမ်းပြင်တော့ -

"အဖေ"

ခေတ်သစ် လှမ်းခေါ်လိုက်တော့ ဦးကောင်းသော် ဆတ်ခနဲ ညီကံသွားသည်။ သားကြီးကို မားမားပတ်ပတ်ကြီးပြင်တော့ ဖခင်မျက်နှာ အင်းပသွားလေပြီ။

"ဟာ သား"

"ကျွန်တော်ပြန်ရောက်ပြီ အဖေရဲ့ အဖေ နားလို့ပြီဗျာ အဖေ ကူညီဖို့ လာခဲ့တာလော့ အဖေ ဝမ်းသာတော့ဗျာ"

ပခုံးကို လှမ်းဖက်တဲ့ အဖေ။ ခေတ်သစ်လည်း အဖေပခုံးကို ချစ်မက်ကာ တရစင်ပြောလေသည်။ ထိုအခါ ဦးကောင်းသော် ခွန်အား အပြည့်ရသလို မာန်အပြည့် ပြုံးရယ်ကာ -

"သားရယ် သားကို အဖေမျှော်နေတာကွ"

“အိုကော၊ အဖေ သွားနားတော့၊ လိုအပ်ရင် ညီငယ်ကို ကျွန်တော် ဝိုင်းကူလိုက်မယ်”

“အေး၊ ကောင်းတယ်ကွ၊ ဒါမှ အဖေသွားကြီး”

အဖေက ခေတ်သစ်ပန်းကို တင်းနေအောင်ဖက်ရင်း အားပြည့်အင်ပြည့် ဆိုလေသည်။ ကွမ်းသွေးရောင် ရဲနေသော သွားများပေါ်သည်အထိ အားရဝမ်းသာဖြစ်နေတဲ့ အဖေအပျော်က ခေတ်သစ်ရင်ထဲ ကူးစက်သွားလေသည်။

“အဖေ သွားနားတော့”

“အင်းပါကွ”

အဖေ ခေါင်းညှိတ်ခမ်း၊ ထို့နောက် ပန်းပေးတင်ထားတဲ့ တဘက်ဟောင်းလေးနဲ့ မျက်နှာက ချွေးစေတဲ့ ပွတ်သုတ်ရင်း နှစ်ဆောင်ပြိုင်နေတဲ့ အိမ်တက် လျှောက်သွားတဲ့ အဖေခြေလှမ်းတွေက ရွှင်ပြူးတက်ကြွလို့ နေသည်။

မိဘရင်ခွင်မှာ ခေတ်သစ် တကယ်ကြည်နူးကာ အေးမြလို့ သွားသည်။ ဟောဒီပြင်းဇောင်းဟာ သူတို့မိသားစုဘဝ၊ သူတို့မိသားစုထဲ ထမင်းအိုးစစ်စစ် မဟုတ်ပါလား။ ဒါကြောင့် ညီငယ်ဆီ ဦးတည်နေတဲ့ ခြေလှမ်းက ဆွဲကပ်လို့နေတာ။

အန်း (၁၂)

“တွေ့လားဟင် ကိုသစ်”

“မတွေ့ဘူးကွ”

“ဟင်”

ဒေါ်အလင်းမေပျက်နာက စိုးရိမ်ခြင်းကြီးစွာ ပြုရော်သွားလေ ဦးသစ်လွင်က တူမချောအုပ်စု ပျောက်သွားသောကြောင့် စိုးရိမ်လှလည်း ကျင့်ရရနေနိုင်ပါသေးသည်။ ဇနီးကို နှစ်သိမ့်ပေးသော အိမ်နီးနီးကြည့်ရင်း -

“သိပ်လည်း စိတ်ပူမနေပါနဲ့ မေမယ်၊ ကားရှိနေတယ်ဆိုတော့ သွားကြမယ် မထင်ဘူးကွ၊ နေဦး ကိုသစ် အပြင်ဘက် ပြန်လိုက် ညီငယ်ပေးမယ်၊ စိတ်ပူမနေနဲ့နော်”

ဦးသစ်လွင် ချောချောမော့မော့ပြောရင်း ဇနီးသည်ရှေ့က ထွက်

ခွာသွားသည်။ ဒေါ်အလင်းမေကတော့ မျက်နှာပျက်ပျက်နဲ့ ပျာယံးသွား ယာဖြစ်လို့နေသည်။

အထိန်းတော်ကြီး ဒေါ်ရင်စွေလည်း ခြေမကိုင်းမီး လက်မကိုင်း

ဖြစ်ကာ -

“ဆရာကြီးသိရင်တော့ မိုးမီးလောင်တော့မှာပဲ”

ဆိုတော့ ဒေါ်အလင်းမေ ခေါင်းယမ်းလျက် -

“အို အသိခံလို့ မဖြစ်သေးဘူး ဒေါ်စွေရယ်၊ အစ်ကိုကြီး

အလုပ်ကိစ္စတွေ တအားရှုပ်နေတာလေ၊ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ဟဲ့ ရုံးခန်း ဝင်းအိ နင်တို့ ဒီလမ်းတစ်လျှောက် ပြန်လိုက်ကြည့်၊ စားသောက်ဆိုင်တွေ ဘာတွေလည်း ချန်မထားနဲ့”

“ဟုတ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ထွက်သွားပြီဖြစ်တော့ ဒေါ်အလင်းမေ ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ဟဲ့ လမ်းဘေးက ဆိုင်တန်းတွေလည်း သေချာကြည့်ပြီးစောင့် သမီးက လမ်းဘေးဆိုင်တွေ ဘာတွေလည်း ဝင်ထိုင်တတ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြည့်ခဲ့ပါ့မယ်”

“ကဲ မြန်မြန်လိုက်ကြည့်၊ တွေ့ရင် ချက်ချင်းလာပြော”

“ဟုတ်”

ကောင်မလေးနှစ်ယောက် ခိုင်းတဲ့အတိုင်း သုတ်သုတ်ကလေး ချက်သွားလေသည်။

ဒေါ်အလင်းမေ စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ ခေါင်းခြောက်ကာ ဘုရားပရဝုဏ် အတွင်း ဟိုလျှောက်လိုက် ဒီလျှောက်လိုက်နဲ့ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်လို့နေသည်။

အထိန်းအယကြီး ဒေါ်ရင်စွေလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင်။

ဒီလျှောက်ဒီကြည့်နှင့် မျက်လုံးက မငြိမ်။ တစ်နေရာမှာ တွေ့နိုးနိုးနဲ့ ခြေမမြဲကြည့်နေရှာသည်။

“သမီးလေး တစ်ခါမှ ဒီလိုမျက်ခြည်ပြတ်အောင် ထွက်မသွား နဲ့ပဲဘူးကွယ်”

“အဲဒါပေါ့ စိုးရိမ်ရတာ ဒေါ်စွေရယ်၊ မေတို့လည်း ဘုရားရှိခိုး ခေါင်း ပုတီးစိပ်ရင်းနဲ့ သမီးဘက်ကို အာရုံမရောက်ဖြစ်သွားတာလေ၊ ဘာကယ်ဆို သမီးလေးကို စောင့်ကြည့်တဲ့သူက ကြည့်နေရမှာလေ”

“အင်း ပြောပါတော့ မေရယ်၊ ဒေါ်စွေလည်း ဒီတစ်ခါ သတိ ဆက်လွတ်ဖြစ်သွားလို့ပါ”

“ဒေါ်စွေကို အပြစ်တင်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ လာ ဒေါ်စွေ ဘုရား ဆိုင်ဘက်မှာ နတ်ကနားပွဲသံ ကြားတယ်၊ သွားကြည့်ရအောင်”

“ကောင်းသားပဲ”

ဒေါ်ခင်စွေနှင့်ဒေါ်အလင်းမေ တိုင်ပင်စရာမလိုဘဲ နှစ်ယောက်

တို့က နတ်ကနားပွဲဆီ ခြေလှမ်းသွက်သွက်လေး ဦး

နတ်ဆိုင်သံက အတော်ဝေးဝေးကတည်းက ကြားနေရသလို

“မမမေ ကနားပွဲမှာလည်း မတွေ့ရဘူး”

ဟု ဒေါ်ခင်တာကိုနောင် လူအုပ်ကြားမှထွက်လာရင်း သတိ

“ဟင် ဒါဆို ဘယ်နေရာတွေ ကျန်သေးလဲ၊ လိုက်ကြည့်မိ

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”

ဒေါ်ခင်တာ ကိုနောင် ခေါင်းညိတ်ရင်း ဘုရားပတ်ဝန်းကျင်

နတ်ကနားပွဲမှာ ကြည့်ရှုနေတဲ့ပရိသတ်က အတော်များ

“လာ ဒေါ်စွေ၊ လူအုပ်ကြီးထဲဝင်ပြီး ကြည့်ရအောင်”

“ကောင်းသားပဲ မမမေ၊ သမီးလေးက မျက်လှည့်ပွဲတို့ ကနား

ခွဲတို့ကိုလည်း ကြိုရင် ကြည့်နေကျမဟုတ်လား။ လူတွေအများကြီးဆို

ဒေါ်ခင်စွေပြောရင်း လူအုပ်ကြီးထဲ တိုးခွေဝင်ကြည့်ကာ

ဒေါ်အလင်းမေက ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ ကြည့်၏။ ကနားပွဲနား

အချိန်တွေသာ ကုန်သွားသည်။ အသံချေ့တို့အုပ်စုကို မတွေ့ရ

ထိုအခါ ဒေါ်အလင်းမေရင်မှာ မီးတောက်တွေဖြစ်လာကာ

“ခင်ဗျာပြင်ပ ရောက်နေပါသဖြင့်” တဲ့။

“ကဲပါ စိတ်အေးထားစမ်းပါ မေရယ်”

“မေတော့ ဘယ်လိုရှာလို့ ရှာရမှန်းမသိတော့ဘူး”

“ကဲပါ အေးအေးဆေးဆေး ခဏနားပြီး ပြန်ရှာကြတာပေါ့။

လာကွာ"

ဦးသစ်လွင် ဖျောင်းဖျောင်းဖျူဖျူပြော၍ ဇနီးသည်လက်ဆွဲက
ဘုရားနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ စားသောက်ဆိုင်ထဲ ဦးဆောင်ခေါ်သွား
အထိန်းအယတွေလည်း စိုးရိမ်ပူပန်သောမျက်နှာတွေနဲ့ နောက်
က ပါသွားကာ အသချေတို့ပြန်အလာကို ခေတ္တဝင်နားရင်း စောင့်ဆိုင်း
နေကြသည်။

သမီးလေး မျက်စိအောက်က ပျောက်နေတာသိရင် သမီးအ
သွေးတက်ပြီး သေသွားနိုင်တယ်။ တကယ်ပါ။

ကိုကြီးဘဝမှာ ဒီသမီးလေးတစ်ယောက်တည်း ရှားရှားပါးပါး
ရှိတာမဟုတ်လား။

အခန်း (၁၇)

"ဟိ"

တောအုပ်ထဲက ဟိပြီး ခုနိတကြွကြွပြေးထွက်လာတဲ့ မြင်းပြာ
အင်္ကျီကောင်ရယ်။

အသချေတို့အားလုံး ကွင်းပြင်ထဲ မြင်းပုလေးတွေ ကိုယ်စီ
ကျင့်နေရာမှ ငေးကြည့်မိ၏။

"ဟိ"

ရှေ့ခြေနှစ်ဖက် စုံချသလို ပြေးလွှားလျှင် နက်ပြောင်ရှည်လျား
သော လည်ဆံပွေးများ ဖွားခနဲ ပြာလွင့်နေသည်က တအားကြည့်
ကောင်နေသည်။

"ကြည့်စမ်းဟယ်၊ လှလိုက်တဲ့ မြင်းပြာကြီးနယ်"

"ဟုတ်ပါ"

ပန်းတံခါးက အသံမြိုင်မြိုင်နှင့် ထောက်ခံကာ မျက်နှာ
မခတ်တမ်း ငေးလျက်။

“တော်တော်လှတာပဲနော် ခွဲ့”

“ဟုတ်တယ်ဟဲ့ ခွဲ့တော့ မြင်းပြာကြီးကို လိုချင်လာပြီ
ရယ်”

ခွဲ့ယမင်းနဲ့ တခက်ခွယ် သဘောတကျပြောလျှင် -

“အမယ် လိုချင်လို့ရမလား တခက်ရဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အသင်”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ အဲဒီမြင်းပြာကြီးကို အသင် အရင်တော့
လေး၊ အသင်ပဲ လိုချင်တယ်။ မြင်းပြာကြီးကို စီးလည်းစီးချင်တာ
အသင်နဲ့ အကဲပိုပိုပြောတော့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်
စောင်းနဲ့ ကြည့်သည်။

“စီးချင် သွားစီးလေ”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ စီးမယ်”

ပန်းတံခါး ခွဲ့ပြောတာကို အသင်နဲ့အတူ အဟုတ်ထင်ကာ
ပုလေးကိုယ်ပေါ်မှ ဆင်းလေသည်။

“အဲ့ အသင် မြင်းက အကြီးကြီးနော်”

“ကြီးလို့ပဲ စီးချင်တာ ခွဲ့ရဲ့၊ မောင်လေး မမ အဲဒီမြင်းပြာ

မယ်နော်၊ သွားဖမ်းခဲ့”

အသင်နဲ့ကို မြင်းစီးလေ့ကျင့်ပေးနေတဲ့ ကောင်လေးကို အသင်
သုံးပြောလိုက်သည်။ ကောင်လေး ခေါင်းကုတ်ပြီး -

“မရဘူး မမရဲ့”

“ဟဲ့ ဘာလို့မရမှာလဲ၊ စီးသင်ပေးခ နှစ်ဆပေးမယ် သင်ပေး

နဲ့”

ကောင်လေး ခေါင်းကုတ်ပြီး မြင်းပြာကြီးကို ငေးကြည့်သည်။

မြင်းပြာကြီးကတော့ အုတ်လမ်းအတိုင်း ခုန်ခုန်ကြွကြွပြေးကောင်းနေဆဲ။

“ကဲ သွားဖမ်းခဲ့”

အသင်နဲ့က ဇွတ်ပြောကာ ကောင်လေးကို တွန်းလွှတ်နေသည်။

ကောင်လေးက အသင်နဲ့အတူ မြင်းစီးပြေးမသွားဘဲ ခေါင်းယမ်းလျက်
ကြည့်သည်။

“ဟင့်အင်း”

“ဘာဖြစ်လို့”

“အဲဒီမြင်းပြာက ကိုကိုမြင်းဗျ”

“အဟွန်း”

အသင်နဲ့ လက်တစ်ဖက် ခါးထောက်ကာ ကောင်လေးကို စိုက်

ပြီး -

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီမြင်းပုလေးတွေ စီးရတာ မကောင်းဘူး။ မြင်းပြာကြီးစီးရရင် မိမိပဲလို့”

ပန်းတံခါး သွားရည်တပြားပြားနဲ့ဆိုသည်။ တခက်ဖွယ်ကလည်

“သူငယ်ချင်းတွေပဲဥစ္စာ တစ်ယောက်တစ်လှည့် စီးကြတာ ပေါ့နော်”

တဲ့။ မြင်းပြာကြီး စီးချင်လို့ အသချေ့နား ဝိုင်းလာတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို ရန်တွေ့ချင်သလို ခါးထောက်လျက်။

“အခုမှလာပြီး မျက်နှာချိုသွေးနေကြတယ်ပေါ့လေ၊ ပေးမယ်ပေါင်”

“အဲလိုတော့ မတင်းပါနဲ့ဟယ်”

“စောစောက ကောင်လေးကို ဝိုင်းပြောပြီး ရှင်တို့အိတ်ထဲပဲ တဲ့ သကြားလုံးတို့ ချောကလက်တို့နဲ့ ဆွဲဆောင်ပါလား။ သူတို့ဟာတွေ ကုန်မှာတော့ တွန့်တို့ပြီးတော့၊ ခုမှ လာဖားနေတယ်”

“အသင်ကလည်းဟယ်”

သူငယ်ချင်းတွေ မျက်နှာချိုသွေးလေ၊ အသချေ့က မျက်နှာလေး မော့လေနဲ့ -

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ရှင်တို့က ငြိမ်နေပြီးတော့ နောက်ပြီး အသင်လို ဉာဏ်သုံးလို့လား။ ဒီမှာ ကလေးဆိုတာ ချောကလက်မြင်ရင် သွား

ဘာကံခနဲကျမှာလေ၊ မတွေ့ဘူးလား။ ကောင်လေး ချောကလက်ပေါ် သူ့အစ်ကိုကို အသင်ပြောတဲ့အတိုင်း လာဘ်ထိုးဖို့ သွားနေတာ”

အသင်ပြောလို့ မဆုံးခင် -

‘ဒွီး’ခနဲ ရယ်သံ ထွက်လာသည်။ ထိုရယ်သံတွေက သူငယ်ချင်းများမှာ ရပ်နေတဲ့ နည်းပြလူရွယ်သုံးယောက်နဲ့ရယ်သံ။ ထိုရယ်သံက လှောင်သလိုလိုကြီးမို့ အသင်တို့အားလုံး ထိုသုံးယောက်ကို ငဲ့ကြည့်သည်။

“ဟဲ့ ရယ်စရာပါလို့လား”

အသင်က ထိုသုံးယောက်ရှေ့ ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် သွားရင်းသည်။ ထိုသုံးယောက် ပါးစပ်ကို လက်နှိပ်တတ်ပြီး ခေါင်းမင်းသည်။

“ပုံစံတွေက ရယ်စရာမပါဘဲနဲ့ ရယ်ချတာ ဘာသဘောလဲ”

“ဟို ဟိုလေ”

တစ်ယောက်က တဟိုဟိုနဲ့ စကားရပ်လိုက်လျှင် -

“ဟဲ့ ဘာဟိုလဲ၊ ပြောလေ”

“ဟို ခေတ် ခေတ်မင်းကိုဆိုတာက ကလေးမဟုတ်ဘူးချ”

“ဘာ”

အလယ်ကတစ်ယောက်က ပြောလျှင် အသချေ့တို့ ဘာခနဲဖြစ်ဖြစ် ပြောပြိုင်ကြည့်၏။ ထိုအခါ ဘေးကတစ်ယောက်က ဝင်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ခေတ်မင်းကိုဆိုတာ ခေတ်မင်းထက် ဆယ်သေချော့မှာ အံ့ဩလွန်းလို့ အသံပင်မထွက်နိုင်တော့ပါ။ လမ်းမှာတုန်းက ငါးနှစ်ကြီးတယ်”

“ဘုရားရေ”

ခေတ်မင်းဆိုတဲ့ ကောင်လေးက ဆယ်နှစ်ကျော်လောက်အရွယ်ရောက်ရဲသွားသည်။

ရှိတဲ့ကလေး၊ မဟုတ်လား။ သူ့ကိုဆိုရင် အလွန်ဆုံး နှစ်နှစ်ကြီးကလေးပဲပေါ့။ ခုတော့ ထင်သလိုမဟုတ်ဘဲ ဆယ်ငါးနှစ်ကြီးတာတဲ့

အသေချော့တို့ ဘုရားတ၊ရင်း လက်ချောင်းတွေထောင်ပြီး

တွက်ကာ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်လို့သွားသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ဟိုမှာလေ ခေတ်မင်းကိုဆိုတာ”

ကျန်တစ်ယောက်က လက်ညှိုးထိုးပြလျှင် -

“ဟင်”

အသေချော့တို့ အသက်ရှူလွှဲသွားလေသည်။ ခေတ်မင်းဆိုတဲ့

ကောင်လေးပန်းကိုဖက်ကာ လှေကွင်းကွင်းထဲ လှမ်းလာနေတဲ့သူ။

မှာလည်း မြင်းပြာကြီးလည်း ပါလာသည်။

“အဲ အဲဒါ”

ပန်းတံခါးက အံ့ဩလွန်းလို့ စကားတွေ ထစ်ကုန်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ လမ်းမှာတွေ့ခဲ့တဲ့ တစ်ယောက်ပဲပေါ့”

နွဲ့ယမင်းပြောလျှင် တခက်ခွယ်လည်း ထောက်ခံသည်။

အသေချော့မှာ အံ့ဩလွန်းလို့ အသံပင်မထွက်နိုင်တော့ပါ။ လမ်းမှာတုန်းက ငါးနှစ်ကြီးတယ်။ အသေချော့အကြည့်နဲ့ ဆုံတဲ့သူ။

အိုး အသေချော့ ရင်တွေခုန်ကာ မလုံမလဲဖြစ်ပြီး ပျက်စားနေလေး

အနီးနားရောက်လာလေ မတ်မတ်ကြွကြွ သူ့အသွင်က ရင်ကို

အိတ်ဒိတ်ခုန်လေ။ လှည့်ပတ်နေတဲ့ အသေချော့သွေးတွေက မှုန်တော့

ရင်ဆိုင်ဖို့လည်း သတ္တိတွေခွဲကာ -

“အိုး ပြန်မယ်”

လို့ တစ်ခွန်းတည်းပြောပြီး တစ်ချိုးတည်းလှည့်ကာ ပြေးထွက်

“ဟဲ့ အသင်”

“နေဦးလေ”

သူငယ်ချင်းတွေ ဟန်တားကြပေမယ့် လှည့်မကြည့်တော့ပါ။

“ဟဲ့ ဟဲ့ ဟိုမှာ အသင်သွားနေပြီ၊ လိုက်သွားမှပေါ့”

ပန်းတံခါး ဆိုတော့မှ အားလုံးအသိဝင်လာကာ အသေချော့

အောက် ပြေးလိုက်ခဲ့သည်။ အသင်ရင်ခွင်မှာ လှုပ်ရှားလာကာ အချစ်ဆို

ရက်တတ်တာက စ,တာလားဟင်။

ခေတ်မင်း အံ့သြလွန်းလို့ ငေးကြည့်သည်။ မမ ဦးဆောင်သွား
မချောအားလုံး လေ့ကျင့်ကွင်းကိုလွန်ကာ မြင်းဖောင်းဘက် ရောက်
သွားလေပြီ။

“မမ”

ခေတ်မင်း အော်ခေါ်ကာ အစ်ကိုလက်ကို ပခုံးပေါ်က ဖယ်ချ
ပြီးလိုက်သည်။

“မမ နေဦးလေ”

ညီငယ် ပြေးလိုက်သွားတဲ့နောက် ခေတ်သစ် လှမ်းကြည့်ရင်း
မမချသည်။

“ကိုခေတ်ကို သူတို့က ကလေးထင်နေကြတာဗျ”

“ဟင်”

ခေတ်သစ် မျက်ခုံးနက်ချည်း စုံလိုက်ပင့်တက်သွားသည်။ စိုး
ဦးက ဆက်ပြောဖြစ်သည်။

“မင်းမင်းက ငယ်နေတယ် မဟုတ်လား။ မင်းမင်းကိုကိုဆို
တော့ သူတို့စိတ်ထဲ မင်းမင်းနဲ့ တစ်နှစ် နှစ်နှစ်ကွာ ကလေးလို့ ထင်ပုံ
ထယ်၊ ဒါကြောင့် ကလေးအကြိုက် ချောကလက်ပေးခိုင်းတာဗျ
ထင်သလိုမဟုတ်တော့ ရှက်သွားတာဖြစ်မယ်”

စိုးသိုက်စကားအဆုံးမှာ ခေတ်သစ် သဘောပေါက်သွား၏။

အခန်း (၁၄)

“ဟွန်း ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

မြင်းစီးသင်ပေးတဲ့ နည်းပြလူရွယ်သုံးယောက်စလုံး အံ့သြလို့
သွားသည်။

“အေးလေကွာ”

ပြေးထွက်သွားတဲ့ ကောင်မချောလေး လေးယောက်ရဲ့နောက်
ကျောကိုကြည့်လိုက်၊ မြင်းပြာကြီးနဲ့ လှမ်းလာနေတဲ့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်
ကို ကြည့်လိုက်နဲ့ နားမလည်နိုင်ဖြစ်ရလေသည်။

ခေတ်မင်းက ဝမ်းသာမြူးကြွနေသည်။ ချောကလက်ပြားလေး
ကိုကြည့်လိုက် အစ်ကိုဖြစ်သူကို ဟောကြည့်လိုက်နှင့် -

“ဟော ဟိုမမတွေရော”

“ဟော၊ ဘာဖြစ်လို့”

ဒါကြောင့်ကို။ ခေတ်သစ်နတ်ခမ်းအစုံက ကြည်နူးခြင်းအသိနဲ့ ပြုံးပေးသမ်းလျက် -

“ပြန်လာမယ့်ပုံ မပေါ်တော့ဘူး ကိုခေတ်”

“အင်း”

“မြင်းတွေ စောင်းထဲပို့လိုက်တော့မယ်”

ခပ်ဝတ်ကိုယ်နဲ့ဖြစ်သော သောင်းဦးက မြင်းသိမ်းတော့လို့ ခြေသည်။ ညီငယ်ပါ ထိုဝိန်းကလေးတွေနောက် ပါသွားပေမယ့် လှည့်ပြန်လာမယ့် အရိပ်အယောင်မတွေ့တာကြောင့် -

“သိမ်းချင် သိမ်းလိုက်”

လို့ ခေတ်သစ် ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ ဝင်းချိုက ရှေ့ကနေ မြင်းလေး ဆွဲသွားလျှင် ဝိုင်းသိုက်နဲ့ သောင်းဦးလည်း မြင်းကိုယ်စီ ဆွဲသွားသည်။

အသင်္ချေစီးတဲ့ မြင်းပုလေးက ဘယ်သူမှ ဆွဲခေါ်မသွားပေမယ့် ထိုမြင်းပုလေး သဘောပေါက်ကာ နောက်က လိုက်ပါသွားလေသည်။

ထိုစဉ် -

“ကိုခေတ် ဒီမှာ ဟိုအစ်မတွေရဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်တွေ ကျန်ခဲ့တာမ

ဗျ”

ရှေ့ဆုံးမှ မြင်းပုဆွဲသွားရင်း ဝင်းချို အော်ပြောသည်။ ခေတ်

သစ် လှည့်ကြည့်လျှင် မြင်းစီးသင်ရင်း ရေငတ်လျှင်၊ ဆာလျှင် စားနိုင်သောက်နိုင်အောင် ရေနဲ့ သစ်သီးတချို့ ထားပေးထားတဲ့ စားပွဲပေါ်မှာ အရောင်နဲ့ အရွယ် မတူသောအဖိုးတန် လက်ကိုင်အိတ်လေးလုံး။ လေးဆောက်စလုံးရဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်တွေ။

ပြေးသွားကြတာ ကိုယ့်ပိုက်ဆံကိုယ် မမှေ့သွားတဲ့အထိ။

ခေတ်သစ် ခေါင်းယမ်းကာ ပီပီပြင်ပြင်လေး ပြုံးမိသွားသည်။

အကြည့်ချင်းဆုံတဲ့တစ်ယောက်က ရှက်ပြီး ဦးဆောင်ပြေးထွက်

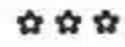
သွားတာ သူ့ကြောင့်ဆိုတာ အသေအချာ။

ဘာကြောင့်ရှက်ရတာလဲ။

အသံတိတ်မေးရင်း မြင်းပြာကြီးကိုတစ်ဖက်၊ သူမတို့ရဲ့ပိုက်ဆံ

အိတ်တွေကို တစ်ဖက်နဲ့ ရင်မှာပွေ့ပိုက်ကာ အပြေးလေးလိုက်သွားရှာ

တဲ့ ညီငယ်ဆီ ခြေဦးလှည့်လျက် -

အမတ်မပြုတော့ပါ။

အသင်္ချေ ကားကို အရှိန်ဖြင့်မောင်းကာ သူ့မျက်ဝန်းနဲ့ လော
လာလတ်လတ် မဆိုချင်တာနဲ့ မြင်းစခန်းကို ကျောပေးခဲ့တဲ့ အဖြစ်
နည်း။

ဟိုတယ်ပြန်ရောက်တဲ့အထိ လက်ကိုင်အိတ်ကျန်ခဲ့တဲ့ကိစ္စပဲ။
အကျည်ကျည်ဖြစ်နေကြတဲ့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်၊ ညအိပ်ရာဝင်တော့
မည်း သိသိကြီးနဲ့ပဲ ထပ်တလဲလဲ မေးနေပြန်သည်။

“အသင် ပြောဦးလေဟယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲလို့”

ပန်းတံခါး ခုတင်ပေါ်က ဆင်းလာရင်း မေးသည်။

“တခက်အိတ်ထဲမှာ လက်ဝတ်လက်စားတွေ ထည့်ထားတာ

ပျောက်ကုန်ရှုကုန်ရင် ခက်ရချည်ရဲ့”

ပန်းတခက်နွယ်လည်း အနားမှာလာတိုင်ရင်း တကျည်ကျည်

ပြောပြန်သည်။ အသင်္ချေ အရေးမပါဟန်လေးနဲ့ မျက်နှာကိုခွဲကာ နိုက်
ဆင်မိကို လက်ချောင်းလေးများနဲ့ ညီညာနှံ့စပ်အောင် မျက်နှာအနှံ့လိမ်း
ပျောက်ဘဲ -

“ပူမနေနဲ့”

“ဟဲ့ မပူလို့ရမလား”

“ရတယ်၊ ရှင်တို့ဟာတွေ ပျောက်သွားရင် ပြော၊ ပိုပိုသာသာ

အခန်း (၁၅)

“အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ဘာလဲ နွဲ့ရဲ့၊ အရင်းမရှိ အဖျားမရှိ”

“လက်ကိုင်အိတ်တွေ ကျန်ခဲ့တာလေ”

အသင်္ချေမျက်နှာကို မှန်ရှေ့ပြန်လှည့်၍ နိုက်ခရင်မိကို တံဆိပ်
ဆိတ်စွာ လိမ်းနေလိုက်သည်။

လက်ကိုင်အိတ်ကိုယ်စီ ကျန်ခဲ့မှန်း လမ်းတစ်ဝက်ရောက်
သတိထားမိကြသည်။ နွဲ့ယမင်းက ပြန်လှည့်ယူမယ်လေလို့ ပြောပေးမ
အသင်္ချေမျက်နှာ ရှက်လွန်းလို့ ရဲနေရာမှ -

“အိုး သွားမယူနဲ့”

လို့ ယတိပြတ် ပိတ်ပြောလိုက်၏။ ရှက်စိတ်နဲ့ အသင်္ချေ ထု
နေမှန်း သူငယ်ချင်းတွေ နားလည်ကြသည်မို့ နွဲ့ယမင်းအဆိုကို အသ

လျော်ကြေးပေးလိုက်မယ်။ သိတယ် မဟုတ်လား။ အသချေဆိုတာ ကျိကျိတက်ချမ်းသာသော သူကြွယ်ကြီးသမီးဆိုတဲ့ ဂုဏ်မာလေးနဲ့ မျက်နှာလေးဝင့်ကာ ပြောရှာတဲ့ အသချေလေ။

သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင် သက်မချရလေသည်။

“တခက်ပြောတာက”

“သိတယ်။ ဆက်မပြောနဲ့၊ ပျောက်ရင် တာဝန်ယူတယ်။ ငါတယ်နော်၊ ‘အသင့်’ အိတ်လည်း ကျန်ခဲ့တာပဲ။ တကတဲ အရေးမပါဘဲ ကို ပူနေကြတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ နွဲ့တို့ပြောတာက အဲဒီအိတ်တွေကို သွားပြန်ယူဖို့ ဖြစ်မလား”

နွဲ့ယမင်း ရှင်ပြသလို ပြောလေသည်။ အသချေက နိုက်ခရပ်စိတ်ကြိုက်လိမ်းပြီးသွားတဲ့ မျက်နှာဖူးဖူးလေးကို ပုန်ထဲမှာပဲ ဖေ့စပ်စပ်ကြည့်ရင်း -

“ဖြစ်ရမှာပေါ့ဟဲ့”

“လွယ်နေပါလား အသင်ရယ်၊ အန်တီမေတို့ သိသွားမှာပေါ့”

“မသိအောင် သွားယူမယ်။ စိတ်ချ၊ ရှင်တို့အိတ်တွေ နက်ကြီးရရစေမယ်။ စိတ်ချလက်ချ သွားအိပ်ပါတော့လား။ နားကိုပြီးနေရော”

အသချေ ပိတ်ပြောလိုက်တော့ သူငယ်ချင်းတွေ စောဒကထိုးလိုတော့ပါ။ ဆက်မပြောကြဖို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်စိအိမ်ရာဆီ ရွှေ့သွားကြရင်း -

“သမီးလေးရယ် နောက်ဆို အန်တီမေတို့ကို မျက်လှည့်ပြပြီး အိမ်ထဲထွက်မသွားရဘူးနော်။ သမီးလေး ဘယ်သွားချင်လဲ။ ဘယ်အိမ်ထဲချင်လဲ။ ကြိုက်တဲ့ဆီသွား။ လည်ချင်းတဲ့နေရာ လည်ပါကွယ်။ အန်တီမေတို့ လိုက်ဖို့မှာပေါ့။ အန်တီမေတို့မသိဘဲ လစ်ထွက်သွားတာ အကြောင်းအရာမယူဘဲ အန်တီမေတို့နောက်ကွယ်မှာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် အန်တီမေခင်ကျိုးရချည်ရဲ့ကွယ်။ သမီးဖေဖေသာသိရင် အိုး မတွေ့ရဲဘူးနော်”

ဒေါ်အလင်းမေ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဆိုသည်က အကဲတိုလို့ မဟုတ်ဘဲ သူငယ်ချင်းအားလုံး သိကြသည်။

အသချေဆိုတဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးဟာ အသင့်မခင်ရဲ့ အသင်မခင်ရဲ့အသက်ဆိုလည်း မမှားပါ။ တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ အိမ်ထဲ အရိပ်လိုလိုကြီး စောင့်ရှောက်စေတဲ့ အသင့်အဖေရဲ့မေတ္တာကြီးမားလွန်းလေစွ။

“နော် သမီး။ မျက်လှည့်ပြပြီး ထွက်မသွားရဘူးနော်” သူမတို့အုပ်စု ကားပေါ်ကနေတောင် မဆင်းရသေးပါ။ ဒေါ်

အလင်းမေ အူယားဖားယားပြေးလာကာ အသေချေကိုဖက်ပြီး ပြော
က အမျှင်မပြတ်။ နောက်ပြီး သူမတို့ဘက်လှည့်ပြီးလည်း -

“ခွဲတို့ ပန်းတို့ရယ် သမီးအလို သိပ်မလိုက်ကြနဲ့၊ ဘယ်
သွား အန်တီမေတို့ ပါမှလေ နော်၊ နောက် အဲဒီလို လစ်ထွက်သွား
ဟု အန်တီမေ တားမြစ်လေသည်။ အန်တီမေအလိုကျ သူ
ချင်းတွေအားလုံး ခေါင်းညိတ်ခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား။ အသေချေက
မမှုသလိုပင်။

ခုလည်းကြည့် ပိုက်ဆံအိတ်ကျန်ခဲ့တဲ့ကိစ္စ။ အန်တီမေ
အသိမပေးဘဲ သွားယူလို့ ဖြစ်မတဲ့လား။ အန်တီမေကလည်း ဒီအ
အလစ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။

သူမတို့အခန်းပတ်လည်က အခန်းချင်းကပ်လျက်အခန်း
မှာ ဝိုင်းဝန်းစောင့်အိပ်တဲ့အထိ။

အန်တီမေခွဲ အန်ကယ်လွင်က ခေါင်းရင်းခန်းမှာ။ အိမ်
မလေးနှစ်ယောက်ခွဲ အထိန်းအယုကြီးက ခြေရင်းခန်း။ ဒဂိုင်ဘာ ကို
က ဘေးချင်းကပ်အခန်းမှာလေ။

သူမတို့သူငယ်ချင်းလေးယောက်က အိပ်ခန်းကျယ်ထဲ
ဘယ်လိုလှစ် အလစ်ချောင်းထွက်လို့ရမလဲ။ နေ့ဆို ပိုဆိုးဦးမှာ။
အားလုံးက သူမတို့လေးယောက်ထက် စောစောထပြီး

ပယ်။ ဘယ်သွားမယ်ဆို လိုက်ဖို့မယ်။ အနောက်က တကောက်ကောက်
ကိုပြီး မျက်ခြည်အပြတ်ခံမှာ မဟုတ်တာ သိသာနေသည်။

ခွဲတို့က စိတ်ရှုပ်စွာပဲ ခေါင်းကုတ် ဟိုကုတ်နဲ့။

အိပ်ရာပေါ်ထိုင်ရင်း အသေချေက နှိုက်ခရင်မိလိမ်းပြီးတော့
ထားတဲ့ ဂါဝန်ဖြူဆွတ်ဆွတ်လေးကို သိမ်းမရင်း မှန်တင်ခုံရှေ့က
သည်။

သူမအတွက် သီးသန့်ပြင်ထားတဲ့ တစ်ယောက်အိပ်ခန်းမှာ
ထိုင်ရင်း တွဲလောင်းချထားတဲ့ခြေကိုလှုပ်ကာ ပြုံးပြုံးလေးဖြစ်လို့နေ
သည်။

အသေချေ ထိုပုံစံနဲ့ ပြုံးနေပြီဆိုရင် ဘာမဆို ဇွတ်တရွတ်လှုပ်
ဆိုတာ သူငယ်ချင်းအားလုံး သဘောပေါက်ပြီးသားဖြစ်သည်။

“အသင်”

တခက်နွယ် အလေးအနက်ခေါ်ရင်း အသေချေတင်ဆီ ကူး
သည်။

“အန်တီမေတို့မသိအောင် သွားယူမယ်မဟုတ်လား။ ဘယ်လို
ယူမှာလဲ၊ ပြောပါဦး။”

“စောင့်ကြည့်လေ ဟွန်း”

အသေချေမျက်နှာလေး ဝင့်ကာပြောရင်း ကိုယ်ကို မွေ့ရာပေါ်

အိမ်နဲ့ လှဲချလိုက်၏။ တစ်ဆက်တည်းလည်း ကျောခိုင်းလေသည်။
 နောက်ဆုံး သူငယ်ချင်းတွေပဲ စိတ်လျှော့ရကာ သုံးယောက်က
 မွေ့ရာပေါ်မှာလူးလို့ရင်း အသင်္ချေအစီအစဉ် ဘယ်လိုဖြစ်မလဲဆိုတော့
 တိတ်ဆိတ်စွာတွေ့ရင်း အိပ်ပျော်သွားကြလေသည်။
 မွေ့ရာတစ်ခုမှာ တစ်ယောက်တည်း လဲလျောင်းနေသော
 အသင်္ချေသာ အိပ်ပျော် ဖြစ်ရလေပြီ။
 ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့-

အခန်း (၁၆)

အကြည့်ဆုံခဲ့ဖူးတာ ခဏဖြစ်ပေမယ့် ကြည့်ရှုနိုးတောက်ပနေတဲ့
 သူ့မျက်ဝန်းစိုးစိုးမိုးမိုးနေလျှင် အသင်္ချေ အိပ်ပျော်နိုင်တော့ပါ။
 သူငယ်ချင်းတွေ အိပ်ပျော်လွန်ကာ ဟောက်သံပင် ထွက်နေပါ
 မှတောင့်အိပ်နေကြတဲ့ ဘေးပတ်လည်အခန်းတွေမှာလည်း လှုပ်ရှားမှု
 မရှိသက်ကာ အိပ်မောကျနေပြီမှန်း သိသာလေသည်။
 အသင်္ချေတစ်ယောက်တည်းသာ အိပ်ပျော်။ အိပ်ပျော်တော့
 မွေ့ရာပေါ် လူးလိမ့်မနေချင်။
 အိပ်ရာပေါ်မှ ချက်ချင်းထ၏။ ကျောပေါ်ပြန့်ကွဲနေတဲ့ ဆံပင်
 ကို သိမ်းစုကာ ရွှေသားပေါ် ပတ္တမြားဖွင့်လေးများစီထားတဲ့ စတော်
 ချိတ်သီးပုံပါတဲ့ ခေါင်းစည်းနဲ့ ဆံပင်ကို ဘေးစောင်း ခပ်ဖွဖွစည်းနှောင်
 ဘယ်ဘက်ရင်အုံရှေ့ အလျားလိုက် ချထားလိုက်သည်။

ပြီးတော့ ခုတင်ပေါ်က ဆင်းကာ ခြေလှမ်းဖွဲ့လှမ်းထမ်း ကျွန်တံခါးကို အသံမပြည်အောင် ဖြည်းဖြည်းလေးဖွဲ့ပြီး အခန်းထဲက ခုခဲလေသည်။

ဘယ်သွားလို့သွားရမုန်း၊ မသိသေးတော့ လသာဆောင်ဆီ ဦးလှည့်လာကာ။

အပြင်မှာ လရောင်ပျံ့ပျံ့ လင်းနေသည်။

လသာဆောင်လက်ရန်းကိုကိုင်ပြီး အပေါ်စီးကကြည့်လျှင် ဦးပွင့်တည်းခိုခန်းရှေ့ဘက်က ဥယျာဉ်တစ်ခုလို အပင်တွေ ဝေဝေဆာဆာ လှပနေသည်။

အပင်တွေအောက်မှာ ခုံတန်းပုပုလေးတွေလည်း ရှိခန်း ဘက်ဆို ထိုခုံတန်းတွေပေါ်မှာ တည်းခိုတဲ့သူတွေ ရှိနေကြပေမယ့် ညအဆိုးဆိုတော့ ခုံတန်းတွေပေါ်မှာ တိုင်သူမဲ့နေတာကလည်း ကြည့်လို့ရင်မရဘူး။

အဝင်အဝက အလှမ်းလုံးကြီးတွေက အရောင်မျိုးစုံဖြာလှဲစွာ ဥယျာဉ်နဲ့တူသော တည်းခိုခန်းပျက်နာစာကို အလင်းရောင်စုံခင်းကျင်းပေးထားသည်။

ထိုစဉ် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားတွေ့ရသော ပုံရိပ်တစ်ခု။ ညာဘက်တောင့် ခုံတန်းဆီမှ ထလာဟန်တူသည်။

လူသွားလမ်းမှလျှောက်ရင်း ပေါ်တီကိုအောက်ထိ ဦးတည်သွား

ညက မအေးလှပေမယ့် အဖြူရောင်ဆွတ်ဆွတ်တီရှင်လက်ရှည်

ကွာတားဘောင်းဘီတို့ပွလည်း တစ်ရောင်တည်းဖြစ်ကာ အထင်ရှား သူ့အရပ်မြင့်မြင့်နဲ့ သူ့ဆံပင်ပုံပုံဖြစ်သည်။

ပခုံးတိုက်နီးပါးရှိတဲ့ လှိုင်းခုံလို ရုန်းကြွကြွခြစ်နေတဲ့ သူ့ဆံပင်

စိမ်းက သူ့မှလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

သူဆိုတဲ့အသံက အသေချေပျက်ဝန်းအစုံက ရောင်စုံမီးလုံးကြီး

အရောင်တွေလွဲကာ တောက်ပလို့သွားသည်။ ရင်လည်း မှန်ကာ - "ဟိတ်"

လို့ လှမ်းခေါ်မလိုဖြစ်သွားတဲ့ ပါးစပ်ကို အသေချေ လက်နဲ့

ကမ်းကတန်း ပိတ်လိုက်ရသည်။ လှမ်းခေါ်လို့ ပတ်ဝန်းကျင်က ကြားသွား ခင် ခက်ရချည်ချဲ့။

အောက်ထပ်က ဧည့်ကြိုကောင်တာမှာ နိုက်ကျူတီကျတဲ့ ဝန်

သမ်းနှစ်ဦးထက်မနည်း ရှိတတ်တယ်မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ပါးစပ်ကို သက်နဲ့ ပိတ်လိုက်မိခြင်း။

နေဦး သူသိအောင် -

ဟုတ်ပြီ။ အသေချေ အကြံကောင်းလေး ရသွားသည်။ သူ့ခြေ

လှမ်းတွေ ဆင်ဝင်အောက်ဆီ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားခင် အသံ
လျှပ်တစ်ပြက် လှုပ်ရှားလိုက်၏။

“ဒေါက်”

ပန်းကို လာမှန်တဲ့ အရာဝတ္ထု။

ပန်းမှာထိကာ စကြိုလမ်းပေါ် ကျလေ၏။ ခေတ်သစ် ကောက်
ကြည့်လိုက်တော့ ကတ္တီပါအနားတွင် အလယ်မှာ စတော်ဘယ်နီ
ရဲမှည့်နေသော အလှခေါင်းစည်းတစ်ခု။

ခေါင်းစည်းကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း အပေါ်မော့ကြည့်လိုက်တော့

“ဟင်”

ခေတ်သစ်မျက်ဝန်းအစုံ တကယ်ရွှန်းတောက်သွား၏။ ဆံပင်
လေးများ ဖြာဝဲနေတဲ့ သူမမျက်ခုံးနုနုလေးက ဝင်းပပထင်ရှားနေသည့်
သူမက ပြုံးနေသည်။ ရိုးရိုးအပြုံးတော့ မဟုတ်ပါ။ ရှက်ကြောက်

ရေးနဲ့ မလုံမလဲဖြစ်နေတဲ့ ပြုံးနုနုလေးနဲ့။

“လာ”

သူမ လက်ရပ်ခေါ်လျှင် ခေတ်သစ် ပြုံး၍ ခေါင်းယမ်း၏။
မျက်မှောင်လေးချီ၍ ပြန်ကြည့်တဲ့အခါ ခေတ်သစ်က လက်ရပ်
ကာ ခုံတန်းလေးဆီ ညွှန်ပြသည်။

လာခဲ့လေ။ ခုံတန်းမှာ ထိုင်ကြရအောင်လို့ အမူအရာနဲ့ပြော
ပြောရင်ဖိုစရာ။ အသံတိတ်ပြောပြီးလည်း ခေတ်သစ်က ညွှန်ပြတဲ့
ခုံတန်းဆီ ပြန်လှည့်သွားသည်။

အသချေ့ ငြင်းလို့ရမတဲ့လား။

အသချေ့ခေါင်းစည်းကြိုးက သူ့ဆီမှာ။ ပြီးတော့ ...

“ဘယ်သွားဖို့လဲ ခင်ဗျ”

ညွှန်ကြီးကောင်တာရှေ့က ဖြတ်လျှင် တာဝန်ကျစန့်ထမ်းလူရွယ်
သီးကြိုမေးလေသည်။ သူတို့ တာဝန်နဲ့မေးမှန်း အသချေ့ နားလည်
-

“ခုံတန်းမှာ ထိုင်မလို့ ခွင့်ပြုနော်”

ဟု မျက်နှာချိုနဲ့ ပြောရသည်။

“ဟိုလေ ဟိုတယ်ခြံပြင်ဘက်တော့ ထွက်ခွင့်မရှိပါဘူး။ ညာတော့လေ”

“အသင် နားလည်ပါတယ်။ ဗတ်ချပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့က တာဝန်အရလေး အစ်မကို စောင့်ကြည့်နေပါမယ်။ စိတ်အနှောင့်အယှက်ပေးတယ်လို့လေး မထင်နဲ့ဗျာ”

“အင်း”

အသင်ချေ့ မသိမသာလေး ပြုံးမိသွားသည်။ ဒီဟိုတယ်က နေ့ညည တည်းခိုသူတွေကို အပြည့်အဝစောင့်ရှောက်သော ဝန်ဆောင်ပေးမှန်း သိသာနေသည်။ ဒါကြောင့် ဖေဖေအစီအစဉ်အတိုင်း အနံ့သစ်က ကြိုတင်ဘိုကင်လုပ်ကာ တည်းခေတာကို။

ဖေဖေကတော့ အဲလိုပဲ။ အသင့်ကိုဆို အစစအရာရာအတွက် စီမံပေးပြီးမှ လွှတ်တတ်တဲ့ ဖေဖေစိတ်ကို မအံ့ဩတော့ပါ။

ဝန်ထမ်းတွေက သူတို့တာဝန် သူတို့ကျေပွန်အောင် ဆောင်တာပဲ။ အသင်ချေ့ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေတယ်လို့ ခံစားဖို့ မလိုပါ။ အရေးကြီးတာက သူနဲ့ ဆုံတွေ့ဖို့။

အသင်ချေ့ ခေါင်းလေးညှိတ်ကာ ဧည့်ကြိုကောင်တာတွေ ထွက်ခဲ့သည်။ ဝန်ထမ်းလူရွယ်နှစ်ယောက်က အရိပ်တကြည့်ကြည့်

အောင်းကင်ပြာသို့ သေချာသည်။

ကြည့်ရင်လည်း ကြည့်ပါစေတော့လို့ ဆုံးဖြတ်ကာ နံတန်းမှာ ဆိုင်ကဲ ပင်စည်ကိုဖိုပြီး ရပ်စောင့်နေတဲ့ သူ့ကိုပြင်လျှင် အသင်ချေ့ လှမ်းတစ်ချက်တော့ တစ်သွားသည်။ မျက်နှာမှာလည်း သွေးရောင်က

“လာလေ”

ဟု ဦးစွာ ရင်းရင်းနီးနီး လှမ်းခေါ်သည်။ သူ ဆုပ်ကိုင်ထား ခေါင်းစည်းကြိုးကိုလည်း လှမ်းပေးသည်။

“ယူလေ”

တဲ့။ အသင်ချေ့ မျက်လွှာချကာ ခြေလှမ်းတွေ ရှေ့ရွေ့ခဲ့သည်။ အပင်ရိပ်တွေ ရှိတာမို့ မီးအလင်းရှိန်က သူမကိုယ်မှာ တိုက်ရိုက်ဖြာကျ နေပါ။

အလင်းရောင်ဟပ်ကာ လှဲလှဲလင်းနေတဲ့ ညလယ်မှာ သူမအလှူ ငှားစိုက်ငေးမောနေစရာကောင်းမှန်း ခေတ်သစ် ခံစားမိလေသည်။

သူ စိုက်ကြည့်နေမှန်း သိတာကြောင့် မျက်လွှာချထားဆဲနဲ့ လှမ်းရွေ့ခဲ့ပြီး ခေါင်းစည်းကြိုးလှမ်းယူသည်။

“ဟင်”

ခေါင်းစည်းကြိုး ယူရုံရှိသေးသည် သူ့ ကျန်လက်တစ်ဖက်က

အသင့်လက်ကို မိမိရရဆုပ်ကိုင်လျက် -

အသင်္ချေ မျက်လွှာပင့်တက်သွားပြီး သူ့ကို မော့ကြည့်မိသည့်
က ရင်မှာဖိုခနဲဖြစ်စွာ။ ရှုန်းလဲ့စွာ ဆုံတွေ့သွားတဲ့ သူ့အကြည့်နောက်မှာ
အသင်္ချေ အသက်ရှူမှားသွား၏။ ရင်မှာလည်း တလှုပ်လှုပ်။

“ဖယ်”

လို့ ပြောပေးမယ့် မဖယ်။ ခေါင်းစည်းကိုင်ထားတဲ့ လက်နဲ့
ကျန်လက်တစ်ဖက်နဲ့ပါ အသင့်လက်ချောင်းလှလှလေးတွေကို ဆုပ်ကိုင်
ထားရုံမက လက်ဖဝါးတစ်ခုလုံး ဆွဲပြီး သစ်ပင်မှောင်ခိုပ်အောက်
ခေါ်သွားလျှင် -

“အို”

အသင်္ချေ ရင်ခုန်သံမြန်သွားကာ သူ့ဆွဲခေါ်ရာနောက် တွေ့
ရာမဲ့ ပါသွားတဲ့အဖြစ်ရယ်။

အခန်း (၁၇)

“အလို”

တခက်ခက် အိပ်ရာမှရုန်းထပြီး အပျင်းဆန့်ရုံရှိသေးတယ်
အိုချင်း ရပ်တန့်သွားကာ တအံ့တဩ အသံထွက်လေသည်။

အံ့ဩသွားသည်က ခုတင်နှစ်ခုအလယ်မှာ ခြားထားတဲ့ စားပွဲ
သူမတို့လက်ကိုင်အိတ်လေးလုံးစလုံး တင်ထားတာတွေရသော
ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ပန်းတံခါး မှောက်လျက်အိပ်နေရာမှလည်း မြင်ကာ ခေါင်း
တင်သွားသလို ရေချိုးခန်းက ပြန်ထွက်လာတဲ့ နွဲ့ယမင်းကလည်း
အာသုတ်လျက်တန်းလန်းနှင့် မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

အခုပဲ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သုံးယောက်လုံး တစ်ပြိုင်နက်
ဆွဲခြင်း။ ဒီအိတ်တွေ ညတွင်းချင်း ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ။ မေးခွန်း

ပဲတုံး မျက်လုံးနှင့် အသင်္ချေကို လှမ်းကြည့်ကြသည်။

အသင်္ချေက-ဘေးစောင်း ကိုယ်လေးကို ဖက်လုံးခွဲလျက် နှစ်ခမ်းအစုံဟုလျက်သားနှင့် အိပ်ပျော်နေလို့ ကောင်းနေသည်။

“အံ့ဩစရာကြီးဟယ်”

“ဟုတ်ပါ”

တခက်ခွယ် ပြောရင်း အပျင်းဆန့်မနေတော့ပါ။ အိပ်ရာပေါ်ဆင်းသည်။ နွဲ့ယမင်းက မျက်နှာပေါ်က ရေစက်တွေကို ပန်းပေါ် ခြံတံတံ တဘက်နဲ့ ပွတ်သုတ်မနေတော့ပါ။ လက်ကိုင်အိတ်တွေ တင်ထားစားပွဲဆီ ထောက်ခံရင်း လှမ်းလာသည်။

“ဟင် ပန်းက အိပ်မက်ထင်နေတာ၊ မဟုတ်ဘူးနော်”

ပန်းတံခါး မျက်လုံးတွေပွတ်ရင်း အိပ်မှုနံ့နံ့များ ပြောလေသည်။ သုံးယောက်သား သူ့အိတ်ကိုသူ့ဆွဲယူပြီး ဖွင့်ကြည့်ကြသည်။

တခက်ခွယ်က လက်ဝတ်လက်စားတွေထည့်ထားတဲ့ သူ့အိတ်ကို ထိုနှစ်ယောက်ထက် ဦးစွာဖွင့်ကြည့်၏။ လက်ဝတ်လက်စားတွေ သူမထည့်ထားတဲ့ လက်ရာမပျက် ရှိနေလျှင် အံ့ဩနေရာမှ တမ်းသာလာ၏။

“ဘာမှမပျောက်ဘူးဟဲ့”

ပန်းတံခါး အသံထွက်လာသည်။ ပန်းလက်ကိုင်အိတ်ပစ္စည်းက ဆံညှပ်လေးတစ်ချောင်းပင် လျော့မနေပါ။

“ဟုတ်တယ်၊ နွဲ့မှာလည်း ပိုက်ဆံတွေ အထပ်လိုက်က ပုံစံ

ကောင်း မပျောက်ဘူး၊ တော်သေးချဲ့”

နွဲ့ယမင်းကလည်း ဆိုချေသည်။

“အေးနော်၊ ဒီလက်ကိုင်အိတ်တွေ ညတွင်းချင်းပြန်ရတာ အံ့ဩစရာကြီး၊ နေဦး အသင် မသိသေးဘူး၊ အသင် ဝမ်းသာအောင် နှိုးပြီး နွဲ့ယပိုက်ရအောင်လား”

“ကောင်းတယ် တခက်ချဲ့”

ပန်းတံခါး စကားမဆုံးခင် တခက်ခွယ် အသင့်ခုတင်နားလက်သွားလေသည်။

“အသင် ထ ထ၊ ဒီမှာကြည့်စမ်း လက်ကိုင်အိတ်တွေ အခန်းထဲ ပြန်ချောက်နေပြီတဲ့၊ ထကြည့်စမ်းပါ”

အသင့်ပခုံးကို လှုပ်ခါပြီးပြောနေတဲ့ ပန်းတံခါးအသံစာစာကြောင့် အသင် နိုးသွား၏။

“ဘာလဲဟ”

မျက်လုံးကို လက်ခုံနဲ့ ပွတ်ရင်း အိပ်ချင်မပြယ်စွာ မေး၏။

“ဒီမှာလေ လက်ကိုင်အိတ်တွေ စားပွဲပေါ်ချောက်နေတာ အံ့ဩစရာကြီး၊ ရော့ အသင့်အိတ်”

နွဲ့ယမင်းက ပြောရင်း အသင့်အိတ်အညှိချောင်းကို အသင့်ရင်

မဟုတ်ဘူးနယ်။

“လွတ်ဆိုမှပဲ”

သူ့အကြည့်ကို အသင် မခံနိုင်။ မျက်နှာလွှဲလိုက်တာ

“ဘာလို့ရုန်းနေတာလဲကွာ”

“အောင်မာ ရှင် ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဆွဲလာတာလေ၊ ငြိမ်း

လား”

အသင်မေးတော့ သူ သဘောကျစွာရယ်လေသည်။

ထားတဲ့ လက်ကို မလွှတ်သေးဘဲ -

“ထိုင်ဦးလေ”

ပြောရင်း သူက ဦးစွာ ခုံတန်းမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ သူ့

မှာလည်း အတင်းပဲ ဆွဲထိုင်စေပြန်သည်။

“ရှင်ဟာလေ သိပ်ရဲတာပဲ”

အသင် ထိုင်ချလိုက်ရသည်။ အသင် ထိုင်ချလိုက်မှ

လက်ကို ဖွဖွလေး ဖြေလွှတ်ပေးရင်း အရယ်မပျက် ဆိုသည်။

“ရဲတယ်”

“ရဲတာပေါ့”

• အသင် မျက်စောင်းနဲ့ပြောတော့ သူ အသံထွက်ရယ်ပြန်

ရယ်လိုက်တိုင်း သူ့ပါးပြင်လေးက ပန်းရောင်သန်းသွား၏။

သူက လက်နှစ်ဖက်ပိုက်ကာ အသင်နဲ့ ပခုံးချင်းကပ်တဲ့အထိ

အသင်၏ စိုက်ကြည့်နေတာကို မလွှဲမယ်နိုင်ဘဲ ပြောပြန်သည်။

“ဘာလို့ ရဲတယ်ထင်လဲ”

“ဟွန်း ဘယ်သိမလဲ”

“သိချင်လား”

ပခုံးချင်းတိုက်ပြီး သူမေးသည်က အသင့်ရင်ကို လှုပ်လှုပ်ရှား

အသံထွက်စေသည်။

“ဟွန်း ရှင်နော်”

လို့ မာန်သလိုဆိုပြီး သူ့နဲ့ဝေးရာ ထိုင်ခုံတစ်ဖက်စွန်းသို့ ရွှေ့

ထိုင်သည်။ ထိုအခါ သူ လက်ပိုက်ထားတာ ဖြုတ်၏။ တစ်ထက်တည်း

အသင့်ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လျှင် -

“အို ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“မင်းကို ချစ်နေတာလေ”

“ဘုရားရေ”

အသင်ချေ ဝန်းခနဲ ထရပ်မိမလိုဖြစ်သွားသည်က စိတ်လှုပ်ရှား

အသင် မထင်မှတ်ဘဲ ကြားရတော့ အသင်နားကို အသင် မယုံနိုင်။ အံ့

အသင်လို့ မျက်လုံးလေးဝိုင်းကာ နှုတ်ခမ်းလွှာလေး ဟစ်ဟစ်ဖြစ်

အသံထွက်သည်။

ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ အသင့်ပန်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားရာမှ သူ့အဖေထံ ဆွဲသွင်းပြီး ပေ့ဖက်လိုက်တဲ့အခါ -

“အိုး”

အသင့်ရင်ခုန်သံ မြန်ကာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သလို နွေးထွေးတဲ့ သူ့ရင်ခွင်အတွေးကြောင့်လည်း ရင်ဖိုလို့က်ကာ အသက်ရှူတွေ လေပြီ။

“မင်း ကိုယ့်ကိုချစ်လား ကိုယ်မမေးဘူး။ မင်းလည်း ကိုယ်ကိုချစ်နေတယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိတယ်”

အလိုလေး။

အသင်္ချေ သူ့ရင်ခွင်ထဲက ရုန်းထွက်ဖို့ မေ့သွားသလို သူ့

မော့ကြည့်မရဲအောင်လည်း ရင်ခုန်လှုပ်ရှားသွား၏။

မင်းလည်း ကိုယ့်ကိုချစ်နေတယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိတယ်တဲ့

ကြည့်စမ်း။ သူက ဘယ်လိုသိသွားရတာလဲ။

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ဆုံခဲ့တဲ့အကြည့်က တစ်ချက်ကလေး

အဲဒီအကြည့်တစ်ချက်က နှလုံးသားတံခါးကို အပြန်အလှန် ဆွဲဖွင့်ခဲ့တာ

ရသလိုပဲ အချစ်တွေ ဝေါခနဲ ပါသွားတယ်။ ကိုယ်ပြောတာ မင်းယုံရဲ့လား

မင်းရင်ထဲမှာ။ ကိုယ့်အတွက် အချစ်တွေ ရှိနေတယ်။ မင်းလည်း ကိုယ်

ချစ်နေတယ်လို့ ကိုယ် ယုံကြည်တယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ကိုချစ်တာ

သံ မမေးဘူး။ မေးစရာလည်း မလိုဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ့်ရင်ခွင်တာနဲ့ လှေကားကွင်းထဲကနေ မင်းလေး ပြေးထွက်ခဲ့တာက အဖေ့အလိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲ”

သူ့စကားလုံးတွေနောက်မှာ အသင်္ချေသွေးတွေ ချစ်ရိုင်းကြောင့် နှုတ်လှုပ်ကြသွားလေသည်ဟု ထင်ရသည်။ သူ့ရင်ခွင်ကျယ်ထဲမှာ အသင်္ချေခေါင်းလေး ငိုက်ကျသွားသည်။

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ဆုံခဲ့တဲ့ အကြည့်တစ်ချက်က အချစ်တွေ နှေးနှေးပွဲတာတွေ ရောပါသွားပြီလေ။ ထိန်းထားလို့လည်း မရတော့ဘူး။ မင်းလေးက ရုက်လို့ ရှောင်ပြေးပေးမယ့် ကိုယ်က ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ လိုက်ရှာခဲ့တယ်”

ခေါင်းငုံ့ချထားသော မျက်နှာလေးပေါ် ဆံပင်အထွေးလိုက် အနပ်ထားသလိုဖြစ်နေတဲ့ အသင်္ချေ။

ဆံပင်ရှည်တွေကို တယုတ်ယုတ် နောက်သိမ်းဖယ်ကာ ခေါင်းညှိုးကြိုးလေးနဲ့ စည်းနှောင်ပေးဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ သူ့အကြင်နာတွေက နှလုံးလှသည်။

အသင်မှာ ရင်ခုန်စိတ်နဲ့ ရှောင်လို့ ရုန်းလို့လည်း မဖြစ်နိုင်တော့ သူပြောနေတဲ့ အကြည့်တစ်ချက်နောက်မှာ ချစ်မိသွားတဲ့အဖြစ်။

လေပြည်ညင်းလေးသာသာ သုတ်ဖြူးလျက်။ လရောင်မှိန်မြဲမြဲ

လေးသာ လင်းနေရာတဲ့ ညဟာ ချစ်သူဖြစ်ကြာပြီ တကယ်လုံလောက်တာကျနဲ့ စိုက်ကြည့်ရင်း ရယ်ပြီး -
နေပါပြီ။

“လက်ကိုင်အိတ်တွေ ကျန်ခဲ့တာ သတိရသေးလားဟင်”

“အသင့်မေးဖျားလေး ဆွဲပင့်ကာ သူ တိုးတိုးလေးမေးသည့်

အသင် မျက်လွှာချလျက် ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်တော့ -

“ထင်သားပဲ”

စင်းချထားတဲ့ အသင့်မျက်တောင်လေးပေါ် သူ့လက်ဆွဲလေးတွေ တို့ထိရင်း ဆိုသည်။

“ကိုယ်က ဘယ်လိုရှာလို့ ရှာရမှန်းမသိဘူး။ အခက်တွေ့

တယ်။ ဒီမြို့ခံတွေမဟုတ်မှန်းလည်း အကဲခတ်မိတယ်။ တွေ့လိုတော့

နဲ့ တည်းခိုခန်းတွေ လိုက်ကြည့်နေတာ။ နာမည်မသိတော့ ပိုခက်တာ

ပန်းဦးပွင့်တည်းခိုခန်း Reception က ကိုငြိမ်းထက်က ကိုယ့်သူငယ်ချင်း

ပဲ။ ကိုယ်ပြောပြတော့ သူလည်း ဝိုင်းရှာပေးမယ်ပေါ့။ တွေ့ရင် လက်

အိတ်တွေ ပြန်ပေးဖို့၊ အဲဒါနဲ့ ကိုယ် ဒီမှာ နေလိုက်တာပဲ။ တိုက်တိုက်

ဆိုင်ဆိုင် ကြုံရတော့ ကိုယ် ဟန်ဆောင်မနေနိုင်တော့ဘူး။ ချစ်တော့လည်း

ကိုယ့်လက်က ရဲတာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟွန်း၊ ခဲနေတဲ့ အဲဒီလက်”

အသင် ရှက်လွန်းလို့ သူ့ရင်ဘတ်ကို တစ်ချက်ထုမိခင်။

လက်ရဲရုံနဲ့ မရတော့ဘူး။ အားလုံး ခဲတော့မယ်”

“ဘာ”

“...”

နားနားကပ်ပြီး တိုးတိုးပြောလျှင် အသင်ချစ်မျက်နှာလှလှလေး

နဲ့ နှုတ်က ခြင်းခြင်းနီသွားလေသည်။ သူပြောတာ မရှက်ရောလား။

“မင်းနှုတ်ခမ်းလေးကို ကိုယ်နမ်းမယ်” တဲ့။

“ရှင်နော်”

လို့ တားလို့ပင် မဆုံးလိုက်ပါ။ ချစ်မိတော့ အပျိုစင်နှုတ်ခမ်းပူး

က ရင်ခုန်စွာပဲ ရင်းရကာ

သူ တော်တော်ရဲတာပဲလို့ မှတ်ချက်မပေးချင်တော့ပါ။ ချစ်သူ

အနမ်းဦးဖြင့် ချိုမြိန်စွာ စတင်တာတွေကို တွေးမိ၊ ခံစား

ရင်ခုန်သံမခဲနိုင် ဖြစ်ရလေပြီ။

တကယ်ပါကွယ်။

ဆိုလေသည်။

“ရေချိုးရအောင် ကလေး နော်၊ ကြီးစွေ ရေခွေးစပ်ပေးမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား။ လာ လာနဲ့ ကလေး”

ကြီးစွေက စကားအပျဉ်မပြတ်အောင် ပြောတတ်သလို ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ လုပ်ကိုင်ပေးတတ်လေသည်။

အသင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အသင့်ကိုစွဲကို ကြီးစွေလုပ်ပေးမှ ကျေနပ်တတ်တာ ငယ်ငယ်ကလေး တည်းကပါ။

အနီတီမေက ဖေဖေရဲ့ညီမ။ အသင်ရဲ့အဒေါ်ရင်းဖြစ်ပေမယ့် ကြီးစွေလို အစစအရာရာ အသင့်စိတ်အလိုအတိုင်း လုပ်ပေးနိုင်စွမ်း မရှိပါ။

ကြီးစွေကတော့ အသင့်မျက်နှာကိုကြည့်တာနဲ့ အသင် ဘာဖြစ် သင့်မှန်း တန်းသိနေသည်။

အသင် အိပ်ရာကနိုးသည်နှင့် ရေချိုးခန်းဝင်မှာ သိနေသည်။ အသင့်ကို ကြင်နာစွာ နှိုးပြီးသည်နှင့် ရေချိုးခန်းဆီ ဦးဆောင်ဝင်သွား လေသည်။

အသင် ကြည့်ရှုစွာပဲ ထသည်။ ရင်ခုန်သံမပြယ်စွာ ခံစားမိတဲ့ သူ့အကြောင်းတွေကြောင့် နှလုံးသားက လတ်ဆတ်နိုးကြွနေသော ခြေ လှမ်းဖြင့် ရေချိုးခန်းဆီ ဦးတည်ကာ။

အခန်း (၁၈)

“သမီး အသင်လေး”

သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာ စိတ်က မလုံတာကြောင့် ငါ့ ပျော်ချင်ဟန်ထောင်ပြီး ငြိမ်သက်စွာ အိပ်နေမိတဲ့ အသင်ချေ။ အသင် အယကြီး ဒေါ်ရင်စေအသံကြားရမှ အသင် မျက်လုံးပွတ်ကာ ဖွင့်လေ။

“နိုးပြီလား ကလေး”

“အွန်း”

အသင် အပျဉ်းဆန့်လိုက်တော့ ဒေါ်ရင်စွေ ကြည့်ရှုစွာ ငြိမ် သည်က မိခင်စိတ်ရင်းနုယ်။

“ထတော့လေ၊ အားလုံး မနက်စာစားခန်းရောက်နေကြ ကလေးရဲ့၊ ထ ထ ကြီးစွေက ကလေးနိုးတဲ့အထိ စောင့်တာပါကွဲ့။ အိပ်ရာပေါ်က ထလိုက်တဲ့ အသင်ကို ဒေါ်ရင်စွေ ပေးအေး

ရေချိုးကြော့ရေထဲမှာ ကြီးစွေ ရေအသင့်ခပ်ပြီး စောင့်နေရာ
သည်။

“လာ ကလေး။ ချိုးလို့ရပြီ”

“ဟုတ်”

ညအိပ်ဂါဝန်ချွတ်ပြီး ရေချိုးအဝတ်ဝိုင်းလဲကာ ရေချိုးကြော့ရေထဲ
ကြီးထဲ အသင့်ကိုယ်လေး နှစ်ချလိုက်လျှင် တစ်ကိုယ်လုံး နွေးကာ
လင်ဒါဆီဆပ်ပြာမှုန့်ရည် ရနံ့လေးလည်း မွှေးသင်းလျက်။ ဝိုအခါ လမ်း
ဆန်းသော ပန်းကလေးနယ် အသင့်တစ်ကိုယ်လုံး လတ်ဆတ်မွှေးပျံ့သွား
လေပြီ။

ကြီးစွေက ရေလဲပဝါစောင်ကြီး လက်မှာကိုင်ပြီး အသင့်စောင့်
ကြည့်နေရာသည်။ အသင့် ရေချိုးတိုင်း အသင့်အတွက်က ကြီးစွေရိုမေ
ခြင်းက ရိုးနေပါပြီ။

အသင့်ခြေဖောက်နဲ့ ခြေချောင်းကလေးများကြားကို ထုံးစံ
အတိုင်း ကြီးစွေ ချွေးတွန်းပေးပြန်သည်။ ကြီးစွေရှေ့မှ အသင်က ဖိတ်
ကလေးလေးနယ်ပါ။

ကြီးစွေရှေ့မှာတော့ ကလေး။ မောင့်ရှေ့မှာတော့ အဟင်း
မောင့်ကို တွေးမြင်ခံစားမိရုံနဲ့ မောင့်ကို သိပ်ချစ်တတ်နေတဲ့ မိန်းကလေး
ဟာ အသေချေပါလားလို့ အသင့်ကိုယ်အသင် သိနှင့်လျက် မရှက်နိုင်တော့

အပြုံးတို့ ဝေဆာကာ။

နုလုံးသားအသိနဲ့ ခံစားမှုက ပေါ်ထွက်လာတဲ့ အချစ်စိတ်ဟာ
လှပပေမယ့် ချစ်တော့လည်း ရှက်တတ်၏။ ရှက်တာတွေရဲ့နောက်မှာ
နှုတ်သိပ်စွာပဲ ပြုံးတတ်နေပြန်ပြီ။

ဒါတင်မက -

ဆားဘဲ ဘယ်တုန်းက အရင်စားဖူးလို့လဲ၊ ဆာလို့မက အူလိပ်နေရင်
ဘောင် အောင်ခံပြီး စောင့်နေကျ မဟုတ်လား။ သိရဲ့နဲ့ ပြောမနေနဲ့ကွာ”
အန်ကယ်သစ်က ရယ်ရယ်မောမော ဝင်ပြောသည်။ အန်တီ
အက မျက်စောင်းထိုးလေပြီး -

“စောင့်ရမှာပေါ့။ မေ့မှာ ဒီတူမပဲ ရှိတာလေ၊ သမီးဆိုလည်း
ဆုတ်တယ်၊ ကိုသစ်သာ မစောင့်နိုင်ရင် စားပါလေ”

“ဟုတ်သားပဲ၊ အန်ကယ်သစ် စားလေ”

တခက်နွယ်က ဝင်ပြော၏။ ဒီလိုကျတော့ အန်ကယ်သစ်က
အားသေးပါ။ အန်ကယ်သစ်ကလည်း အသင့်ကို သမီးလေးလို တကယ်
အံ့ရတာမဟုတ်လား။

သူ့ချို့ယွင်းချက်ကြောင့် သားသမီးမရတဲ့ သူတို့ရဲ့အိမ်ထောင်
အဟာ ခြောက်သွေ့လွန်းလှသည်။ မေ့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော တူမလေး
အိုလို့သာ စိုပြည်နေခြင်း။ ဒါကိုသိလို့ တခက်နွယ် စခြင်း။ အန်ကယ်
သစ်က ပြုံးပြုံးလေး ခေါင်းယမ်းပြီး -

“သမီးတို့အန်တီမေ သဘောအတိုင်းပါလေ၊ သူ့တူမ မစား
ခင် ကြိုစားထားရင် တခက်တို့အန်တီ မျက်စောင်းထိုးနေပါဦးမယ်”

လို့ လေသံပျော့လေးနဲ့ဆိုတော့ အန်တီမေ မျက်စောင်းထိုး
မိသည်။ ဒီတစ်ခါထိုးတဲ့ မျက်စောင်းက နုနုဖပ်ဖပ်လေးရယ်။

အခန်း (၁၉)

“ဗိုက်ကလည်း ဆာလာပြီ၊ ဝင်းဒမီရေ နင်တို့ မိဖုရားအေး
သွားခေါ်ချေဦး”

မနက်စာ အသင့်ဖြစ်နေတဲ့စားပိုင်းမှာ ထိုင်နေရင်း ဒေါ်အလင်း
မေ ဆိုလေသည်။ ဇနီး ဒဂိုင်ဘာကိုနောင်နဲ့အတူ တစ်ပိုင်းတည်းထိုင်နေ
ဝင်းဒမီက ဒေါ်အလင်းမေစကားမဆုံးခင် -

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆိုပြီး သွက်သွက်ကလေး ထသွားလေသည်။

“အန်တီမေကလည်း ဆာရင် စားပေါ့”

လို့ တစ်ဖက်စားပိုင်းမှာ သုံးယောက်သား အလွတ်ထိုင်ပြီး
စားသောက်နေရာမှ ပန်းတံခါး ဆိုလေသည်။

“ပန်းတို့အန်တီမေကြောင်းလည်း သိသားနဲ့ သူ့တူမ မဟာ

အန်ကယ်သစ်ကလည်း အန်တီမေသဘောအတိုင်း တူမလေးကို စောင့်နေတာပဲ မဟုတ်လား။ တခက်ခွယ်တို့က အန်တီနဲ့အန်ကယ်ကြည့်၍ ပြုံးလေသည်။

“မမလေး လာနေပြီ”

ဝင်းအိက ပြန်ရောက်လာပြီး ပြောသည်။ ဒေါ်အလင်းမေဝင်းအိစကားနောက်မှာ မျက်လုံးလေးတောက်ပကာ နောက်လှည့်ကြည့်သည်။ ဟုတ်ပါ၏။ တူမချောလေး လာချေပြီ မဟုတ်လား။

စိမ်းဖျော့သော လက်ဖောင်းစကအင်္ကျီရှည်ကို ခါးပတ်ပြုတ်ဝတ်ထားတဲ့ တူမချောနယ်။ ဆံပင်အားလုံး ဘေးတဖောင်းစည်းနေကာ ညာဘက်ရင်အုံပေါ် အလျားလိုက် ချထား၏။

ဘောင်းဘီရှည်အနက်ကြောင့်လည်း ထင်ပေါ်ကာ ကျောက်ခဲချည်း သက်သက်ဆင်ထားသောကြောင့်လည်း တူမချောကို ကြည့်မိနဲ့ မြင်လွှာမှာ စိမ်းလန်းစိုပြည်သွားလေသည်။

“လာ သမီး။ ဆာနေရောပေါ့ကွယ်”

“မဆာပါဘူး အန်တီမေရဲ့ ဟင့် ဟင့်”

အသင်ပြောရင်း အန်တီမေပုခုံးဖက်ကာ ကိုယ်လေးကိုကိုင်ပါးပြင်ကို ဖွဖွပွေးပြီး နှုတ်ဆက်၏။

ထိုသို့ နှုတ်ဆက်ခြင်းကို အန်တီမေ သဘောတကျရှိလှသည်။

အန်တီမေမျက်နှာလေးက ရေပျန်းထားတဲ့ ပန်းပွင့်လေးနယ် ဝီတီတွေလန်းပြာသွားပြီး -

“အင်း သမီးလေးက လိမ္မာသား၊ ဒါကြောင့် အရိပ်တကြည့်

ကြည့် ချစ်နေရတာပေါ့။ ကံ ထိုင်လေ သမီး။ သမီးအကြိုက် မှာထားဘယ်၊ စားတော့လေး အဆင်မပြေရင်ပြော၊ ဝီတီတာကို စောင့်ခိုင်းထားဘယ် သမီးရဲ့”

ဒေါ်အလင်းမေ အသင့်အတွက် ရွန်းရွန်းပေ ပြောလေသည်။

ပြောလိုက်တိုင်းလည်း ဝီတီရိပ်ကြည်ရှင်ကာ -

“လာ အသင်ရေ၊ ရှင် မစားမချင်း ရှင့်အန်တီမေက စားဦး

မဟုတ်ဘူး။ အန်တီမေ ဆာနေတာကြာပြီ၊ ရှင့်ကို စောင့်နေတာ နဲ့ခါက်နေလောက်ပြီ တကယ်”

ခွဲယမင်းက ပြောရင်း အသင်ကို သူတို့ခိုင်းမှာထိုင်ပြီး မနက်

တ အမြန်စားလေသည်။ အသင် ပြုံး၍ -

“စားမှာပါဟယ်၊ ကြီးစွေ မလာသေးဘူး”

“လာပါပြီ အသင်လေးရယ်၊ လာပြီ”

ကြီးစွေ အသံနဲ့အတူ လူပါရောက်လာသည်။ သူမ ရွတ်လဲပြီး

ထားတဲ့ အဝတ်တွေ၊ ပြီးတော့ ပြန်ကျဲနေတဲ့ အလှပြင်ပစ္စည်းတွေကို

ကြီးမေ လိုက်သိမ်းပေးလို့ ထက်ကြပ်မကွာ မပါလာနိုင်၊ ကြီးစွေ ရောက်

လာပြီဆိုမှ အသင်က စားသောက်ဖို့ ပြင်လေသည်။
 ကြီးစွေက ဝင်းအိတ်တို့နဲ့ တစ်ဝိုင်းတိုင်ကာ။
 ဒီကလေးမက သူ့ဥွေးသမီးဆိုပေမယ့် အထိန်းတော်တွေအဖော်
 မှာ ဘယ်တော့မှ နိုင်ထက်စီးနင်း မဆက်ဆံပါ။
 ကြီးစွေကိုလည်း အမြဲတမ်း ဦးစားပေးတတ်တဲ့ စိတ်ရင်းလေးက
 ဖြူလှသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒေါ်ရင်စွေ သူကလေးအပေါ် တစ်နေ့ထက်
 တစ်နေ့ တိုးလို့ မေတ္တာမိုး သည်းရသည်လေ။
 အသေချေ မနက်စာစားမှပဲ အန်တီမေတို့လင်မယားနဲ့ ကြီးစွေ
 စိတ်ချလက်ချ စားကြသည်အဖြစ်။

“ဒီနေ့ ဘာသွားလည်မလဲ အသင်”
 ပန်းတံခါးက စားသောက်ပြီးသည်နဲ့ မအောင်နိုင်ဘဲ မေးသည်။
 သူတို့က ငြိမ်ငြိမ်မထိုင်ချင်သူတွေပါ။ ခြေထောက်မှာ ငွေပါသူများနဲ့
 တစ်နေကုန် လှည့်ချင်ပတ်ချင်စိတ် ထ, နေသည်။
 အသင် ချက်ချင်း မဖြေမိ။ နို့ဖန်ခွက်ကိုသာ သောက်မင်း

အင်းဘားဆဲနဲ့ စဉ်းစားသယောင်ငြိမ်နေတော့ -
 “ဟုတ်တယ် သမီးရဲ့၊ သမီး ဘယ်လိုက်လည်ချင်သေးလဲ၊
 သမီးသွားတဲ့ဆီ အန်တီမေတို့ လိုက်မယ်လေ”
 “အင်း၊ ပဲခူးနန်းတော်နဲ့ ဟိုနားဒီနားလောက်ပဲ၊ နောက်နေ့မှ
 ကိုယ်တီးရိုးသွားမယ် အန်တီမေ”
 “ကောင်းသားပဲ”
 အန်တီမေ အသင်ပြောတဲ့အတိုင်း ထောက်ခံသည်။ မထောက်
 ကာ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ပါ။ အလိုမကျတဲ့ မျက်နှာလေးနဲ့ မဲ့ကာ
 ဆင်းကျိတ်ပြောသည်။
 “ဟဲ့ မြင်းဖောင်းသွားကြမယ်လေ အသင်ရဲ့”
 “ဟုတ်သားပဲ၊ ဟိုမြင်းပြာကြီးကို တစ်ကလုပ် တစ်ကလုပ်နဲ့
 ခြင်းရအောင်လား”
 “နွဲ့လည်း မြင်းပြာကြီး စီးချင်တာပဲ တကယ်၊ ခိုးသွားကြစို့
 နော် အသင်”
 သူငယ်ချင်းသုံးယောက် အသင့်ကို တွန်းထိုးပြီး ပွစိစိပူဆာ
 သူတို့ပူဆာတိုင်း ဖြစ်မတုံ့လား။
 “အန်တီမေ သိသွားမယ်ဟဲ့၊ ဒီတစ်ခါဆို မလွယ်ဘူး။ ရှင်တို့
 နည်း”

အသင်ပြောတော့ နွဲ့က ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံသည်။ တံခါးက မြင်းဖောင်းသွားဖို့ ဘယ်လိုကြံရမလဲလို့ တွေးနေသလို တစ်ခွယ်က တစ်ခုခုကို ပြောချင်ဟန်လေးနဲ့ တခက်နားနားကပ်ပြီး သည်။

“အန်တီမေတို့ကိုပါ ခေါ်သွားရင် မကောင်းဘူးလား”

“အမယ်လေး အန်တီမေ ရင်ဘတ်ဖိနေပါဦးမယ်။ နွဲ့ကလည်းသိသားနဲ့ ဖေဖေနဲ့ အန်တီမေက တိရစ္ဆာန်တွေ ဘယ်ထောင့်လန့်နေလဲ ဆိုတာ”

“ဟုတ်တယ်နော်”

ဒါကိုတော့ ပန်းတံခါးက အလေးအနက်ထောက်ခံပါသည်။ တစ်ခါက ပန်းတံခါးတို့ဆီ လာလည်ရင်းနဲ့ တစ်ဖက်ခြံက မွေးထား မျောက်မကြီးပေါ့။ လှောင်အိမ်ထဲက ဘယ်လိုလွတ်သွားလဲမသိဘဲ အပင်ချင်းဆက်နေတဲ့ ပန်းတို့ခြံဘက် ဝင်လာပါရော။

ခြံထဲမှာ ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်စကားပြောနေကြတဲ့ ပန်းတို့အုပ်စုကို ဖြစ်ရော မျောက်မစိတ်က ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိဘူး။

ဝိုင်းဝန်းမောင်းထုတ်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့ ပန်းတို့ကို ရန်ပျိုး လှံချ ရောင်ဝတ်နဲ့ ဝတ်ထားတဲ့ အန်တီမေကို လိုက်ကုတ်ပါလေရောလား။ ထိုမျောက်မကြီးကြောင့် အန်တီမေ အတော်ခံလိုက်ရသည်။

ခံကတည်းက အန်တီမေ တိရစ္ဆာန်တွေကို ကြောက်စိတ်ဝင်သွားတာ။ တိရစ္ဆာန်ရုံကို အသင်သွားမယ်ဆိုရင်တော့ အန်တီမေမှာ ကြောက်နို့ပေါ့။

အန်တီမေတင် မဟုတ်ပါ။ အသင့်ဖေဖေလည်း ခွေးတွေ ငါးကိုက်လို့ တစ်ခါ အလူးအလဲခံရတယ်လေ။ ဒါကြောင့် ဘယ်တိရစ္ဆာန်ကိုမဆို ကြောက်တဲ့စိတ် ရွဲသွား၏။

“တိရစ္ဆာန်က စိတ်အခန့်မသင့်လို့ ကုတ်ဟယ်၊ ကိုက်ဟယ်ဆို ဘာမှတတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ခံရမှာက အရင်၊ ဘယ်တိရစ္ဆာန်နဲ့မှ ဆက်ပွန်းတတီး မနေရဘူး သမီး”

လို့ အန်တီမေ သတိပေးသည်က အကြိမ်ပေါင်းများစွာ။ ပန်းတံခါးက တိရစ္ဆာန်တွေ ကြောက်ပေမယ့်လည်း မြင်းတွေမြင်တော့ သဘောကုသွားသည်။ မြင်းပုလေးငါးစွမ်းရတော့ တစ်မျိုးအရသာ ရှိနေသည်။

ထိုမြင်းပြာကြီးကိုလည်း အားရပါးရ စီးချင်စိတ်ကိုယ်စီ ဖြစ်နေသော်လည်း အန်တီမေကို အသိပေးပြီး ခေါ်သွားလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါတွေကို ကြိုသိနေတော့လည်း သူငယ်ချင်းလေးယောက် ဘာမှမတတ်နိုင်သလို ဖြစ်ရသည်။

“သမီးလေး နို့ခွက်ကြီးကိုငိုထားပြီး မသောက်တာ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မကောင်းလို့လား”

အန်တီမေ လှစ်ခနဲ လှမ်းမေးသည်။

“နည်းနည်းပူနေသေးလို့ အန်တီမေရဲ့”

လို့ အသင် ညှာပြောလိုက်ရသည်။

“ကဲပါ အန်တီမေ မသိအောင် မြင်းစောင်းသွားဖို့ အခြေအနေကို ဖန်တီးကြတာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

တခက်ခက်က စိတ်မလျော့ချင်ဘဲ ပြောလေသည်။ အားလုံးက ထောက်ခံကြပေမယ့် အသင်ချေက လျှို့ဝှက်စွာ ပြုံးလေသည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူငယ်ချင်းတွေ မသိသေးတဲ့ ငှက်တစ်ချပ် အသင့်မှာ ရှိနေတယ်မဟုတ်လား။

အန်း (၂၀)

ည။ ညချိန်ခါက အသင်ချေအတွက် ရင်ခုန်စရာအကောင်းဆုံး ညည်းသည်။ လွန်ခဲ့သောည၏ လရောင်ပြီးပြန်နေသောညအလှဟာ မောင်အသင့်ကို ချစ်သူတွေ ဖြစ်စေခဲ့တယ် မဟုတ်လား။

တစ်နေ့ကုန်လွန်ပြီး တစ်ညထပ်မံရောက်ရှိတော့မယ်ဆိုတဲ့ အထက် အသင်နလုံးသားနဲ့ သွေးသားကို နွေးလိုက်နေစေသည်။

အားလုံးအိပ်မောကျနေတဲ့ညမှာ ချစ်သူနဲ့ တိတ်တဆိတ်ချိန်းချိန်း ချစ်ခဲ့ရတာ ဘယ်လောက်ရင်ဖိုစရာကောင်းလဲကွယ်။ ဒါပဲတွေ့ရင် အသင်ချေနလုံးသား နိုးကြွနေပါသည်။

တစ်နေ့လုံး လည်ပတ်ထားလို့ ပင်ပန်းပြီး အိပ်မောကျနေတဲ့ အသင်ချင်းတွေကို လှမ်းကြည့်ရင်း အသင်ချေ ပြုံးလိုက်သည်က ရွှင်ဖြူ

ဒင်းတို့တွေ အသင့်နုလုံးသားစာတ်လမ်းကို မသိကြသေးဘဲ သိမျှားသိသွားရင် -

ဟင့်အင်။ တတ်နိုင်သမျှ မသိအောင် သိုသိပ်ထိန်းထားလို့အပ်တယ်လို့ အသင် ယူဆပါသည်။

ထိုအယူအဆနဲ့ ဖွင့်မပြောသလို ဒီည မောင်နဲ့ ချိန်းထားတာကိုလည်း ဒင်းတို့ မသိပေ။ မသိတာပဲ ကောင်းပါတယ်။

သူတို့အိပ်ပျော်နေတုန်း အသင် တံခါးအသာလေးဆွဲဖွင့်ပြီး အခန်းထဲ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ အနီတီမေတို့ ဘာတို့ အားလုံးလည်း သူငယ်ချင်းတွေလိုပဲ အိပ်မောကျနေသည်က အသင့်အတွက် အရေးအရေး ရသလိုဖြစ်ကာ -

“လာလေ”

လှေကားအောက်ဆုံးဆင့်ရောက်သည်နှင့် စောင့်နေတဲ့ မောင်က လက်ဆွဲခေါ်လေသည်။ ညမီးရောင် ပြာလှဲလှဲအောက်မှာ မောင်မျက်နှာက ရင်ခုန်စွာပြုံးနေသလို၊ မျက်ဝန်းကလည်း တဖျပ်ဖျပ်တောက်လို့နေသည်။

မောင့်ကို မော့ကြည့်မိတိုင်း အသင် ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခုန်ရတတ်ပြီ။ စိုက်ကြည့်နေလို့ မရဲအောင်လည်း ရင်ဖိုကာ ဆွဲခေါ်တဲ့အတိုင်း မောင့်လက်မောင်းမှာ ခိုတွဲပါလာတဲ့အဖြစ်။

“ခေတ်”

ညွှန်ကြိုကောင်တာရှေ့ရောက်တော့ ကောင်တာနောက်မှာ ကိုယ်ထိုင်ပိုင်းပေါ်အောင် ထိုင်နေတဲ့ ကိုငြိမ်းထက်က ထလာရင်း ခေါ်သည်။

“ဆိုကွာ”

မောင်က ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် မေးထိုးမေးခံ။ ကိုငြိမ်း ပြုံး၍ ခပ်သဘိုးပြောသည်။

“ကိုယ့်မှာ တာဝန်အပြည့်ရှိတယ်ကွာ အချိန်သိပ်မကြာစေနဲ့” လို့ အသချေ့ကိုငဲ့ကြည့်ရင်း သတိပေးသလို ပြောသည်။

“မင်းကလည်း စိတ်ချစမ်းပါ”

လို့ ပြောပြီး အပြင်ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲက ကွမ်းတစ်ယာ ထုတ်ခါသလို ကိုငြိမ်းကိုလည်း တစ်ယာကမ်းပေးသည်။ ကိုငြိမ်း ကွမ်းတစ် ယာ ပါးစပ်ထဲထည့်ဝါးပြီး -

“မအသချေ့ ခေတ်ကို သိပ်မယုံနဲ့ဗျ။ အချင်းမျင်းမို့ သတိပေးတာ ဒီကောင်က ‘ခ’ရှိတယ်”

“ဟွန်း ဘာလဲ ဇ၊ ဆိုတာ”

“ကွမ်းစားတဲ့ ဇ”

ကိုငြိမ်း စကားအဆုံးမှ အသင် ကျေနပ်စွာ ပြုံးမိသွားသည်။ အသင်က ဘာလဲလို့ ထင်ပြီး မျက်လုံးပြူးသွားတာလေ။

မောင်က ရယ်ပြီး ကိုငြိမ်းပန်းစွန်းကို လက်သီးနဲ့ လှမ်းထိုးပြီး
“သွားမယ်ကွာ၊ လိုက်ချောင်းမနေနဲ့”

ဟု ဆိုပြီး အသင်ကို ကိုငြိမ်းရှေ့က ဆွဲထုတ်ခဲ့သည်။

“ချောင်းစရာလားကွ၊ တည့်မြင်နေတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား၊
ကိုငြိမ်း လှမ်းပြောတော့ မောင်က ရယ်သည်။ အသင်လည်း

ရှက်ရိပ်လေးနဲ့ ရယ်ရင်း မောင့်ကို ယုံကြည်စိတ်နဲ့ မော့ကြည့်မိသည်။
ပါးလှပ်ပေမယ့် ထောင့်ချိုးလေးများပေါ်ကာ ပိရီသော မောင်

နှုတ်ခမ်းက ကွမ်းပါးနေလို့ တွန့်ကြဲကြဲ လှုပ်ရှားနေသည်က တစ်မျိုး
စေသည်။

ဟုတ်ပါရဲ့။ အသင်ကို နမ်းတုန်းက မောင့်နှုတ်ခမ်းဆီမှ
ရှုရှုသင်းအိအိရနဲ့မျိုး ရသည်က ကွမ်းရနံ့မွှေးမွှေးကိုး။

ကိုငြိမ်းပြောမှပဲ အသင် သဘောပေါက်တော့သည်။ ကွမ်းစား
တဲ့ ဝေ့။ ကွမ်းနဲ့လေး ပျံ့သင်းနေတဲ့ မောင့်နှုတ်ခမ်းပါးလေးကလေး
အသင့်ရင်ခုန်သံကို ခြုံနေတဲ့ နေပြန်ပြီ။

“အို ဘယ်သွားဖို့လဲ”

တည်းခိုခန်းအနောက်ဘက်ခြံထောင့်ရောက်တဲ့အခါ အသင်
ညွှတ်စွာ မေးမိသည်။ မောင်က ငဲ့ကြည့်ရင်း ပြုံးကာ -

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အိုး မေးရတာပေါ့၊ ကြည့်ပါဦး၊ ခြံထဲမှာလည်း လုံတစ်ယောက်
မရှိဘူး။ ညကြီးအချိန်မတော် တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကျွန်မကောင်း ကြား

ကောင်း ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့”

ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်ရင်း အသင်မျှော် ပြောသည်။
မောင်က ကွမ်းတံတွေး လှည့်တွေးကာ။

ညက တဖြည်းဖြည်း နက်လာဖို့ပဲ ရှိတယ်လေ။

ခြံပြင်ဘက် လမ်းစီးတွေသာ လင်းနေပြီး လမ်းသွားလမ်းလာ
သူလည်း မရှိတော့ အသင်မျှော်စိတ်က ကြောက်တာမဟုတ်ပေမယ့် စိုးရိမ်

မိလေးနဲ့ ဖြစ်နေသည်။ ကွမ်းသွေးထွေးပြီး အသင်ဘက် ငဲ့ကြည့်တဲ့
မောင်နှုတ်ခမ်းမှာ အပြုံးတွေ ပွင့်စေကာ -

“ဘာလဲ၊ အသင်က ဘာကိုစိုးရိမ်နေတာလဲ”

“သိဘူးလေ”

“အဟန့်၊ မောင့်နောက်လိုက်လာပြီပဲ”

“မောင်နော်”

“ဟ၊ မောင် ဘာပြောမိလို့လဲ”

“ကြည့်ပါလား၊ မျက်နှာက ပြုံးစိစိနဲ့ မောင့်နောက်လိုက်လာပြီးပဲဆိုတာ ဘာသဘောလဲ”

အသင် မျက်မှောင်လေးချီကာ ရန်တွေ့သလိုမေးသည်။ ခေတ်သစ် သဘောကျကာ ဝံ့ကြည့်ရင်း ရယ်မိသွား၏။ သူ့ချစ်သူက နှုတ်သီးကောင်း လျှာပါးမလေးပဲ။ ရန်ဖြစ်တတ်သလို ချစ်လည်း ချစ်တတ်နေခဲ့နဲ့

“ပြောလေ မောင်၊ မောင့်စကားက ဘာလဲ”

မောင်က ရယ်ပဲရယ်နေတော့ အသင် အားမရနိုင်တော့ပေ။ မောင့်ရင်ဘတ်ကို ထုရင်း မေးသည်။ ခေတ်သစ် သူမလက်သီးဆုပ်လေးကို ဆွဲယူပြီး သူ့ပါးပြင်နှင့်ကပ်ကာ -

“အသင် မြင်းပြာကြီး စီးချင်တယ်ဆို”

“အွန်း”

“ဟိုမှာ မြင်းပြာကြီးလေ”

မောင့်လက်ညှိုးနောက် အသင့်မျက်လုံး ပါသွား၏။ သပြေမင်းကြီးအောက်မှာ ချည်ထားတဲ့ မြင်းပြာကြီးက မောင့်ကိုမြင်သည်နှင့် ဟီးခနဲ နှုတ်ဆက်သံပေးလျှင် -

“ဟင်”

အသင် မျက်လုံးအစုံ တောက်ပကာ -

“ကြည့်စမ်း စောစောကတည်းက ပြောပါလား”

“ကြီးမပြောတဲ့မောင့်မှာ အပြစ်ရှိပါတယ် ဒဏ်ပေးဖို့ မကောင်းလား အသင်”

အသင့်ပခုံးကို လှမ်းဖက်ရင်း မောင် မေးလျှင် အသင် ခေါင်းဆတ်၍ အားပါးတရပြောသည်။

“ကောင်းတာပေါ့၊ မောင့်ကို ဒဏ်ပေးသင့်တယ်”

“ဒဏ်ပေးမယ်ဆိုလည်း ပေးလေ၊ ဒီမှာ ပါးက ယားလာပြီ”

ပြောရင်း ခေါင်းလေးငုံကာ အသင့်ရှေ့ ပါးထိုးပေးတဲ့ မောင့်အတာက။ အသင် သဘောပေါက်သွားလျှင် နှုတ်ခမ်းအစုံ တွန့်ခနဲ ငြိမ်သွား၏။

ချစ်သူပေးမယ့် ဒီလိုတော့လည်း အသင် ရှက်လို့နေသည်။ မျက်လွှာစင်းကာ ပြုံးပြီးလေး ထိုးပေးတဲ့ မောင့်ပါးပြင်ကို ထိတွေ့မိလျှင် အသင့်လက်ချောင်းနုနုလေးနဲ့ မောင်ပါးပြင်ကို တွန်းဖယ်မပစ်ရက်တော့ပါ။ ယောက်ျားပီသတဲ့ မောင့်ပါးပြင်ဟာ အသင့်နှုတ်ခမ်းအစုံကို မှဲ့ဆောင်လို့နေလျှင်။

ညဟာ ချစ်သူတိုင်းအတွက် အချစ်သင်္ကေတပါပဲ။

ဟုတ်တယ်နော်။

မမစိမ်း။

ခေတ်သစ်ဖုန်းကို ပိတ်ပစ်ဖို့ စိတ်ဖြစ်သော်လည်း ဒေါ်ရွှက်နု
ကို လေးစားတဲ့စိတ်ကြောင့် ခံတွင်းထဲက ကွမ်းဖတ်တွေ လေ့လာပစ်ရင်း
နားထောင်လိုက်ရသည်။

“ဟဲ့လို့”

“ခေတ် မင်း ဘယ်လိုလဲကွာ၊ မမစိမ်းက မင်းဖုန်းဆက်လာ
ပြီးနဲ့ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် မျှော်နေတာ၊ စင်တာကို ဘယ်ခွေပြန်လာ
ပြောလေ၊ ခေတ်ကို အားလုံးက မျှော်နေကြတယ်လေ၊ အလုပ်ပြန်
လာပါကွယ်၊ ခေတ်မရှိရင် မမစိမ်း လက်မောင်းပြုတ်သွားမှာပေါ့ကွယ်၊
အခုက ခေတ်ကို အလုပ်ထုတ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ဦးသက်တန်ကျော်
တိုင်းလိုလို မေးနေတယ်၊ မောင်ခေတ်သစ် အလုပ်ဆင်းပြီလား၊
ဘာလားနဲ့”

ဦးသက်တန်ကျော်က ဘာကြောင့်မေးရတာလဲ။ ဦးအလင်းတန်း
တိုင်းလိုလား။ ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်။ ဒီလူကြီးက ခသွေးအေးအေးနဲ့
အသွေးစိတ်ပြင်းထန်တဲ့ အဘိုးကြီး။ ခေတ်သစ် ရိတ်ပြီးတဲ့မြက်ပုံကြီး
ထိုင်ချလိုက်ပြီး ခပ်မဲ့မဲ့ရယ်လျက် -

“ဘယ်သူမေးမေးလေ၊ မမစိမ်း တစ်ခွန်းတည်းဖြေလိုက်တော့
အတော် ဦးအလင်းတန်းလက်အောက်က အပြီးထွက်ခဲ့တာလို့”

အခန်း (၂၀)

“ကိုကိုရေ ဖုန်းလာနေတယ်”

ညီငယ်အော်ပြောသံလွှင့်လွှင့်လေး ကြားရလျှင် မြင်းမာ မြက်
ရိတ်နေရာမှ ခေတ်သစ် ခါးဆန့်ရပ်လေသည်။

ညီငယ်က မပြောရုံတမယ် ခြေလှမ်းကျဲနင်း လက်ကိုင်ဖုန်း
ယူလာပေးသည်။ ခေတ်သစ် ချောင်းရိုးထဲက တက်လာပြီး လက်ထဲက
တံစဉ်နဲ့ မြက်ဆုပ်ကို ရိတ်ပုံထားတဲ့ မြက်ပုံကြီးပေါ် ပစ်ချ၏။

ခြေထောက်မှာ ရွံ့ဗွက်တွေ ပေနေတာကို မဆေးတော့မိ၊
ညီကမ်းပေးတဲ့ လက်ကိုင်ဖုန်း လှမ်းယူသည်။

မပြောမချင်း မြည်နေတဲ့ဖုန်းက သူ့လက်ထဲရောက်သော်လည်း
မြည်နေဆဲ။ ဖော့ပေါ်က ဖုန်းနံပါတ်ကိုကြည့်လိုက်တော့ ခေတ်သစ်
မျက်မှောင်ကြွတ်သွားပါ၏။

“ဟေး ခေတ် မင်း၊ ဘော့စ်အပေါ် တုံ့ပြန်နေတာလား”
 “ဘော့စ်နဲ့ ကျွန်တော်က ပြိုင်ဘက်မှမဟုတ်တာ မမိမိ။
 တုံ့ပြန်ရလောက်အောင်လည်း ဝေးမရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်နဲ့
 ကျွန်တော် ကျောခိုင်းခဲ့တာ၊ လည်ပြန်ကြည့်ဖို့လည်း စိတ်မဝင်စား
 နောက်လှည့်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့လည်း စိတ်မကူးဘူး။ ကျွန်
 မရှိလို့လည်း ဘော့စ်ရဲ့လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံး ရပ်ဆိုင်းသွားမှာမှ မဟု
 တာ မမိမိရယ်။ ကျွန်တော်နေရာမှာ ကျွန်တော့်ကို ပျော်မနေ
 လူစားထည့်လိုက်တော့ဗျာ”

ခေတ်သစ်အသံက ပြတ်သားလို့နေသည်။ ဒေါ်ရွက်နု
 အကြိမ်ကြိမ် ခေါင်းယမ်းလေပြီ။

“မဟုတ်သေးဘူး ခေတ်ရယ်၊ နေဦး။ ခေတ်သီ မမိမိ။
 ခွဲမယ်။ အခု ဘယ်မှာလဲ၊ တာမွေက တိုက်ခန်းမှာပဲလား”

“မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် အမေ့ဆီရောက်နေတယ်”

“အေး၊ ဘယ်ရောက်နေနေ ခေတ်သီ မမိမိ၊ လာခဲ့မ

“အဲဒီကိစ္စအတွက်ဆို မလာပါနဲ့”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် မမိမိ။ အဖေခွဲအမေက ကျွန်တော့်ကို အ
 အလုပ် မလုပ်စေချင်ဘူး။ လောလောဆယ်အနေအထားအရ အ

အမေ့နားမှာ ကျွန်တော် ရှိနေဖို့ လိုတယ်။ ညီငယ် ကျောင်းဖွင့်တော့
 ညီငယ် ညီကျောင်းသွားရင် အဖေခွဲအမေ့နားမှာ ကျွန်တော် ရှိရမယ်လေ။
 အမေက အသက်ကြီးပြီမဟုတ်လား။ အရင်လို မြင်းကိစ္စတွေ အင်ပြည့်
 နားပြည့် မလုပ်နိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်ပဲ ဦးဆောင်လုပ်ရတော့မယ်
 မမိမိ။”

“ကျွတ်၊ ခေတ် မင်းနဲ့ ခက်တယ်ကွယ်”

မမိမိ၊ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ရေရွတ်၏။ ခေတ်သစ် တုံ့ပြန်
 ပြောမိပါ။ ချောင်းရိုးထဲဆင်းပြီး မြက်ရိတ်နေရာတို့ ညီငယ်ကိုပဲ ငေး
 ညည်းနေမိ သည်။

တကယ်လည်း သူ့မိသားစုအတွက် သူ လိုအပ်နေပြီမဟုတ်
 ဘူး။ ညီငယ်က မြက်ရိတ်နေရာမှ တစ်ချက်တစ်ချက် သူ့ကို ရပ်ကြည့်
 သည်။ ညီငယ်ကြည့်လျှင် ခေတ်သစ် အကြည့်လွှဲလေသည်။

“နည်းနည်း စဉ်းစားပါဦးကွယ်”

မမိမိက လက်လျှော့ချင်ပုံမရပါ။ စဉ်းစားပါဦးလို့ ပြောပြန်
 သည်။ ခေတ်သစ် အားနာတာတွေဘာတွေနဲ့ စကားမဆက်တော့ပါ။

“ကျွန်တော် ပြောပြီးပြီပဲ၊ ဒါပဲနော် မမိမိ။”

ခေတ်သစ်ပြောပြီး ဦးစွာ ဖုန်းပိတ်လိုက်၏။ မမိမိက
 အားမလိုအားမရဖြစ်နေမှာ သေချာပါသည်။ ဘယ်သူ ဘယ်လိုဖြစ်ပြန်

ပါလေ။ ဦးအလင်းတန်းကိုယ်တိုင် အစည်းအဝေးခန်းထဲက ထွက်သွားပြီး ညီငယ်ကလည်း တံစဉ်ကိုလွှတ်ချပြီး ခေတ်သစ်လက်မောင်းကို လို့ အမိန့်ပေးခဲ့ပြီးပဲ။ ခင်ဗျားရဲ့အစည်းအဝေးခန်းထဲကတင် မကဘူးဘူး။ တကြီး ဆုပ်ကိုင်လျက် -
ခင်ဗျားရဲ့ဝန်ထမ်းအဖြစ်ကပါ ထွက်ခဲ့တဲ့ သူ့အပေါ် ဦးအလင်းတန်း ကျေနပ်နေဖို့ ကောင်းပါသည်။

သူလို ဝန်ထမ်းမျိုး ဦးအလင်းတန်းမှာ ခုတ်သတ်လို့မကုန်နိုင်အောင် များလှတယ်လေ။ မမစိမ်း ဒါတွေကို မသိဘဲနဲ့ ဦးသက်တင် ကျော် မေးတယ်ဆိုတိုင်း ဆက်သွယ်စရာမှ မဟုတ်တာ။

“ကိုကို”
“ဟေး”

ခေတ်သစ် ဘယ်လောက်ကြာအောင် တွေးနေမိသည်မသိပဲ ညီငယ်ခေါ်သံကြားမှ တစ်ကိုယ်လုံး ဘွန်ခနဲဖြစ်ကာ အသိဝင်လာသည်။ ညီငယ် ချောင်းရိုးထဲကနေ ပြန်တက်လာပြီး မေးသည်။

“ကိုကို တကယ်ပဲ အလုပ်ထွက်ခဲ့တာလား”
“အေးပေါ့ကွ”

လက်ကိုင်ဖုန်းကို တင်းအောင်ဆုပ်ကိုင်ပြီး ခေတ်သစ် ခြေထောက်ပေါ်မှာ ဝဲဘက်တက်နေတယ်ပျံ့ လျှင် ညီငယ် မျက်နှာလေး တွန့်မဲ့သွား၏။

“ဟွန်း ဟိုကအလုပ်က ဒီထက် ပင်ပန်းလို့လား”
ခေတ်သစ် ပြုံး၍ ခေါင်းခါပြီး ညီငယ်ကို ဆွဲယူပြီး ဖက်ထားတာ မဟုတ်လား”

“မပင်ပန်းရင် ဘာလို့ထွက်လာရတာလဲ”
“ညီပင်ပန်းတာကို မကြည့်ရက်လို့ပေါ့ကွ”

“တကယ်”
“တကယ်ပေါ့ကွ”
“ဟာ ဒါမှ ညီကိုကိုကွ”

ညီငယ် လက်သီးဆုပ်လေး ဖြောက်ကာ အားရဝမ်းသာ ဟစ် ခြေလှမ်းသည်။ ညီငယ်ရဲ့ပျော်ရွှင်မှုက ခေတ်သစ်ဆီ ကူးစက်လာကာ -
“ညီကရော ကိုကိုကို အမေတို့နဲ့အတူ နေစေချင်တယ် မဟုတ်

“နေစေချင်တာပေါ့ ကိုကိုရဲ့ ကိုကိုမရှိတော့ ညီကို လက်ဝှေ့ ခြေပေးမယ့်လူ မရှိဘူး။ အဖေ သင်ပေးမယ် ပြောပါတယ်။ အဖေက ခြေပေးတိုင်း ညီ လိုက်သင်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ။ ခုတစ်လော အဖေ ခြေပေးမယ့်လူ မရှိတော့ပါ။ သင်တန်းသားတွေကိုတောင် အတော်ကြီး အား ပေးသင်ပေးနေရတာလေ”

“ဒါကြောင့် အဖေသင်ပေးမယ်ပြောတာကို ညီ လက်မခံတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ကိုကိုရ”

“ညီရ၊ မင်းလေးက သိပ်လိမ္မာတာပဲ”

ညီဆံပင် နီကြင်ကြင်ကို ဖွဖွပွတ်၍ ချစ်စနိုး ပြော၏။ ညီက လိမ္မာတယ်ပြောရင် ကလေးပီပီ သဘောကျလေသည်။

“ညီ လိမ္မာတယ်ဆိုရင် ငယ်ငယ်တုန်းကလို ကုန်းပိုးပေးမိမိ
“ဟေး”

ညီက ပြောရင်းဆိုရင်း ခေတ်သစ်ရင်ခွင်ထဲက ထွက်ကာ ခေတ်သစ်ပန်းပေါ် ခွတက်လေသည်။ ပေနေတဲ့ ညီခြေမှ ရွံနဲ့သင်းခနဲရတဲ့ ခေတ်သစ် နှာခေါင်းမရှုံ့မိပါ။ ထိုရွံနဲ့က သူတို့ညီအစ်ကိုတွေရဲ့ ခွန်အားတွေမဟုတ်လား။

“ဪ မင်းက ကိုကိုကို မြင်းလုပ်စီးမလို့ပေါ့လေ”

“ဟီး”

ညီငယ် ပါးစပ်ကြီးဖြဲပြီး ရယ်ကာ -

“ဟဲ့ မြင်း တစ်ကလုပ် တစ်ကလုပ်”

ဆိုပြီး ခေတ်သစ်နားရွက်ကိုဆွဲ၍ ထစေသည်။ ကလေး

နေသည့် ညီငယ်ကို ခေတ်သစ် မဖြူစုရက်ပါ။

ညီငယ် ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေရင် သူလည်း ပျော်ရွှင်ရတာ

မဟုတ်လား။ ညီငယ်အလိုကျ ပန်းပေါ်ခွထိုင်စေပြီး ညီလက်နှစ်ဖက်

ချဉ်း ထလျှင် ညီငယ်က -

“မြင်းထွားကြီး ယဉ်ယဉ်လေးလျှောက်များ”

လို့ ရွံ့ပေနေတဲ့ မြေနှစ်ဖက် လှုပ်ကာ ဆိုလေသည်။ ခေတ်သစ်ကလည်း ညီငယ်နဲ့တွေ့လျှင် ညီအလိုကျ မြင်းထွားကြီး ဖြစ်ရလေပြီ။

လေသလပ်ပြီး ခြောက်သွေ့ချင်ချင်ဖြစ်နေတဲ့ ရွံ့ပေနေသော ခေတ်သစ်ခြေလှမ်းက ညီအလိုကျ ကြွကြွလေးလှမ်းကာ ချောင်းရိုး

ဆစ်လျှောက်မှ အိမ်ဘက်ဆီ ဦးလှည့်၏။

ထိုစဉ် ခေတ်သစ်ဇက်ပိုးပေါ်မှ ခွထိုင်ရင်း အားရဝမ်းသာ

သဟေးဟေး အော်ဟစ်ဖြူးတူးနေသည့် ညီက ဘာကိုသတိရသည်မသိ။ ခေတ်သစ်ကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ခေါ်သည်။

“ကိုကို”

“ပြော ညီ”

ခေတ်သစ် မော့ကြည့်လျက် ကောင်းကင်ပြာနောက်ခံထားတဲ့ ညီမျက်နှာပြည့်ဝိုင်းဝိုင်းလေးကို ချစ်စရာကောင်းစွာ မြင်လေသည်။

ညီငယ်က ခေတ်သစ်ဆံပင်ကို ဖွကစားရင်း ငုံ့ကြည့်ကာမေး၏။

“ဟိုမမတွေ ဘယ်တော့လာဦးမလဲ ကိုကို”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟိုဆံပင်ရှည်နဲ့ မမအသချေကို ညီလုပ်ထားတဲ့ ရွံ့မြင်းရုပ်

လေး လက်ဆောင်ပေးမလို့ ကိုကို”

ခေတ်သစ် ပြုံးကာ ခြေလှမ်းတွေ သွက်၏။

“ညီက အသင့်ကို ခင်တာလား”

“ချစ်တာ ကိုကိုရ”

“ဟွန်း ဒါဆို ညီနဲ့ကိုကို ပြိုင်ဘက်ဖြစ်သွားမှာပေါ့ကွ”

“ဘယ်လို”

ညီက နားမလည်သလို ပြန်မေးသည်။ ခေတ်သစ်ပြောပြီး
ကောလိပ်နေမှန်း သဘောပေါက်သွားသည်။ ညီက ကလေးပဲ ရှိသေးတာ
မဟုတ်လား။

“ဆောနီး ညီ အသင့်ကို ညီချစ်သလို ကိုကိုလည်း ချစ်တာ”

“ကောင်းတာပေါ့ ကိုကိုရ၊ ကိုကိုချစ်နေတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း
မမသင် ဒီတစ်ခါလာရင် ညီ ပြောလိုက်မယ်လေ”

“အွန်း ခွေးကောင်လေး။ ခုမှ ပြောပေးမယ်တဲ့၊ ကိုကို
ပြောလို့တောင် ပြီးနေပြီကွ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်ကွ”

ခေတ်သစ် အလေးအနက်ပြောလိုက်တော့ ညီမျက်ဝန်းထဲ
လေး တောက်ပသွားပြီး -

“မမသင်ကရောဟင် ကိုကိုကို ချစ်လား။ မမသင် ဘာပြော

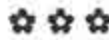
“ချစ်တယ်တဲ့ကွ”

“ဟေး ဒါမှ ညီကိုကို ဒီတစ်ခါ မမသင်လာရင် ညီ ပေးမပြန်
ဘာဘူ။ ညီတို့နဲ့အတူနေဖို့ ပြောရမယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဟေ့ မြင်း
ညီကို တစ်ကလုပ် တစ်ကလုပ်”

ညီက သူ့ဘာသူပြောရင်း ခေတ်သစ်ဧကန်ပိုးပေါ်မှ သဘော
ကျ ခုန်လေသည်။ ခေတ်သစ်ကလည်း ညီအလိုကျ မြင်းပြာကြီးနယ်
ခြင်လှမ်းကြွကြွပြောလျှင် ညီရဲ့ ရွှင်ဖြူးသောရယ်သံတွေ မြင်းစခန်း
ဆစ်ခလုံးတင်မက ထက်ဝန်းကျင်ပါ ပျံလွင့်လို့သွားလေသည်။

အစ်ကိုကို မြင်းလုပ်စီးနေတဲ့ သားငယ်အဖြစ်ကို အဝေးက
အမ်းမြင်နေရတဲ့ မိဘနှစ်ပါးရင်မှာ ချမ်းမြေ့ကြည်နူးပြီမဟုတ်လား။

သူ့ရဲ့မိဘရင်မှာ ဒီသားနှစ်ယောက်ကို နှစ်ဆယ့်လေးနာရီပတ်
စား မျက်စိအောက်မှာ ရှိစေချင်ခဲ့တာလေ။ ခုတော့ မကြည်နူးဘဲ မနေ
နိုင်ဘော့ပါ။ ညီအပေါ် အစ်ကိုလို အဖေလို ဂရုတစိုက် ချီးအလိုလိုက်ကာ
ချစ်ရှာတဲ့ သားကြီး ဘုန်းကြီးလို့ သက်ရှည်ပါစေသော်။

ဟု ပန်းတံခါး ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် မေး၏။ သူငယ်ချင်းအားလုံး
ပြောနေကြသည်က မယုံချင်သလိုလိုနဲ့။ အသင်က သူငယ်ချင်းတွေကို
ကြည့်၍ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ ရယ်လိုက်လေသည်။

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်၊ ရှင်တို့ မသိဘူးမဟုတ်လား”

ဟု ဝင့်ကြွားသံလေးနဲ့မေးတော့ -

“ဒါဆို ရှင်နဲ့သူက တကယ် ချစ်သူဖြစ်နေတာပေါ့”

တခက်နွယ် အားမလိုအားမရဖြစ်ကာ ရယ်ရင်း မြေသားလှေ
အားထပ်ဖြစ်နေသော တောလမ်းလေးပေါ် ပြေးသွားတဲ့ အသင့်လက်ကို
အောင်ဆွဲထားရင်း မေးသည်။

ဆွဲထားခံရတော့ အသင် ရပ်လေပြီ။ ဆံပင်ရှည်များ နွဲ့ခါသွား

အောင် ခေါင်းညိတ်လျှင် -

“ဘုရားရေ”

ပန်းတံခါး ရင်ဘတ်ဖိကာ ဘုရားတ၏။ ပန်းတံခါးနောက်မှာ
အောက်သွက်လေးလိုက်ပါခဲ့ကြတဲ့ နွဲ့ယမင်းနဲ့တခက်နွယ်လည်း ဘုရားတ

“ကြည့်စမ်း၊ လွယ်လှချည်လား အသင်ရယ်”

လို့ သဘောမတွေ့သလို နွဲ့ယမင်း ဆိုလေသည်။

“ဟုတ်သားပဲ”

အခန်း (၂၂)

“ဘယ်လို အသင်”

တခက်နွယ် တအံ့တဩဖြစ်ကာ ရှေ့ရောက်နေရာမှ အောင်
ပြန်လှည့်ကြည့်၍ လှမ်းမေးသည်။ အသင် မဖြေသေးလျှင် -

“ရှင်နဲ့ သူက၊ ဟုတ်လား”

နစ်ယောက်သား ယှဉ်လျှောက်နေရာမှ နွဲ့ယမင်း အောင်
ဖြစ်လျက် အသင့်ပန်းတံခါးကို ဆွဲလှည့်ရင်း မေးပြန်သည်။ ထို
နွဲ့ယမင်းနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်သလို ဖြစ်သွားလေသည်။

အသင့်ပန်းတံခါးပတ် ပင့်ရုံမျှတွန့်ကာ ပြုံးပြီးလေးပဲ မျက်နှာ
၍ ရယ်လိုက်လေသည်။ သူငယ်ချင်းအားလုံး အသင့်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်
ကြည့်မိသွားတဲ့နောက်မှာ -

“တကယ်ပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား အသင်”

ဟု တခက်နွယ်လည်း ထောက်ခံကာ အသင်နဲ့မောင် ချစ်သွားတာကို မကြည်လင်တဲ့စိတ်နဲ့ အသင့်ကို မျက်စိတောင်မခတ်ဘဲ ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားပေါ် ခြေလျင်လျှောက်တက်နေကြသည့် အသင်တို့လေးယောက် လွတ်လပ်ရေးရနေကြသည်။

အန်တီမေနဲ့ ကြီးစွေက လမ်းမလျှောက်နိုင်ကြလို့ ကားနဲ့လာကာ ရင်ပြင်မှာ ကြိုစောင့်နေကြသည်။ အသင်တို့ရှေ့က စုပုံနဲ့ဝင်သွက်သွက်လေးတက်လေပြီး အသင်တို့နောက်က ဒီရိုင်ဘာကိုမေးကာ အန်ကယ်သစ်က ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်တက်လာနေတာဖို့ အသင်တို့ခပ်ဝေးဝေးမှာ နောက်ကျနေလေသည်။

အထိန်းအယတွေနဲ့ အလှမ်းဝေးတုန်းဖို့ အသင် ဖွင့်ပြောလိုတော့ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ သူငယ်ချင်းတွေ မယုံနိုင်ဖြစ်ကြသလို သဘောမတွေ့နိုင်လည်း ဖြစ်နေကြသည်။

“တာလဲ၊ ရှင်တို့က အသင့်ကို အညွှာလွယ်တယ်လို့ ခြေချင်တာလား”

အသင် ခြေလှမ်းရပ်ကာ မေးလိုက်သည်။ သူငယ်ချင်းတို့လည်း လမ်းလျှောက်ဝါးတုတ်ကလေးများ ထောက်ကာ ခြေလှမ်းမဝီတိတ်ဆိတ်လျက် ခေါင်းယမ်းကြသည်။

အသင်က မမူသလိုဘဲ နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့လျှင် -
“ဟိုလေ ပန်းတို့ဆိုလိုတာက ဒီလောက်လွယ်လွယ်ကူကူကြီး၊ ချစ်သူဖြစ်မသွားသင့်ဘူး။ ဟုတ်တယ်နော် နွဲ့”

“သေချာတာပေါ့ဟ”
ပန်းတံခါးအဆိုကို နွဲ့ယမင်း အပြည့်အဝထောက်ခံလေသည်။ နွဲ့ယမင်းထောက်ခံချက်ကို အသေချေ နှာခေါင်းတွန့်ကာ ရွတ်ချသလို ကြည့်ပြီး -

“ဟွန်း ချစ်သူဖြစ်တဲ့ကိစ္စက နှလုံးသားနဲ့ ဆိုင်တာလေ၊ ခံစားမှုက ဆော်ဩလာရင် ချစ်တဲ့စိတ်က ဘယ်လိုလုပ်တောင့်ခံနိုင်မလဲ၊ သိုင်ရာမထ ချစ်သူဖြစ်သွားမှာပဲ၊ အဲဒါကို လွယ်တယ်၊ ခက်တယ်လို့ မတ်ချက်ပေးလို့ ရမတဲ့လား၊ စဉ်းစဉ်းစားစားလည်း ပြောပါဦး”

“အလိုလေး”
သူငယ်ချင်းသုံးယောက် မျက်လုံးပြူးရလေပြီ။ အသင်က မမူသလိုနဲ့ သူမဘေးမှ အရိပ်မှီးနေတဲ့ ပျဉ်းမပင်ကိုင်းလက်ကို ဆွဲယူ၏။ ခရမ်းရောင်ပြာပြာ ဖွင့်ချပ်လေးများနဲ့ အလှသွေးကြွယ်နေတဲ့ ပျဉ်းမပန်း ဝိုင်တစ်ခိုင်ကို ချိုးယူပြီး ရှေ့က လျှောက်တွက်သွားလေသည်။

“ဟဲ့ အသင် နေဦးလေ”
နွဲ့ယမင်း လှမ်းတားပေမယ့် အသင် လှည့်မကြည့်တော့ပါ။

“အဲဒါမှ ပြဿနာပဲ ခွဲရယ်၊ တခက်တို့တော့ ခေါင်းကြိမ်းရမှ
သေချာနေပြီ”

ဟု တခက်နွယ် ခေါင်းကုတ်ရင်း ပြောလေသည်။

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ဒါ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ပန်း”

“ဟဲ့ ပန်းလည်း ဘာသိမှာလဲ၊ သေချာတာက ပြဿနာအကြီး
ကြီး တက်မှာပဲ၊ အသင့်ပုံစံက အရှေးအမှူးကြီးဟာ၊ ပြောလို့ဆိုလို့ရမယ်
ပုံ မပေါ်ဘူး။ အစကတည်းက ပန်းတို့သိရင် တားမှာပေါ့၊ ခုတော့
ကြည့်စမ်း။ ဘယ်ကဘယ်လို ချိတ်ပိသွားလဲဆိုတာ စဉ်းစားလို့မရဘူး
ပန်းတော့ မယုံနိုင်ဘူး။ အံ့ဩတာထက် အံ့ဩတယ် တကယ် ဟယ်

ပန်းတံခါး ပြောရင်း ကျောခိုင်းသွားတဲ့ အသင့်နောက်က
စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ငေးကြည့်လိုက်သည်။

ဂျင်းပင်နံနက်ပြာနဲ့ တီရှပ်လက်ရှည်ကိုယ်ဝါကို အပေါ်က
စကုတ်တိုနဲ့နံ့လေး ထပ်ဝတ်ထားတဲ့ အသင့်နောက်ပိုင်းကိုယ်အလှူက
ကြော့မော့လျက်။

ဦးထုပ်ဝိုင်းဆောင်းကာ ကျွိုက်ထီးရိုးဝါးတုတ်ထောက်ပြီး ဖွင့်
ဖန်းခိုင်ကို လှုပ်ခါကစားရင်း တောင်ပေါ်ဆက်တက်သွားနေတဲ့ အသင့်
အသွင်က ချစ်သူဖြစ်တာ လွယ်စရာ ခက်စရာမလိုဘူးဟူသော ယူဆ
ချက်နဲ့ ခြေလှမ်းတွေ ခိုင်မာလို့နေသည်။

အသင့်နောက်ပိုင်းကို ငေးကြည့်ရင်း သူငယ်ချင်းတွေ ဖျောင်း
နဲ့ ရတော့မှာမဟုတ်ကြောင်း သဘောပေါက်လေသည်။

နောက်ကလိုက်တက်လာတဲ့ အနံ့ကယ်သစ်နဲ့ ကိုနောင်တို့
ကားသံတွေ ကြားရတာကြောင့် ပန်းတံခါးတို့ ဆက်ရပ်နေလို့ မဖြစ်
ဘူးပါ။

သုံးယောက်သား အချက်ပြကာ ဝါးဆစ်တုတ်တွေထောက်ပြီး
အသင့်နောက် လိုက်တက်ခဲ့ရလေပြီ။ ခေတ်သစ်ဆိုတဲ့သူက ကြံ့ခိုင်ပြီး
ယောက်ျားပီသသောအသွင်နဲ့ ငေးမောချင်စရာကောင်းလှပေမယ့် အသင်
နဲ့ ချစ်သူမဖြစ်သင့်ဘူးလေ။

ခေတ်သစ်ဆိုတာက သာမန်ယောက်ျားတစ်ယောက်။ တစ်
ဦးပြောရရင် မြင်းစောင်းမှာ ကြီးပြင်းလာတဲ့ တောနေသဘာဝဆန်သူ။

အသင်ချေ့က သာမန်မိန်းမပျိုလေး မဟုတ်ပါ။ အခြေအခံ
အထိန်းအယတွေရဲ့အမြင်အောက်မှာ တပုတယ မွေးဖွားလာရုံမက
တောနာပေါင်းစုံ ရံထားတဲ့ ထိတ်ထိတ်ကြဲ ပကသနတွေရဲ့ ဘုရင်မလေး။

ခုတော့ ထင်မှတ်မထားစွာ။

တစ်ပေသာသာရှိတဲ့ ခွံမြင်းရှပ်ကို တယုတယ ပိုက်ထားကာ
မြင်းရှပ်ခေါင်းကို လက်ဖဝါးနုနု ညီငယ်ပွတ်သပ်နေရင်း -

“မောင်းလေ”

ဟု ဆိုလေသည်။ ညီငယ်အလိုကျ ခေတ်သစ် ထပ်ဆင့်ပြီး
ခေါင်းညိတ်ရပြန်၏။

ထို့နောက် ခေတ်သစ် ကားစက်နွိုးလျှင်-

“သားငယ် ကိုကိုကို သိပ်ကျီကျမနေနဲ့နော်၊ အချိန်ကုန်အောင်
ညည်း လျှောက်လည်မနေနဲ့၊ နေ့လယ်စာ အပီပြန်လာကြ”

အမေက ကွပ်ပျစ်ပေါ်ထိုင်နေရာမှ လှမ်းပြောသည်။

“စိတ်ချပါ အမေရ”

ညီငယ် နောက်လှည့်ပြောသလို ခေတ်သစ်က လက်ပြနွတ်ထက်
မြင်း ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့လေသည်။

ကားထွက်သွားတော့မှ ညီငယ်ပျက်မှာ မြူးသွားသည်။ ရင်ခွင်
ပိုက်ထားတဲ့ မြင်းရှပ်လေးကို တာသသငုံကြည့်ရင်း ဝီတိဖြာနေကာ-

မြင်းစောင်းကနေ မြို့ထဲဦးတည်နေတဲ့ ဂျစ်ကားလေးက တော
ခန်းလမ်းတစ်လျှောက် အရှိန်နဲ့ပြေးသွားနေသလို ခေတ်သစ်နှလုံးသား

ကလည်း ရင်ခုန်သံ အရှိန်မြင့်တက်လို့နေပါသည်။

ဒီတောတန်းလမ်းပေါ်မှာ တစ်ခုသာညွှန်က အသင်ခဲ့ခေတ်သစ်

အခန်း (၂၃)

“ပွမ် ပွမ် ပွမ်”

စောင့်နေရတာ စိတ်ရှည်တော့ဟန်မတူတဲ့ ညီငယ်။ ကားမှာ
တပွမ်ပွမ်တီးရင်း တစ်ဆက်တည်းလည်း ဖိခေါ်၏။

“ကိုကိုရေ လာတော့ဗျာ”

“လာပါပြီကွာ”

ခေတ်သစ် အမေ့လက်ထဲက ကွမ်းယာထုပ်ထွဲယူရင်း ကွမ်း
ပေါ်က ဆင်းရလေသည်။ ညီငယ်က ဂျစ်ကားပေါ်မှာ။

“မြန်မြန်လာဗျာ၊ ကိုကိုက သိပ်ရစ်တာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကိုကိုက အရစ်”

ခေတ်သစ် ပြုံးပြုံးပြောရင်း ကားပေါ်တက်လိုက်မှ ညီငယ်
ပျက်မှာ အလိုကျကာ ကြည့်ခွင်သွား၏။

ပြေးလွှားနေတဲ့ မြင်းပြာက သခင်အလိုကျ အရှိန်လျှော့ချပေး
သည်။ ခေတ်သစ် မျက်ခုံးပင့်တက်သွားတဲ့အခါ -

“ဟိုလေ မောင်နဲ့အသင်က ခမြင်ခုတွေပြီး ချစ်သူဖြစ်ကြတာ
မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒါ တကယ်ချစ်လို့ပေါ့၊ အသင်လည်း
မောင်ကို ချစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ချစ်တယ်၊ မောင်ကို ပိုပြီးချစ်နေမိတယ်”

“ဒါနဲ့များ အသင်ရယ်”

ပွေ့ပိုက်ထားတဲ့ ချစ်သူကိုယ်လေးကို တင်းနေအောင် ဖက်
လိုက်သည်။ ခေတ်သစ် နှာခေါင်းနဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေလည်း ဘရိတ်လွှတ်
သွားလေပြီ။

မွှေးအိသောချစ်သူပါးပြင်ရယ်။

ချိုရွှေသော ချစ်သူနှုတ်ခမ်းပေါ် အနမ်းလေပြည်တို့ ဖြူးသွားလှ

“ကိုကို”

“ဟင် အင်”

ပခုံးကို လာပုတ်ပြီး လှုပ်ခေါ်တဲ့ ညီငယ်အသံကျယ်ကြောင့်
ခေတ်သစ်ကိုယ် ဆတ်ခနဲဖြစ်ကာ ယောင်နုနုဖြစ်လို့သွားသည်။

ညီက မျက်မှောင်ကုတ်ကုတ်နဲ့ ကြည့်လျက် -

“ကိုကို ဘာတွေသဘောကျလို့ ပြုံးနေတာလဲ၊ ကားလက်
လည်း သတိထားဦးမှပေါ့”

ညီ ဆိုလေမှ ခေတ်သစ် သတိပြန်ကပ်လေပြီ။ လမ်းဘေးထိုး
လှမ်းပါးဖြစ်နေတဲ့ကားကို လမ်းပေါ်ပြန်တင်ရင်း ခပ်ရှက်ရှက်ဆို

“ပြုံးချင်လို့ ပြုံးတာပေါ့ကွ”

“ဟွန်း ပြုံးချင်လို့ ပြုံးတာတဲ့၊ အရှူးလို့ပဲ”

ညီငယ် နှုတ်ခမ်းစုပြီး မှတ်ချက်ပေး၏။ ညီ မှတ်ချက်ပေးသ
ချစ်လာရင် အရှူးလို့ပဲ။ ချစ်တတ်သူတိုင်း သိကြမှာပါ။

ချစ်သူအကြောင်း တစ်ကိုယ်တည်း တွေးခံစားရတာလည်း
ခပ်လင်တစ်မျိုးပါပဲ။

“မြန်မြန်မောင်းပျ ကိုကိုရ၊ မမကို တွေ့ချင်လှပြီ”

ညီငယ်က ကလေးပီပီ မအောင့်နိုင်ဘဲဆိုသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ
ချစ်သူကို တွေ့လိုလှပြီလေ။

ညီငယ်အလိုကျဖြစ်အောင် ကားရှိန်မြှင့်လိုက်သည်က ခေတ်
သစ် သူ့ချစ်သူမျက်နှာ မြင်ချင်သောကြောင့်။

ညီလက်ထဲက မြင်းရုပ်ကိုမြင်သည်နှင့် ကိုငြိမ်း သဘောကျစွာ
ပြောသည်။ ညီငယ်က မျက်လုံးဝင့်ကာ ကျေနပ်လို့သွားသည်။

ရွံ့ရောင်ပြောင်ချောကာ လည်တံရှည်အောင် ဆန့်ဆန့်လေး
ဆင်းမောနေသော ရွံ့မြင်းရုပ်က တကယ့်မြင်းတစ်ကောင်နယ် အသက်
ဝင်လှသည်။ အညှီရောင်ကြွေသီးထည့်ထားတဲ့ မြင်းရုပ်လုံးက ကြည်လဲ့
ဘောက်ပနေသည်က တကယ့်မြင်းမျက်လုံးအတိုင်းပင်။

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ ကိုယ့်ညီပဲ၊ ကိုယ့်လောက်တော့ ရှိမှာပေါ့
ကွာ”

ခေတ်သစ် ခွန်အားအပြည့်ခွဲပြောသည်။ မြင်းဝါသနာကြီးလွန်း
တဲ့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို ငြိမ်းထက် အားမကျဘဲမနေနိုင်ပါ။ အား
ကျကာ ညီခေါင်းကို ချစ်စနိုး ဖွပွတ်နေမိ၏။

“ကောင်းပါ့ကွာ၊ ကဲဆို ဘာကိစ္စ”

“မမသင်နဲ့ တွေ့ဖို့လေ”

ကိုငြိမ်းမေးခွန်းကို ခေတ်သစ်မဖြေသေးခင် ညီ ဦးစွာဖြေလိုက်
သည်။

“ဟေ”

ကိုငြိမ်း အံ့ကြကာ ညီကိုခုံကြည့်သည်။ မျက်နှာလေးမော့ထား
တဲ့ ညီက ချစ်စဖွယ်ကောင်းလို့နေသည်။

အန်း (၂၄)

ပန်းဦးပွင့်တည်းခိုခန်း။

ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ကားထိုးရပ်လိုက်သည်နှင့်

ကောင်တာမှ ကိုငြိမ်း ထွက်လာသည်။

“ခေတ် လာလေ၊ ညီရော ပါလာတာကိုး”

“ဟုတ်တယ်ကွ”

ခေတ်သစ် သော့ဖြုတ်ရင်း ကားပေါ်ကဆင်းသည်။

“လာ ညီငယ်”

ကိုငြိမ်းက ညီငယ်ကို လက်ကမ်းပေးသည်။ ကိုငြိမ်း

လက်တစ်ဖက်နဲ့ကိုင်၍ ကျန်တစ်ဖက်က မြင်းရုပ်ကိုပိုက်လျက်
ကားပေါ်က ခုန်ဆင်းသည်။

“ညီကလည်း မင်းလိုပဲ မြင်းခရေစီကွ”

“ဘယ်လိုကွ၊ ဘယ်သူနဲ့ တွေ့မလို့”
 ကိုငြိမ်း တအံ့တခြမ်းပေးသည်။ ခေတ်သစ်က ညီကို သဘောက
 လွန်းလို့ ပြုံးပြုံးကြုံးပဲ စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။
 ညီက ကိုငြိမ်းကို ကြည်တောက်တဲ့မျက်ဝန်းရိုင်းလေးနဲ့
 ကြည့်ပြီး -
 “မမသင်လေ၊ ကိုကြီးငြိမ်း မသိဘူးမဟုတ်လား”
 “အလိုဗျာ”
 “ဟုတ်တယ်၊ ကိုကြီးငြိမ်း မသိသေးဘူး ထင်တယ်၊ ကိုတို့
 မမသင်ကို ညီလိုပဲ ချစ်နေတာဗျ”
 “ဟေ”
 “ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ရှု၊ တိုးတိုး”
 အမယ်။ ညီကပဲ ပါးစပ်မှာ လက်ညှိုးလေး ကန့်လန့်ဖြတ်
 ဆိုချေသည်။
 “တော်တော်သွက်တဲ့ ညီ၊ မင်း အားလုံးသိနေပါလားကွ”
 “သိရမယ်လေ ခေတ်မင်းပဲဟာ၊ မဟုတ်ဘူးလား ကိုကို”
 ညီက သူ့နာမည် သူထုတ်ပြောရင်း ဝင့်ကြားကာ ခေတ်
 လည်း ထောက်ခံခိုင်းလေသည်။ ခေတ်က ညီအလိုကွ ခေါင်းညိတ်
 “ဟုတ်တယ်ကွ၊ အသင့်ကို ညီ တွေ့ချင်သတဲ့ကွ၊ အသင်

ကင်းကင်ပြာသို့
 သည်း ညီကို ခင်ရှာပါတယ်၊ အဲဒါနဲ့ ခေါ်လာတာ၊ ညီလုပ်ထားတဲ့ ရွှံ့
 ငြိမ်းရုပ် အသင့်ကို လက်ဆောင်ပေးမလို့ကွ”
 ခေတ်သစ်စကားအဆုံးမှာ ကိုငြိမ်း မသိမသာ သက်မချလေး
 “အင်း လက်ဆောင်ပေးချင်သူက ပေးချင်ပေမယ့် ယူမယ့်သူက
 မလိုတော့ဘူးကွ”
 “ဘာ”
 ခေတ်သစ် မျက်မှောင်ကုတ်ကုတ်နဲ့ ကြည့်လေသည်။ ကိုငြိမ်း
 ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်၍ -
 “ပြန်သွားပြီကွ၊ ချက်ချင်းကြီးပဲ”
 “အရေးတကြီးဖုန်းပဲ ဖြစ်မယ်၊ အဲဒီဖုန်းဝင်လာတာနဲ့ ဒေါ်အ
 ငင်းမေ စိုးရိမ်မျက်နှာနဲ့ ပြန်တော့မယ် ချက်ချင်း ပြောကြတော့တာပဲ၊
 အလင်းမေပြောတဲ့အတိုင်း မင်းရဲ့အသင်လည်း ပျာယာခတ်ပြီး တစ်
 ဘာည်း ပြန်သွားကြတာ မနက်စောစောကတည်းက”
 “ကျွတ်”
 ခေတ်သစ်ရင်မှာ လေဟာနယ်တစ်ခု ဖြစ်တည်သွားသည်။
 ဘာကြောင့် ပြန်သွားတာလဲ။ ဒါလည်း သိချင်လာသည်။
 သင် ပြောတုန်းကတော့ -

“အသင့်သဘောပဲ မောင်၊ ပဲခူးမှာ ဘယ်နှရက် ဘယ်နှရက် နေနေ နေလို့ရတယ်၊ အဲဒီအတွက် ဘာမှမပူဖွဲ့ မောင်တွေ့ချင်တဲ့အထိ တွေ့လို့ရမယ်လေ၊ အနံတီမေတို့ မရိပ်မိဖို့ အဓိကပဲ၊ လောလောဆယ် မပြန်ဖြစ်သေးပါဘူး၊ ပြန်ဖို့လည်း စိတ်မကူးသေးဘူး မောင်ရယ်၊ အသင့်လည်း မောင်နဲ့မတွေ့ရဘဲ မနေနိုင်ပါဘူး။ သိရဲ့လား။”

ခေတ်ရင်ခွင်ထဲမှာ ရှိစဉ်က မျက်နှာလေးမော့ကာ ခေတ်မေ့ဖျားလေးကို တို့ထိကြင်နာရင်း ချိုမြိန်စွာပြောခဲ့တဲ့ ချစ်သူစကားတွေ ခုတော့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်လို့နေတာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။

ခေတ်သစ် ရင်မှာ တင်းခနဲဖြစ်ကာ မေးခွန်းတွေပေါ်လာဖန် မျက်နှာကြည့်ရုံနဲ့ ကိုငြိမ်း သိလေသည်။

“သိပ်လည်း တင်းမနေနဲ့ကွ၊ ဒီမှာ မင်းဆက်သွယ်လို့ရမယ် သူ့ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခု ဘယ်သူမှမရိပ်မိအောင် မင်းကောင်မလေး မေ့သွားတယ်၊ ရော့”

ကောင်တာပေါ်က မှတ်တမ်းစာအုပ်ကြားမှာ ညှပ်ထားတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကတ်တစ်ခုကို ခေတ်သစ်လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ခေတ်သစ် ကြည့်လိုက်တော့ ကတ်မှာ လိပ်စာမပါ။ ဖုန်းနံပါတ်သာ ပါသည်။

“ကျေးဇူးပဲကွ”

ဖုန်းကတ်ကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထည့်ရင်း -

“ညီရေ ကိုကိုတို့ ဖုန်းဆက်ပြီးမှ တွေ့လို့ရမယ်ကွ၊ ပြန်သွားကြည့်တဲ့”

“ဟွန်း”

ညီမျက်နှာလေး စိတ်အားထက်သန်နေရာမှ စုပ္ပပ္ပပြောင်းလဲလာသည်။ ကလေးဆိုတော့လည်း ဒီအတိုင်းပဲ။

ရွံ့မြင်းရပ်ကို ပြန်ကြည့်ရင်း ညီ မျက်ရည်ဝဲချင်လာသည်။ နှိမ်း ညီစိတ်ကို နားလည်တာကြောင့် -

“ကဲ ဖုန်းမြန်မြန်ဆက်ကြည့်လိုက်ကွ၊ ပြီးရင် ရန်ကုန်လိုက်ကြည့်ကြ”

“ဟေး ကောင်းတယ် ကိုကို၊ ညီ Happy World သွားကစားနေတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ လာ ကိုကို၊ သွားဖို့၊ ကိုကြီးငြိမ်း တာ့တာ”

ညီ အားရဝမ်းသာပြောပြီး ခေတ်လက်ကို ဆွဲခေါ်သည်။ တစ်ဖက်တည်း ကိုငြိမ်းကိုလည်း နှုတ်ဆက်ကာ ကားဆီ သုတ်သုတ်လေး

ငြိမ်း၊ ခေတ်သစ် ကိုငြိမ်းကို လက်ပြနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ကိုငြိမ်းလည်း လက်ပြကာကျန်ခဲ့၏။ ညီကအစ်ကိုနှစ်ယောက် ကားနဲ့ထွက်သွား

တော့ ကိုငြိမ်း မသိမသာ သက်မချသည်။ လွယ်မယ်လို့တော့ မထင်။ ဒီမှာ လာမတည်းခင်တစ်ပတ်က

တည်းက သူ့ရဲ့ဘော့စ်က ထိုစဉ်သည်တွေအတွက် အစစအရာရာ
ကြိုတင်ပြင်ဆင်ရတာက အစားအသောက်ကအစ အစစအရာရာ

သူ့ရဲ့ဘော့စ် ထိုမျှကြိုတင်စီစဉ်ရတဲ့ ဧည့်သည်ဟာ သား
တော့ မဖြစ်နိုင်။ သူ့ရဲ့ဘော့စ်ကို လွှမ်းမိုးနိုင်တဲ့ တကယ့်ထိတ်ထိတ်
ကပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဒါတော့ ကိုငြိမ်း ခန့်မှန်းမိသည်။

တကယ့်ထိတ်ခွဲမှ ခေတ်အချစ်နဲ့နဲ့လုံးသား ငြိတဲ့အဖြစ်ဆို
ရှေ့ဆက် ရင်လေးစရာဖြစ်ဖို့သာ ရာခိုင်နှုန်းများနေသည်။

ဟုတ်၊မဟုတ် စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပါ။ ခုချိန်မှာတော့
မောင်းတဲ့ ဂျစ်ကားအဝါလေးက ကိုငြိမ်းပြင်ကွင်းမှာ မရှိတော့ပါ။

ဦးတည်နေသည်က -

အခန်း (၂၅)

“ဟဲ့လို”

“ဟင်”

ဖုန်းထူးသံက အသင့်အသံမဟုတ်မှန်း သိသွားသည်နှင့် ခေတ်
သစ် မျက်မှောင်ကုတ်ကျသွားသည်။

“ဟဲ့လို”

“ကိုယ် ခေတ်သစ်”

“ဟင်”

တစ်ဖက်ကမိန်းကလေး ပေးတာမမြတ် ဟင်ခနဲဖြစ်ပြန်သည်။
ဘစ်ခုခုတော့ လွဲနေတယ်လို့ ခေတ်သစ်ထင်တာကြောင့် -

“အခုပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ”

“ပန်းတံခါး”

“ပန်းတံခါး အသင်ချေခဲ့ သိလား”

“သိတာပေါ့၊ ပန်းသူငယ်ချင်း၊ ရှင် ဒီဖုန်းနံပါတ် ဘယ်ကလေးလဲ”

“မေးမနေနဲ့တော့ဗျာ၊ ကိုယ် အသင်နဲ့ စကားပြောချင်တယ်၊ အသင့်ကို ဖုန်းပေးလိုက်”

“ဘာ”

ပန်းတံခါး မကြည့်လင်စွာ နှုတ်ခမ်းမဲ့လိုက်သည်။ ခေတ်သစ် ဆိုကတည်းက တစ်ခုခုကို ပန်းတံခါး သဘောပေါက်လေသည်။

“ကျွတ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲဗျာ၊ ကိုယ် အသင်နဲ့ ပြောမယ်၊ အသင့်ကို ဖုန်းပေးလိုက်”

“အောင်မယ်၊ ရှင်က တင်တင်စီးစီးနဲ့၊ ဒီမှာ ဒီဖုန်းက ပန်းနဲ့ ဖုန်း၊ အသင့်ဖုန်း မဟုတ်ဘူး၊ သိရဲ့လား”

“ဟာဗျာ၊ ဘယ်လိုတွေလဲ”

“အေ၊ ဘယ်လိုတွေလဲဆိုတာ ရှင် နားလည်ဖို့ကောင်းတယ်၊ သိလား၊ အသင့်ဖုန်းနံပါတ် ရှင့်ကို အသင်မပေးချင်လို့ မပေးတာလေ”

ရှင်က အသင့်အကြောင်း ဘာမှမသိဘဲနဲ့”

“နွေပါဦး၊ မင်းက ကိုယ်နဲ့အသင့်ကြား ရန်လိုနေတာလား”

“မဟုတ်ရပေါင်ရှင်၊ အသင်ချေဆိုတဲ့ ပိန်းကလေးက ရှင်ထင်”

အလောက် လွတ်လပ်ခွင့်ရနေတဲ့ ပိန်းကလေးမဟုတ်ဘူး၊ သိရဲ့လား။ အသင့်အသင့်ဖြင့် ယောက်ျားလေးနဲ့ ခင်ခွင့်၊ ပတ်သက်ခွင့်မရှိဘူး။ အသင့်အသင့်ကို ရှင်ခေါ်လိုက်တာနဲ့ ဒီဖုန်းနံပါတ်က ဘယ်သူလဲ၊ ဘာညာနဲ့ စစ်ဆေးရေးဝင်ဖို့ရှိတယ်၊ သိရဲ့လား”

ခေတ်သစ် စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းတစ်ချက်ယမ်းခါး။

“နေစမ်းပါဦးဗျာ၊ ဘယ်သူက စစ်ဆေးရေး ဝင်မှာလဲ”

“အမယ်လေး အသင့်အဖေလေး ဒါကြောင့် အသင်က အသင့်အသင့်နံပါတ် မပေးဘဲ ပန်းဖုန်းနံပါတ် ပေးခဲ့တာဖြစ်မယ်”

“ကဲဗျာ ဘယ်သူဖုန်းဖြစ်ဖြစ် တစ်ဆိတ်ကူညီ၊ ကိုယ် အသင်အသင့်အသင့်ချင်တယ်”

“အဲဒါတော့ ပန်းဘက်က အကူအညီပေးဖို့ ခက်တယ်”

“ဟ ပန်းသူငယ်ချင်းဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဟုတ်ရင် ကူညီဗျာ၊ ဒီမှာ ကိုယ် ရန်ကုန်ဧရိယာထဲ ရောက်”

“ဟော့ တော်”

ပန်းတံခါး တကယ်အံ့ဩသွားသည်။

ခေတ်သစ်ရုပ်ထားတဲ့ ဂျစ်ကားပေါ်မှာ ဖုန်းပြောနေရင်း အား

မရဖြစ်ကာ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး လမ်းလျှောက်ရင်း ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။
ညီကတော့ ကားပေါ် မြင်းရုပ်ပိုက်ထိုင်လျက်သားနဲ့ မျက်စိ
လေးပိုင်းကာ အစ်ကိုဖြစ်သူ ဖုန်းစကားပြောနေတာကို စိတ်ဝင်စား
နားစွင့်လို့နေသည်။

စိတ်ထဲမှာတော့ မမသင်နဲ့ အပြန်ဆုံးတွေ့ချင်နေသည်သာ
တွေ့ချင်တဲ့သူက တွေ့ချင်နေတာ အသည်းအသန်။ တကယ်
အတွေ့ခံရမယ့် သူ့ရဲ့အခြေအနေက မဟန်။ ပန်းတံခါး ကြိုသိနေပါသည်။
အံ့လည်း အံ့ဩပါသည်။

ချက်ချင်းကြီး ခေတ်သစ် လိုက်လာလိမ့်မယ်မထင်။

“ကဲဗျာ ဟော့တော်တွေ ဘာတွေ အံ့ဩမနေနဲ့၊ အသင့်
ကိုယ် ချစ်သူဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ပန်းတံခါး သိမှာပါ။ အခု ကိုယ်တွေ့
လာတာ ပန်းတံခါး ကူညီ၊ မကူညီရင် အသင့်လိပ်စာပြောလိုက်၊ ကိုယ်
နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ ကိုယ် ကြိုးစားမယ်”

“ဟဲ့ ဘယ်၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး ခေတ်သစ်”

ပန်းတံခါး ခေါင်းတယမ်းယမ်းနဲ့ ပြော၏။

“ဘာလို့မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ၊ နေဦး၊ ပန်းတံခါး၊ ခင်ဗျား
ဘယ်မှာနေလဲ ပြော၊ ခင်ဗျားဆီ ကိုယ်လာခဲ့မယ်၊ အသင့်လိပ်စာ မသိ
မယ့် ခင်ဗျားလိပ်စာတော့ ရှာလို့လွယ်တယ်နော်၊ ခင်ဗျားဖုန်းနံပါတ်

ဘက်သွယ်ရေးရုံးမှာ သွားစုံစမ်းလိုက်ရင် ခင်ဗျားလိပ်စာရမယ်၊ ခင်ဗျား
ကိုယ် မကြာခင်ရောက်ခဲ့မယ်၊ ဒါပဲ”

ခေတ်သစ်ပြောပြီး ဦးစွာဖုန်းချလိုက်၏။

မောင့်ကို ဖုန်းနံပါတ်လေး ပေးခွင့်မရှိလောက်အောင် အသင်

လမှာ အချုပ်အနှောင်၊ အဟန့်အတားတွေ များနေတာလား။

ခေတ်သစ် ဒါပဲ သိချင်ကာ -

အခန်း (၂၆)

“ဟယ် တကယ်၊ အဟုတ်လား ပန်း”

ဖုန်းပြောနေတဲ့ သမီးက ဝမ်းသာလွန်းလို့ ကိုယ်လုံးလေးတကြွကြွ ဖြစ်လို့နေသည်။ ဒေါ်အလင်းမေ ဘုရားခန်းထဲ ဝင်မယ့်လှမ်းတွေ နှေးသွားတာ အံ့ဩလို့ပါ။

သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဖုန်းစကားပြောတိုင်း ခုလောက်ထိ မြူးနေခြင်းမျိုးမရှိတဲ့ သမီးလေး။ ခုဟာက မြူးရုံတင်မက မျက်နှာပုံက -

“မောင့်ကို စောင့်ခိုင်းထား၊ သိလား”

“ဟင်”

ဒေါ်အလင်းမေ မျက်ခုံး ပင့်တက်သွားသည်။ မောင်ခေါ်သံက နူးညံ့သိမ်မွေ့သလို တပ်မက်မှုတွေ ပါနေသည်။

မောင်ဆိုတဲ့ နာမ်စားက ဘယ်သူ့ကို ခေါ်တာလဲ။

ချစ်သူကိုလား။

ဘုရားရော။

ဒေါ်အလင်းမေ ရင်ဘတ်ဖိရလေသည်။ ကိုယ်ကိုလည်း လုံခြုံအောင် ဆင်စွယ်နှစ်ရောင်လိုက်ကာစနဲ့ကွယ်၍ ဝဋ်ခန်းထဲ ခေါင်းထိုးကြည့်မိ၏။

အသင်က ဘာမှမရိပ်မိစွာ ဝမ်းသာမြူးကြွသော ခံစားချက်နဲ့ ပြောကောင်းနေဆဲ။ တစ်ဖက်က ပန်းတံခါး ဘာပြန်ပြောသည်မသိပါ။ သမီး ပြန်ပြောသည့်အသံက သွက်သွက်ကလေး မြူးလို့နေသည်။

“ပန်း အသင် လာဖြစ်အောင်လာမယ်၊ သိလား၊ အသင် ခင် ခုန်လိုက်တာဟယ်၊ တကယ်၊ ခုချက်ချင်း လာခဲ့မယ်၊ ဒါပဲနော်”

အသင် ဦးစွာ ဖုန်းချကာ ပျော်လွန်းလို့ နှစ်ပါးသွား က၊ကွက်လေးတစ်ကွက် လက်ချိုးက၊လိုက်မိသည်အထိ ပျော်သွားလေသည်။

ဒေါ်အလင်းမေ တစ်ခုခုဆိုတာ သဘောပေါက်လို့သွားသည်။

လက်စသတ်တော့ သမီးက -

ဒေါ်အလင်းမေမျက်နှာပေါ် အရောင်တွေ ရင့်ခိုင်းသွား၏။

ခေါင်းကိုလည်း ခါရင်း ဘုရားခန်းထဲ ဝင်မလို ခြေလှမ်းပြင်လျှင် -
ထိုင်စဉ် -

“အန်တီမေ”

ဒေါ်သံလေးနဲ့ ဧည့်ခန်းကထွက်ကာ ပြေးထွက်လာတဲ့ အသံ
လိုက်ကာစသိမ်းဖယ်ရင်း ဘုရားခန်းဘက် ဦးလှည့်လာသည့်

ဒေါ်အလင်းမေ ဣန္ဒြေဆည်ရင်း -

“ပြောလေ သမီး”

ဟု အနားရောက်လာတဲ့ သမီးလက်ကို ဆွဲယူလေသည်။
ဟင်းလင်းပွင့် ပျော်ရွှင်နေတဲ့ သမီးမျက်နှာလေးက ရယ်လိုက်တိုင်း
သွေးရောင်လွှမ်းပြီး ချစ်စရာကောင်းနေသည်။ သမီးက သူမရင်ခွင်ထဲ

ဝင်ခိုပြီး -

“အသင် ပန်းဆီသွားချင်လို့”

“ဟင်”

“ခုပဲ သွားချင်တယ် အန်တီမေ”

“ဘာသွားလုပ်မှာလဲကွယ်”

ဒေါ်အလင်းမေ အသံတိမ်းပြီး မေးရလေသည်။

အသင်ချေ ဟန်မဆောင်နိုင်စတမ်း ပျော်ရွှင်သောမျက်နှာလေးနဲ့

အန်တီမေပေးပြင်ကို ဖွဖွမွှေးရွှ် -

“ဟွန်း မမေးကြေးလေ အန်တီမေရဲ့ အရင်ကလည်း အန်

တီမေ မေးတာမှမဟုတ်တာ၊ အသင်သွားချင်တယ်လို့ ပြောရင် သွားမိ

အဆိုပြီး ပြောနေကျလေ၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ အခုလည်း သွားပါအေ
လို့ ပြောပေါ့၊ ဘာသွားလုပ်မလဲ မမေးနဲ့လေ၊ နော် အန်တီမေ”

ဧကတစ်ခု ကပ်ငြိနေရာတဲ့ အသင်ချေ၊ သွားဖို့ပဲ ဇွတ်အတင်း
ဆောင်လေပြီ။ ခါတိုင်းလည်း သွားချင်သွားနေကျ။ မထူးဆန်းပေမယ့်
အစ်မိ ထူးခြားနေတယ်လေ။

ဒေါ်အလင်းမေ ရိပ်မိသလို ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ ချက်ချင်း
အဘောပေါက်လေသည်။ ဒါကြောင့်မို့ မူဟန်မပျက်အောင် ထိန်း၍ ပြီး
ထွက်ပြီး -

“ဟုတ်ပါပြီကွယ် ဟုတ်ပါပြီ၊ မမေးပါဘူး၊ ကဲ သွားမယ်ဆို
အသွားပြင်ချေ”

“ဟုတ်”

ခေါင်းလေးညှိတ်ကာ လှစ်ခနဲပြေးသွားတဲ့ သမီး၊ အိမ်နေရင်း
အစားအစာလေး လွင့်သွားသလို ဖြန့်ချထားတဲ့ ပိတုန်းရောင်ပြောင်ခါ

အောက်ဆံပင်ရှည်အထွေးလိုက် လှုပ်ယမ်းသွားသည်က စည်းချက်ကျကျ
အသံလို့နေသည်။ စိတ်အားထက်သန်စွာ အပေါ်ထပ် ပြေးတက်သွားတဲ့
အစ်မိကို အမြင်တစ်ဆုံးကြည့်ရင်း ဒေါ်အလင်းမေ သက်မ၊ ချကာ ခေါင်း

အလှည့်လည်။

ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခုကို ရိပ်မိသိရှိနေတဲ့ ဒေါ်အလင်းမေ တွေ့ဝေ

ဝေးမောနေလို့ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

ဘုရားခန်းနဲ့ ကပ်လျက်ရှိသော သူမ အိပ်ခန်းခေါင်က ဆီဆေးဟု ကပ်ထားတဲ့ ပုလင်းလေးထဲမှ ဆေးလုံးလေးတစ်လုံးထုတ်ဖို့ အမှုန်ကြိတ်၏။

ထို့နောက် ဖျော်ရည်ထဲထည့်ကာ သမီးရှိရာ အပေါ်ထပ်အထပ် ဆီ ဖျော်ရည်ခွက် ပင့်ကိုင်တက်ခဲ့သည်က သမီးရဲ့ခြေလှမ်းတွေ တားဆီးဖို့ ဖြစ်လေသည်။

အင်း (၂၅)

“ကြာလိုက်တာဗျာ”

ညီက ကလေးပီပီ စောင့်ရတာ စိတ်မရည်တော့ပါ။ နှုတ်ခမ်းဆေးပဲ့၊ မျက်နှာလေး ရှုံ့တွဲကာ ဆံပင်တွေထဲ လက်ချောင်းတွေ ထိုးဖွတ်နေလေသည်။

“လာမှာပါ ကလေးရယ်”

ပန်းတံခါးက ညီငယ်ဘေး ပြောင်းတိုင်၍ နှစ်သိမ့်သလို ပြောခဲ့။ နှစ်သိမ့်သော်လည်း ညီငယ်စိတ်က ကလေးပီသစ္စာ မပြောင်းလဲ။

“ဟွန်း လာမယ်ပြောနေတာ အခေါက်တစ်ရာ မကတော့ဘူး။

အချိန်တွေလည်း ကြည့်ဦး”

နံရံကပ်နာရီကိုကြည့်ရင်း ညီပြော၏။ သူတို့ညီအစ်ကို စောင့်နေတာ တစ်နာရီ မကတော့ပါ။

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်”

ပန်းတံခါး ညီငယ်အကြိုက် ပြောနေရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ခေတ်သစ်ကို ငဲ့ကြည့်တော့ ကျွန်ုပ်တို့အဖေအမေ ခင်မင်စွာ ကာ ကွမ်းယာကို ဖြည်းဖြည်းလေးလေး ဖိဝါးနေလျက်။ မျက်လုံးချစ်သူလာရာလမ်းဆီ ငေးရီရီ မျှော်ကြည့်နေရှာသည်။

အသင့်ကို မြင်ချင်စိတ်ထက်သန်နေတဲ့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို တစ်လှည့်စီငေးကြည့်ရင်း ပန်းတံခါး မသိမသာ သက်မချသည့်

အစက ခေတ်သစ်နဲ့ အသင့်ကို မကြည့်ဖြူနိုင်တဲ့ အတ္တအတ္တ ပါး ခြားခဲ့ပေမယ့် ဖုန်းနံပါတ်ကတစ်ဆင့် လိပ်စာစုံစမ်းပြီး ပန်းဆိုင်ကဆိုင်ကို မြိုက်မြိုက်ရောက်လာတော့ ပန်း အလိုလိုနားလည်ပေးနိုင် ဖြစ်သွားသည်။

အသင်နဲ့ခေတ် အပြန်အလှန် ချစ်နေကြတာကိုလည်း စာမိတ်က ကလေးပီပီ ချစ်စရာကောင်းနေတဲ့ ခေတ်မင်းလေးကိုလည်း သဘော လို့နေသည်။ ရွံ့မြင်းရုပ်လေး ပွေ့ပိုက်ထားတဲ့ ခေတ်မင်းက -

“မမသင် မလာရင်လည်း ကျွန်တော်နဲ့ကိုကို သွားတွေ့လို့ မယ်၊ မမသင်လိပ်စာ ပြောလေ မမပန်း”

သူ့ကိုယ်စား ပန်းတံခါးလက်ကို လှုပ်ခါပြောတဲ့ ညီငယ်၊ ပန်းတံခါး တွေးရင်း ငေးနေရာမှ အသိဝင်လာပြီး -

“ဪ ဟိုလေး မဖြစ်ဘူး ကလေးရဲ့”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ၊ မမပန်းက ရစ်တယ်ဗျာ၊ ပြောလိုက်ရင် ချစ်တဲ့ဟာကို”

ရွတ်တရွတ်ဆန်နေတဲ့ ညီငယ်ကို ပန်းတံခါး ဘယ်လိုဖျောင်းဖျ ဖုန်း မသိတော့ပါ။ ခေတ်သစ်က ခေါင်းတစ်ချက်ယမ်းပြီး ညီငယ်ကို အသံတိတ်တား၏။ အစ်ကိုလုပ်သူ မျက်စိလေးနဲ့ တားသည်နှင့် ညီငယ် ချစ်တဲ့ဟာဆန်မူလေး ကွာကျသွားသည်။

သို့သော်လည်း မျက်နှာလေးက ငြူစူနေသေးသည်။ ပန်းတံခါး ခေတ်မင်းပန်းပေါ် လက်တစ်ဖက်တင်လျက် -

“မောင်လေးက ဘာမှမသိဘူး။ မမတို့ ပဲခူးက ချက်ချင်းပြန် ချစ်တာ အသင့်ဖေဖေ ရုတ်တရက် သွေးတိုးပြီး သတိလစ်သွားတယ် ခေတ်သစ်က အဲဒါကြောင့် စိတ်ပူပြီး ပြန်ခဲ့ရတာပေါ့။ အခုတော့ အသင့်ဖေဖေ သက်သာပါပြီ ဒါပေမဲ့ အသင် ထွက်လာခဲ့ဖို့ ခက်ခဲနေမယ် မမ သိတယ်”

“လာမယ်လို့ ပြောတာကရော”

အစ်ကိုကို အကဲခတ်သလို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး တိုးတိုးလေး လေးသည်။ ခေတ်သစ်က သက်ပြင်းတချချနှင့် နာရီကို မော့ကြည့်လိုက်၊ အသံဘက်မျှော်လိုက်နဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ပန်းတံခါးက ညီငယ်ခေါင်း နှစ်ချက်ပွတ်ရင်း -

“အသင် လာမယ်လို့ ပြောတယ်လေ၊ အခြေအနေစောင့်ကြည့်ပြီး လာမှာပေါ့၊ စိတ်ချပါ မောင်လေးရယ်၊ မောင်လေး မမသင်ထံ လာမယ်ဆိုရင် ဖြစ်အောင်လာမယ်၊ အန်တီမေက အသင် တစ်ခွန်းဆို တစ်ခွန်းပဲ၊ အေး တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ အသင်လာရင် အန်တီမေတို့ ပါလာမယ်၊ အဲဒီတော့ အန်တီမေတို့ မရိပ်မိအောင် မောင်လေးတို့ တွေ့ရမယ်၊ မောင်လေးတို့တွေ့ဖို့ အပေါ်ထပ်က မမပန်းရဲ့အခန်းအေး မှာ အခန်းလွတ်တစ်ခန်းရှိတယ်၊ အဲဒီအခန်းထဲမှာ တွေ့ကြ၊ မမပန်းက အန်တီမေတို့ကို ထိန်းထားမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

ပန်းတံခါးက ညီကိုပြောပြနေသည်က ခေတ်သစ်ပါ နားလည်အောင် ရှင်းပြသလိုဖြစ်၏။ ခေတ်သစ်နည်းတူ ခေတ်မင်း နားလည်ပါ၏။ သို့သော် ကလေးပီပီ လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေ့ချင်တဲ့စိတ်ရှိတာကြောင့်

“တစ်မျိုးကြီးပဲနော် မမပန်း၊ မြင်းစောင်းထဲမှာလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် မတွေ့ရဘူးပေါ့”

“အခုလောလောဆယ်မို့ပါ၊ နောက်တော့ မောင်လေးတွေ့ခွင့် သလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်တွေ့ရမှာပေါ့”

“ဟုတ်လား”

ခေတ်မင်း မျက်လုံးနက်လေး တောက်ပကာ အရောင်လက်သွား၏။ ဟုတ်လားဟု အားကြီးဟန်တက်ပေးဟန်က ချစ်ဖို့ကောင်းလွန်း

ပန်းတံခါးက ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ပဲ ခေတ်မင်း ဆံပင်ညှိုကို ဖွပ်လျှင် “တီ တီ တီ”

ပန်းတံခါး လက်ကိုင်ဖုန်း ပြည်လေသည်။ ဖုန်းပြည်သံကြောင့် မဟာဂင်္ဂါ စားပွဲပေါ်က လက်ကိုင်ဖုန်းကို စိတ်ဝင်စားစား လှည့်ကြည့်

ကွမ်းငါးနေတဲ့ ခေတ်သစ်နှုတ်ခမ်းအစုံ လှုပ်ရှားမှု ငြိမ်သွားကာ ပန်းတံခါး ဖုန်းနားထောင်သည်ကို အာရုံစိုက်နားစွင့်မိ၏။

ဖုန်းခေါ်တာ မမသင်လားဟု ခေတ်မင်းက စိတ်ဝင်စားလေပြီ။ တံခါးကို မျက်တောင်မခတ်တမ်း စိုက်ကြည့်၏။

“ဟဲ့လို အသင် ပြော”

ဟု စကားစပေး၏။

“အသင်မဟုတ်ဘူး ပန်းရဲ့၊ အန်တီမေပါ”

“ဪ”

ပန်းတံခါးမျက်နှာလေး ပျော်လင့်ချက်တစ်မျိုးနဲ့ အရောင်ပြောင်းအသင့်ဖုန်းနံပါတ်ပေါ်နေတာမို့ အသင်လို့ပဲထင်တဲ့ ပန်းတံခါး။

အန်တီမေအသံကြားရတော့ ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်ရသည်။ ခေတ်မင်း ပန်း အဓိပ္ပာယ်ပါပါ အကြည့်ချင်းတစ်ချက် ဆုံသွား၏။

ပန်းတံခါး ဦးစွာအကြည့်လှဲပြီး ဆက်ပြော၏။

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီမေ၊ ပြောလေ”

“ပန်းဆီ သမီးဧည့်သည် ရောက်နေတယ်မဟုတ်လား”

“ရှင်”

“သမီးရဲ့ချစ်သူဆိုလားပဲ”

“ဟင်”

ပန်းတံခါး မျက်လုံးပြူးရလေပြီ။ အန်တီမေမေးသံက ထည့်
ငြိမ်ကာ တိကျနေသည်က မအံ့ဩဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။

“ဟိုလေ အန်တီမေ”

“ပန်း အန်တီမေ သူ့နဲ့တွေ့ချင်တယ်၊ ခုချက်ချင်း လွှတ်လို့
ဟုတ်ပြီနော်၊ ဒါပဲ”

ပြောပြီး ပန်းချသွားတဲ့ အန်တီမေ။ ပန်းတံခါး ပါးစပ်ဟောင်း
လောင်း ဖြစ်လို့သွားသည်။ ပန်းကိုင်လျက်သားနဲ့ ကြောင်သွား
ခေတ်သစ်ဘက် ဝဲကြည့်မိ၏။ အကြည့်ချင်းဆုံလျှင် -

“ဘာတဲ့လဲ”

ရှုတ်တရက် ပန်း မဖြေနိုင်။ ရင်မှာ ပူလောင်ကာ ဆို့ဆို့
ခံစားရလေသည်။

“မမပန်း ဘာတဲ့လဲဟင်”

ညီက ပန်းတံခါးလက်ကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ယမ်းရင်း မေးသည်

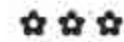
ပန်းတံခါး မဖြေလို့မရတော့ပါ။

“အန်တီမေက ခေတ်ကိုတွေ့ချင်တယ်၊ လာခဲ့ပါတဲ့”

“ဟော”

ညီငယ်က အားရဝမ်းသာ ထခုန်လေသည်။ ညီငယ်ကို ပန်း
တံခါး ဝဲကြည့်ရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။ ညီငယ်က ကလေးအတွေး
နဲ့ ပျော်ဖြူးနိုင်ပေမယ့် ခေတ်သစ် မပျော်နိုင်။

အမူအရာမပျက်အောင် ဟန်အပြည့်နဲ့ ခေတ်သစ် ထရင်လိုက်
သည်က ဖြစ်သမျှ ရင်ဆိုင်မယ်ဆိုတဲ့ သတ္တိနဲ့ပါ။

စိမ်းနေရင်းဖြစ်ပေမယ့် အင်ဒိုနီးရှားပါတီတ်ဝမ်းဆက် နောက်ဆုံးပေါ်
ဆောင်ကို ဒီဒိုင်းဆန်းဆန်းချုပ်ဝတ်ကာ စမတ်ကျကျရှိနေသည်။

သို့သော် ဒေါ်အလင်းမေ့မဲ့မျက်နှာဟာ ဘာကိုမှ ခန့်မှန်းလို့မရ
ဘဲ တည်ငြိမ်လို့နေသည်။

လုပ်စရာရှိတာကိုလည်း ပီပီရီရီလုပ်ဆောင်နိုင်တဲ့ အမျိုးသမီး
ပဲ သိပ်သိပ်သည်းသည်း ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်နှင့် အပိုအလိုမရှိ လှုပ်ရှား
သူ။ ပန်းတံခါးခွဲညီက ဦးစွာ ကားပေါ်ကဆင်း၍ ဧည့်ခန်းထဲ သွက်
ထွက်လေး ဝင်သွား၏။

ခေတ်သစ်က နောက်မှလိုက်ဝင်ကာ ကွမ်းဝါးချင်စိတ် ဖြစ်ပေ
မည် ဝါးမနေတော့ပါ။ ခြုံပြင်မှာကတည်းက ကွမ်းဖတ်တွေ တွေးပစ်ပြီး
အား ဖြစ်သည်က အကြောင်းမဲ့မဟုတ်ပါ။

ခေတ်သစ်ကို လာတွေ့ခွင့်ပေးတာက ခန့်မှန်းလို့မရတဲ့ ပုဏ္ဏား
အိမ်နဲ့ ဆင်တူနေတာမို့ ခေတ်သစ်ဘက်က တတ်နိုင်သမျှ တည်ငြိမ်
ညီတယ်မဟုတ်လား။ စွတ်ခမ်းထောင့်စွန်းမှ ကွမ်းသွေးစကို လက်
ဆောင်းလေးနဲ့ ပွတ်သုတ်ကာ ခံတွင်းထဲရှိနေတဲ့ ကွမ်းဖတ်အကြွင်းအကျန်
အလေးပျားကို သွားနဲ့ကျိတ်ဝါးရင်း ပျိုချလိုက်သည်။

ပြီးနောက် ကားပေါ်ပါလာတဲ့ ရေသန့်ဘူးထဲက ရေတစ်ငုံ
ချသော ခံတွင်းရှင်းပစ်လိုက်သည်။ ရင်ဆိုင်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်တဲ့

အခန်း (၂၈)

ခြင်္စင်တံခါးကြီးက အသင့်ဖွင့်ထားသည်က ထူးခြားတယ်လို့
ခေတ်သစ် ယူဆသည်။ တစ်ပါတည်းပါလာတဲ့ ပန်းတံခါးက ဝင်သွားဖို့
မျက်စိနဲ့ အချက်ပြသည်။

ရောင်စုံနင်းခီပန်းပင်တွေ တစ်ဖက်တစ်ချက်စိုက်ထားတဲ့ ကား
ဝင်လမ်းအတိုင်း ဂျစ်ကားလေးမောင်းဝင်လျက်။

မျက်နှာစာတိုင်တွေမှာ ရှေးဟောင်းအနုပညာလက်ရာဆန်ဆန်
အင်တောကနုတ်ပန်းတွေနဲ့ အလှပေဖော်ထားတဲ့ ဆင်ဝင်အောက်မှာ ကားရပ်
လိုက်၏။ ဒေါ်အလင်းမေ ဧည့်ခန်းထဲက ဆင်ဝင်အောက်အထိ ဆင်းလာ

ပြီး -

“လာကြ”

ဟု ဖိတ်ခေါ်သည်က လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲမရှိမှန်း သိသာသည်။

ခြေလှမ်းနဲ့ ဧည့်ခန်းထဲလှမ်းဝင်လျှင် ခြေဖဝါးဟာ မနက်ခင်း နှင်းမှုန်မှာ ဝိုလူးနေသော အစိမ်းရောင်ပြက်ခင်းပြင်နဲ့ နှည့်အိစက်သောမွှေးပွကတို့ကို ကော်ဇောကြီး၏အရသာကို ကောင်းစွာ ခွဲခြားခံစားလိုရနေသည်။

ကွဲပြားခံစားသိချဲ့နောက်မှာ ခေတ်သစ် ရင်ဆိုင်သွားဖို့ သတ္တိ ခွန်အားများစွာ မွေးဖွားရမည်ဖြစ်ကြောင်း အလိုလိုသဘောပေါက်လေပြီ။
“ထိုင်လေ ခေတ်”

ပန်းတံခါးဆိုလျှင် ခေတ်သစ် တစ်ယောက်တိုင်ဆိုဟာမှာ ဝင် ထိုင်လေသည်။ ဒေါ်အလင်းမေက ဧည့်ခန်းထောင့်နှင့်ကပ်လျက်ရှိသော လှေကားတွေကို နင်းပြီး အပေါ်တက်သွား၏။

ညီငယ်က ခမ်းနားတဲ့ ဧည့်ခန်းကြီးကို တအံ့တဩငေးငေး လို့နေသည်။ မြင်းစောင်းထဲမှာ ကြီးလာတဲ့ ညီငယ်အနေနဲ့ ခုလို ဧည့်ခန်း မျိုး တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတော့လည်း ငေးကြည့်မိတာ မဆန်းတော့ပါ။

နံရံမှာ တန်ဖိုးကြီးတဲ့ပန်းချီကားတွေ အစီအစဉ်ချိတ်ဆွဲထား ၏။ လိုက်ကာကြီးတွေကလည်း အိသွဲ့ကာ လှိုင်းကြွနေသလို လှလှိုင်း သည်။ အသွေးအမွှေးလှတဲ့ ကျားသစ်သားရေစစ်စစ်နဲ့ ချုပ်ထားတဲ့ ဆိုဟာထိုင်ခုံကြီးတွေက ညီငယ်ပင် မြှုပ်ဝင်မတတ်။ နံရံကပ်ပန်းဆွဲ အခန်းထောင့်တွေက ရွက်စိမ်းပင်နဲ့ ရောင်နံပန်းပင်တွေကလည်း ကြည့် လေလှလေ သဘာဝအလှနဲ့ ယဉ်ပါးနေတဲ့ ညီမျှက်ဝန်းက ပကာသ

အလှတွေကို အဆန်းတကြယ် ငေးစေလောက်သည်။

ခေတ်သစ်ကတော့ လုပ်ငန်းခွင်ထဲ ကျင်လည်ခဲ့သူမို့ ခမ်းနား တဲ့ ပကာသနဆန်ဆန်အလှတွေကို မျက်လုံးက ယဉ်နေပြီလေ။

အမိက ဖိတ်ခေါ်တဲ့သူနဲ့ တွေ့ရမယ့်သူ။ သေချာတာက လော လောဆယ်မှာ ချစ်သူနဲ့ တိုက်ရိုက်တွေ့ရဖို့ လမ်းစမမြင်။

“ထိုင်နေဦး ခေတ်၊ ပန်း အသင့်ကို သွားတွေ့လိုက်မယ်”
ပန်းတံခါးဆိုလျှင် ခေတ်သစ်ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ ပန်းတံခါးက

ထွက်သွားတော့ ညီက ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲထကာ -

“ညီလည်း လိုက်မယ်”

ဟု ဆို၍ ပန်းတံခါးနောက် ရွံမြင်းရုပ်ပိုက်ကာ လိုက်ထွက်သွား သည်ကို ခေတ်သစ်ဆွဲတားပေမယ့် မမိတော့ပါ။ ပန်းတံခါးလည်း ညီကို လိုလိုလားလား ဆွဲခေါ်သွားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဧည့်ခန်းမှာ ခေတ်သစ်တစ်ယောက်တည်း တိတ်ဆိတ်စွာ တွဲနံရစ်ကာ ထိုတိတ်ဆိတ်ခြင်းတွေနောက်မှာ ဆူလောင်ပေါက်ကွဲမှုတွေ ကြောင့် ထဲဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာ ခေတ်သစ် ကြိုသိမနေပါ။

ဘုနေတဲ့ သမီးနဲ့ အဖေရဲ့ရှုပ်ဆင်း။

ခေတ်သစ် အလိုလိုသိရှိသွားလေသည်။ ဦးအလင်းတန်းဟာ အသင့်ရဲ့ဖေဖေ။

ထိုအသိနဲ့ ရင်ဆိုင်ဖို့ မွေးထားတဲ့သတ္တိတွေ ခေတ္တငေးမော သွားလေပြီ။ ထ၊ရပ်လိုက်တဲ့ ခေတ်သစ်ကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်သည်နဲ့ သမ်းကြည့်မိတဲ့ ဦးအလင်းတန်းမျက်လုံးက မယုံနိုင်အောင် ကုတ်ကျ သွားကာ လှေကားထစ်တွေကိုနှင်းပြီး ဆင်းလာတဲ့ ခြေလှမ်းက လမ်းတစ် ဝက်မှာတင် တန့်သွား၏။

“မင်း”

ရင်ခေါင်းထဲက အသံခန့်ထွက်ကာ နှစ်ယောက်သား အကြည့် တွေ့ မယုံချင်စိတ်နဲ့ တောက်ပတွေ့ဆုံသွား၏။ ခေတ်သစ် မျက်တောင် တစ်ချက်ခတ်၍ ဦးစွာ မျက်နှာလွှဲကာ။

ဘာကြောင့် ဦးအလင်းတန်းနဲ့မှ ရေစက်ဆုံသလို လာတွေ့နေရ သာလဲ။

“မောင်ခေတ်သစ် ဒါက အန်တီရဲ့အစ်ကို၊ သမီးလေးအသင် နဲ့ ဖေဖေပဲ”

ဒေါ်အလင်းမေ ခေတ်သစ်ရှေ့ရောက်သည်နှင့် မိတ်ဆက်ပေး လေသည်။

အနီး (၂၉)

“ဟင်”

ဒေါ်အလင်းမေနောက်မှာ အရှိန်အဝါကြီးသော ခြေလှမ်းနဲ့ ခနဲ ခနဲထည်ထည်ပါလာတဲ့ လှူကြီး။ မျက်နှာကျပ်က ခေတ်ချစ်သူ အသေ ခိုတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ တစ်ထပ်တည်းကျမတတ် တူနေသည့် ဦးအလင်း တန်း။

ခေတ်သစ် မြင်လျှင်မြင်ချင်း အံ့ဩလွန်ကာ ထိုင်နေရာမှ ထရပ်မိလေပြီ။ ဦးအလင်းတန်းဟာ အသင့်ရဲ့ဖေဖေ ဆိုတာလား။

မဖြစ်ပါစေနဲ့ဆိုတဲ့ ဆုတောင်းပြည့်ဖို့ မရှိတော့ပါ။ အဖေတူ သမီးလို ဆိုရလောက်အောင် မျက်နှာကျပ်အစ ခြေထံလက်လံ သွယ်သူ ရှည်လျားပုံကအစ ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် တူလှပေသည်။

မြင်လိုက်ရုံနဲ့တင် မိတ်ဆက်ပေးစရာမလိုအောင် တိကျဆင်

ခေတ်သစ် ခေါင်းစဉ်ထားရာမှ ဦးအလင်းတန်းကို ပြန်မကြည့်တော့ပါ။

ဦးအလင်းတန်း ခြေလှမ်းတွေ လှေကားထစ်ပေါ်မှ တစ်လှမ်းချင်း ဆင်းလာသလို လက်တစ်ဖက်ကိုပါ ခါးထောက်လှမ်းတတ် တင်းသယောင် ပြောင်းလဲသွားလေပြီ။

“ကိုကို ဒါက မောင်ခေတ်သစ်တဲ့၊ သမီးချစ်သူတဲ့၊ ကိုဘာဖြစ်ချင်လဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာ ထုတ်ပြောလိုက်”

ဒေါ်အလင်းမေ အစ်ကိုလုပ်သူကို ခေတ်သစ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရင်း တစ်ဆက်တည်း ပြော၏။ ထိုအပြောမျိုးက ခေတ်သစ်ကို မလိုလားမှန်း သိသာနေသည်။

ဦးအလင်းတန်းနဲ့ ခေတ်သစ်ကြားမှာ ဒေါ်အလင်းမေက မာအပြည့်နဲ့ ခပ်ကည်တည် ခပ်ထန်ထန်ရပ်နေဆဲ။

ဦးအလင်းတန်းက ညီမလုပ်သူကို ဆွဲဖယ်ပြီး ခေတ်သစ်ရင်ဆိုင်သလိုကြည့်ကာ ဒက်ခနဲ မေးချသည်။

“မင်းရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ”

ကူခြေရရမေးတာဖြစ်ပေမယ့် မာနကို ထိပါးစေတဲ့အဓိပ္ပာယ်မျိုး မှန်း ခေတ်သစ် ခွဲခြားသိနေသည်။

သဘောမတူနိုင်ဘူးလို့ ပြောချလိုက်တာက ခံသာဦးမည်။

ခုတော့ စွပ်စွဲသလိုနဲ့ ပုတ်ခတ်မှုတွေ ပါနေသည်။ အပြိုအတေးတစ်ခုနဲ့ ခေတ်သစ်က အသင်နဲ့ ချစ်သူဖြစ်

တင် ဖန်တီးခဲ့သည်ဟု ထုတ်မပြောရုံတမယ်။

မေးခွန်းစရာကန်မှာ ခေတ်သစ်နှုတ်ခမ်းက မာနနဲ့ပဲကျတဲ။ လက်

တင်တွေကလည်း တင်မာစွာ ဆုတ်ထွေးပြီးသားဖြစ်လေသည်။

“ပြောလေ ခေတ်သစ်၊ မင်းမှာ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုခု မရှိဘဲနဲ့ ခမ်းနား ချဉ်းကပ်ခဲ့မှာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့အပေါ် မကျေနပ်လို့ ငါ့သမီးကို ချစ်လုပ်ပြီး”

ကောလင်းတွေက ခေတ်သစ်တစ်ကိုယ်လုံးကို နာကျင်စွာ တုန်လှုပ်လေသည်။ ဖျတ်ခနဲ ကြည့်ပစ်မယ်ဟုမျက်လုံးတွေကို ထိန်းချုပ်ကာ မာနနဲ့လှည့်ထွက်ခဲ့သည်က မာနနဲ့နှလုံးသားကို စော်ကားခံလိုက်ရသလိုဖြစ်သည်။

“ဟေ့ မောင်ခေတ်သစ်”

ဒေါ်အလင်းမေ လိုက်ကာတားသည်။ ဦးအလင်းတန်းက ကျောက်ရုပ်နယ် မတ်မတ်ဆန့်ဆန့်ကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။

“နေဦးဟ”

ခေတ်သစ်လက်ကို ဒေါ်အလင်းမေ မရအရ ဆွဲတားသည်။ ခေတ်သစ် ဘာကိုမှ အားမနား၊ အံ့ကြိတ်ကာ ဒေါ်အလင်းမေ

လက်ကို ဖယ်ချသည့်။

တစ်ဆက်တည်း ကားပေါ်တက်ကာ မတည်ငြိမ်သောနှလုံး

နဲ့ ခမ်းနားသောငြိထဲမှ ထွက်ခဲ့လေသည်။

အသင်ရေ

မောင့်ကို နားလည်ပေးပါလို့ မတောင်းဆိုချင်ဘူး။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ချစ်ခဲ့တာက ခုတုန်းလုပ်ပစ်ဖို့ဆိုတဲ့

ချက်နဲ့မှ မဟုတ်တာ။

အခန်း (၃၀)

မျက်လုံးဖွင့်ဖွင့်ချင်း မြင်လိုက်ရသည်က စိမ်းဝါရောင်မြင်းရုပ်
လေ။ စားပွဲပေါ်ခြေစုံရပ်နေတဲ့ မြင်းရုပ်က မြင်းပြာကြီးလို အသက်ဝင်
ကာ မာန်ကြွလှပလို့နေသည်။

မြင်းရုပ်လေးမြင်လိုက်ရတော့ အသင် အံ့ဩကာ မျက်မှောင်
ပြုတ်သွား၏။ ဒီပိမက်လေလား။ ဒါမှမဟုတ် စိတ်ထဲမှာ ရွဲနေလို့ မြင်
နေတာလား။ ဇေဝဝေါဖြစ်လျက်။

မျက်လုံးကို လက်နဲ့နဲ့ပွတ်ပြီး အသင် ပြန်ကြည့်၏။ တောက်ပ
ညိုလှသော မြင်းရုပ်ကလေ။ မျက်လုံးက အသင့်ကို ပြန်လည်ခိုက်ကြည့်
နေသလို။

မျက်လုံးချင်းအဆုံမှာ ရင်ခုန်ကာ။ လှိုက်ခနဲဝမ်းသာတဲ့စိတ်
ဖြစ်သွား၏။

မြင်းရုပ်ကလေးရယ် -

ဘယ်က ဘယ်လို အသင့်အခန်းထဲ ရောက်နေတာလဲ၊
သိချင်စိတ်နဲ့ အသင် ခွေခွေလေး ဘေးတစောင်းအိပ်နေရာ-

ဆတ်ခနဲ ရှမ်းထလျှင် -

“ဟော အသင် နိုးပြီလား”

ပန်းတံခါး အသင့်အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာပြီး မေးသည်။ အသင်

ခေတ္တကြောင်သွား၏။

“ဟင်”

မြုန်းဆိုလည်း သတိရလာသည်။ အသင် အသင်က ပန်းတံ
သွားမလို့လေ။ မောင်ရောက်နေတယ်ပြောလို့ ပန်းဆီသွားမလို့ အ
တွေ့ပြင်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား။

လိမ္မော်နဲ့စိမ်းနုရောင် အကန့်လိုက်ရောယှက်နေတဲ့ ကိုးရီး
ဖက်ရှင်နှင့် မျက်နှာမှာ ကာလာအရောင်အသွေး တောက်ပနေတဲ့ အ
လေ။

နောက်ပိတ်ခုံထောင့်ချွန်ဖိနပ်လေး စီးနေတုန်း အနီတီ
ရောက်လာခဲ့တယ် မဟုတ်လား။

“သမီးရေ အအေးသောက်လိုက်ပါဦး၊ ပြီးတော့ သွားကြည့်
ပေါ့နော်”

ပန်းလေးဖက်ကာပြောရင်း ပျော်ရည်တစ်ခွက် လက်ထဲထိုးပေး
အံ့။ အသင် ဘာမှ စဉ်းမစားမနေတော့ပါ။ သွားချင်တဲ့စောက်နေတာ
အယ် အအေးက အသင့်အကြိုက် သစ္စာမွှေးရနံ့ သင်းနေတာရယ်ကြောင့်
နှင်းထဲ သောက်ပီလေသည်။

ထိုအအေးသောက်ပြီး အသင့်ခေါင်းထဲက စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း
လေးလာကာ နုံးခွေသလို ဆက်ဖြစ်လာပြီး ကိုယ်တွေ့လက်တွေ့ မသယ်
ချင်ဖြစ်လျက်။ လက်ကိုင်အိတ်ဆွဲယူပြီး အပြင်ထွက်မယ့် အသင့်ခြေ
သုမ်း ခုတင်နား လည်လာသည်။

မကြာခင်ပဲ အသင့်ကိုယ်လုံးလေး ဓမ္မရာပေါ် အိမ်နဲ့ ကျသွား
လေသည်။ အဲဒီနောက် အသင် ဘာမှမသိတော့ပါ။ အသင် အသိဝင်လာ
တော့ မြင်းရုပ်လေး မြင်ရသည်။

ပန်းကလည်း အသင့်အခန်းထဲ ရောက်နေ၏။ အခြေအနေတွေ
ကို အံ့ဩနေတဲ့ အသင်။ ပန်းတံခါး အသင့်ဘေးမှ ခုတင်ပေါ် ဝင်ထိုင်ရင်း

“အသင် အံ့ဩနေမှာပဲနော်”

“အင်း”

“အံ့ဩရပဲပေါ့၊ ခေတ်ကို အသင့်ဖေဖေ ခေါ်တွေ့တယ်လေ”

“ဟင် အခု ဘယ်မှာလဲ”

“ရှူး တိုးတိုး”

ပန်းတံခါး နောက်ကြောင်းမအေးစွာ ဆိုသည်။ အသင့်ပါးစေ
ကို ထက်ဝတ်လေးနဲ့ ကမန်းကတန်း ပိတ်မိ၏။

“ဒီမြင်းရုပ်လေးက ခေတ်မင်း အသင့်အတွက် လုပ်ပေးတာ
လေ”

စားပွဲပေါ်က မြင်းရုပ်ဆီ အသင့်မျက်လုံး ပြန်ရောက်လျက်
“မောင်တို့ညီအစ်ကို အခုရှိနေလားဟင်”

အသင်သိချင်တာကို လေသံနဲ့ အားကိုးတကြီးမေးသည်။ ပန်း
တံခါး မသိမသာ သက်မချကာ စားပွဲပေါ်က မြင်းရုပ်လေးကို လှမ်းစော
လိုက်၏။ အသင် မြင်းရုပ်လေးကို တယုတယပွေ့ကိုင်မိလျှင် ထိုညီအစ်
ကိုကို မြင်ချင်စိတ်နဲ့ လှမ်းဆွတ်လာသည်။

“ပြောလေ ဖေဖေနဲ့မောင် တွေ့ပြီးပြီပေါ့ ဟုတ်လား။ ဘာတွေ
ပြောကြလဲဟင်”

ပန်းတံခါး မျက်နှာလေးမကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ တစ်ဖက်ဘက်
လှည့်လျှင် -

“ပြောလေ ပန်း၊ ဖေဖေနဲ့မောင် တွေ့တော့ စကားပြော
အဆင်ပြေရဲ့လားဟင်”

“သမီး”
အသင် မေးသံမဆုံးခင် ခေါ်သံနဲ့အတူ အန်တီမေ အိပ်ခန်းထဲ

အော်လာချေပြီ။ ပန်းတံခါး ခုမှ အသက်ရှူချောင်ကာ -

ပန်းကို အတင်းအကျပ်မေးနေတဲ့ အသင့်မေးခွန်းတွေ အန်တီ
မေ ဦးလှည့်သွား၏။

“အန်တီမေ ဖေဖေနဲ့ မောင် ဘာတွေပြောကြလဲဟင်”

ဒေါ်အလင်းမေ ချော့မော့နှစ်သိမ့်လိုသော အမူအရာလေးနှင့်
မတူဘဲ စားလျားဖြစ်နေတဲ့ သမီးဆံပင်ကိုသ၊ကာ ဘေးကပ်ထိုင်ချပြီး-

“သမီးရယ် သမီးဖေဖေဟာ စိတ်သဘောထား ဘယ်လောက်
ကင်းသလဲဆိုတာ သမီးအသိပါ။ အခု သမီးနဲ့ ခေတ်သစ် မေတ္တာမျှတဲ့
အရာ ရိုးရိုးသားသားမဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်လို”

အသင်မေးတော့ ဒေါ်အလင်းမေ ပိပိရိရိပြုံးပြု၍-

“ဟုတ်တယ် သမီး။ သမီးဖေဖေ ခွေးတွေပိုင်းကိုက်ခံရတုန်းက
ညီဘာ ခေတ်သစ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ သမီးဖေဖေ ကျေးဇူးတင်လို့ ပေးကမ်း

တုန်း မာန်နဲ့ ကျောခိုင်းသွားတယ်လေ။ ဒါတင်မကဘူး။ သမီးဖေဖေရဲ့
အညာကောင်းကင်စင်တာမှာလည်း ဝန်ထမ်းလုပ်ဖူးတယ်။ သမီးဖေဖေ

အညာအဝေးခန်းမထဲမှာ မထင်မှတ်ဘဲ ပြန်ဆိုကြတယ်။ အဲဒီက
တုန်းက အလုပ်ပါ ထွက်သွားတယ်လေ။ ဒါ ဘာကြောင့်ဆိုတာ ထင်ရှား

အဲဒီနောက်ကမှ သမီးနဲ့ဖြစ်အောင် ဖန်တီးပြီး”

“အိုး မဟုတ်တာတွေ”

အသင် ဝုန်းခနဲ ထခြင်း၏။ ပွေ့ချီထားတဲ့ မြင်းရင်း
လွတ်ကွယ်လို့ဖြစ်လို့ ပန်းတံခါး ကမန်းကတန်း လက်ပြောင်းယူလေသည်။
“သမီး”

ဒေါ်အလင်းမေ အသင့်ကို ချောချောမော့မော့ခေါ်၏။
လက်ဖဝါးကိုလည်း တယုတယ ဆွဲယူလျှင် -

“ဟင့်အင်း အသင် မယုံတူ။ အသင်နဲ့မောင် ချစ်သူဖြစ်
တာဖန်တီးချက်မှ မပါဘူး အန်တီမေ မထင်မှတ်ဘဲ ဆုံတွေ့ပြီး
ဖြစ်ခဲ့တာလေ။ နေဦး ဖေဖေကို အသင်ပြောမယ်၊ အခုပဲ ပြော

“ဟဲ့ သမီး နေဦး”

“မနေဘူး၊ ပြောမယ်၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

အသင်ပြောရင်း အန်တီမေ တားနေရင်းကြားက ဇွတ်
သွား၏။ ရင်ထဲမှာ ထိခိုက်စွာလည်း ငိုချ၏။

“ဟီး ဟီး ဖေဖေ၊ အား”

ငိုသံတွေနောက်က ခေါ်သံမဆုံးခင် အခန်းအပြင်
သေး အားခနဲဖြစ်ကာ -

“သမီး”

ပိုက်ခနဲဖြစ်သွားတဲ့ ခေါင်းထဲမှာ အသင့်မျက်ဝန်းမှာ

ခရောင်တိမ်တိုက်ကြီး မှောင်ကျသလိုဖြစ်လျက် -

“အသင်”

အသင့်ကိုယ်လုံးလေးက ပျော့ပွေ့ပိုင်ကွသွားလျှင် ဒေါ်အလင်း
မေ့စွဲ ပန်းတံခါး အပြေးအလွှား ဆွဲပွေ့လေပြီး -

“အသင်”

“သမီး သမီး၊ အသင် သမီးလေး”

ခေါ်သံတွေလည်း တုံ့ပြန်မထူးနိုင်တော့ပါ။ ထိုအခါ ဒေါ်အလင်း
မေ စိုးရိမ်သွားကာ -

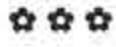
“ပန်းရေ ဒေါက်တာကို ဖုန်းဆက်စမ်း”

“ဟုတ်”

“ဒေါ်ဓမ္မ၊ စုပုံ၊ ဝင်းအိ လာကြစမ်း”

ဖုန်းသံနဲ့ ခြေသံတွေ တစ်တိုက်လုံး ယုံနဲ့လို့သွား၏။ အားလုံး
ကိုယ်စီ ရင်ထဲမှာ အသင့်ကိုစိုးရိမ်ကာ အသင့်ကိုယ်လေး ဝိုင်းမပြီး
ပွေ့ရာပေါ်တင်၏။ ဒေါ်အလင်းမေ သမီးကိုယ်လေးကို မလွှတ်ရက်။
ကလေးတစ်ယောက်လို ပွေ့ထားလျက်နဲ့ ထပ်တလဲလဲခေါ်နေမိသည်။

“သမီး”

ခြင်းလဲသွားမယ်လို့ မမစိမ်း ထင်တယ်။ ခုဟာက ပိုပြီးအရှိန်တက်
သဘော ဖြစ်သွားတယ်လေ”

“အဟွန်း ဒီမှာ မမစိမ်း မမစိမ်းဘော့စ်က သူ့အယူအဆနဲ့
သံသယဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို စွပ်စွဲတာ၊ အဲဒီစွပ်စွဲချက်က ကျွန်တော့်
အယုံကျင့်တရားနဲ့ စာရိတ္တကို ချေမှုန်းပစ်တာနဲ့ အတူတူပဲ”

ကြားဝင်လာပြောနေရတဲ့ ဒေါ်ရွက်နုစိမ်း ဦးနှောက်ပူကာ မီး
ဘောက်ချင်ချင် ဖြစ်နေသည်။

မြစ်ရိုင်းတွေပေါ် ဖြတ်တိုက်လာတဲ့ လေပြည့်က နှစ်ယောက်
အကြားမှာ ဖြတ်ပြေးသွားပေမယ့် အေးမြမှုကို မခံစားနိုင်။

“မဟုတ်သေးဘူးထင်တယ် ခေတ်ရယ်”

“မမစိမ်း ဘယ်သူ့ဘက်ကမှ အယူခံမဝင်ပါနဲ့၊ မမစိမ်း ကျွန်
တော့်ဆီ ရောက်လာတာ မမစိမ်းဘော့စ်ရဲ့အလိုအတိုင်း၊ မဟုတ်လား။
ဘာ ဘာဖြစ်ချင်သတဲ့လဲ၊ ဖွင့်ဖွင့်လင်းလင်း ပြောလို့ရတယ်၊ အားမနာ
နဲ့”

ခေတ်သစ် ထိုသို့ပြတ်သားနေသည်။ ဒေါ်ရွက်နုစိမ်းက ဘေး
ထဲမှာ မြင်နေရတဲ့ ခေတ်သစ်ကို အတန်ကြာကြည့်မိ၏။ ပြီးတော့ ခေတ်
လှမ်းလာရင်း -

“ခေတ်ရယ် အယူအဆလွဲနေရင် ညှိရခက်တယ်ကွဲ့၊ ခေတ်

အခန်း (၃၁)

“ခေတ် မင်းစိတ်ထဲ ဘယ်လိုရှိလဲတော့ မမစိမ်း မသိဘူး
ဘော့စ်ကတော့ မရိုးသားဘူးလို့ တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်နေတယ်”

“ဒါတင်ပဲလား”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ မင်းကို ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ ငွေဆယ်သိန်း
ပေးတာကို လက်မခံတာ မာနကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် ရိုးရိုးသားသားဖြစ်ဖြစ်
ဘော့စ်ရင်ထဲမှာ စူးစူးရှရှကျန်ခဲ့တယ်။ နောက်ပြီး စင်တာကနေ ခေတ်
ထွက်သွားတုန်းက ‘ငွေကြေးနဲ့တုံ့ပြန်တတ်တဲ့ ဦးရဲ့စိတ်ရင်းကို မနှစ်မြို့
လို့’ ဆိုတဲ့ စကားဟာ ဘော့စ်အပေါ်မှာ အငြိုးအတေးထားတဲ့ သဘော
သက်ရောက်တယ်လို့ ဘော့စ် ယူဆလိုက်တာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘော့စ်
ပေးတဲ့ ငွေကို လက်မခံရင်တောင် မင်းကို မမစိမ်းစင်တာ ပြန်လာခဲ့ဖို့
ခေါ်ကတည်းက မင်း လာလိုက်ရင် ဘော့စ်ရင်ထဲက အယူအဆတွေ

မညာတတ်ဘူးဆိုတာ မမစိမ်းသိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘော့စ်က မင်းအထဲ
လုံးဝအယုံအကြည်မရှိတော့။ ဘော့စ်အပေါ် အငြိုးအတေးရှိနေတဲ့
ဟာ ကျားချောင်းချောင်းနေတယ်။ အလစ်ရရင် ချေပစ်မယ်ဆိုတဲ့ အ
နက်နက်ရှိနေတယ်လို့ စွပ်စွဲချင်တယ်။ အဲဒီနောက်ဆက်တွဲ ခေတ်
တို့ပြန်ချက်က အသင်လေးရဲ့နုလုံးသား ဖြစ်နေတယ်တဲ့”

“တော်စမ်းပါဗျာ”

ခေတ်သစ် အသံနက်ကြီးက မြင်းစောင်းတစ်ခုလုံး ပြန်
သွား၏။ ဒေါ်ရွက်နုစိမ်း ပြောလက်စစကားကို ချက်ချင်း ဘာရိတ်
လိုက်သည်။

ခေတ်သစ်က နာကျင်နေတဲ့မျက်ဝန်းနဲ့ ဒေါ်ရွက်နုစိမ်းကို စို
ကြည့်ပြီး -

“ဒီမှာ မမစိမ်း၊ မမစိမ်းရဲ့ဘော့စ်က လုပ်ငန်းကိစ္စတိုင်း
ထွင်းဖောက်မြင်တတ်တဲ့ စွမ်းရည်ကောင်းရှိတာ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တွေ
တော့အပြုအမူနဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်အပေါ် ထွင်းဖောက်မြင်နေတာ ထက်
တက်စင် လွဲနေတယ်ဗျ။ သူ့ဘက်က လွဲတဲ့ကိစ္စကို ကျွန်တော့်ဘက်က
ဘာပြေရှင်းချက်မှ ပေးနေစရာမလိုဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် လှည့်
တာ၊ ဒါတော့ သူ မကျေနပ်နိုင်သေးတာ၊ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုစား
လုံးတွေနဲ့ နောက်ထပ် စော်ကားမလို့လဲ”

ဒေါ်ရွက်နုစိမ်း ခေါင်းတွင်တွင်ယမ်း၏။ ခေတ်သစ် ကုပ်ပေါ်
ကျနေတဲ့ ဆံပင်တွေကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းပဲ နောက်ဘက်ရောက်အောင်
ကောက်ခွဲထုတ်လျက် ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်စိတ်က တစ်မျိုးဗျ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အရိုးခံလုပ်
ပုံကို ငွေကြေးနဲ့ ရှင်းတမ်းလုပ်လေ့ရှိတဲ့ စိတ်ဓာတ်ပိုင်ရှင်မျိုးကို ဝေး
ဝေးက ရှောင်လေ့ရှိတာ ကျွန်တော့်ဝါဒပါ။ ကျွန်တော့်ဝါဒထဲမှာ ဘယ်လို
အပြုအမူတွေမှ အငြိုးအတေးထားမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်အဆင့်အတန်း
အောက်ချမထားဘူး။ ရင်မဆိုင်ချင်လို့ ရှောင်ထွက်ခဲ့တာလည်း ရိုးရိုးသား
သားပဲ။ အသချေကိုချစ်ခဲ့တာလည်း စင်စင်ကြယ်ကြယ်ပဲ။ ဒါကို ခုတုံး
သပ်တယ်လို့ စွပ်စွဲတာ ကျွန်တော် ဘာမှမတတ်နိုင်ပါဘူး။ အေး ကျွန်တော်
တတ်နိုင်တာ တစ်ခုတော့ရှိတယ် မမစိမ်း”

လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်ပြီး ပြောနေတဲ့ ခေတ်ပျက်နာမှာ
တေးချက်တွေကို ဖုံးဖိမျိုချကာ ဘာကိုမှ မဝံ့လိုတဲ့ အသိတရားနဲ့ ပြတ်
သားနေတယ်လို့ ဒေါ်ရွက်နုစိမ်း ယူဆမိ၏။

“ဘာ ဘာလဲဟင်”

ဒေါ်ရွက်နုစိမ်း သိစိတ်လောလောဖြင့် မေး၏။ ခေတ်သစ်
မျက်နှာ မော့၏။ ထို့နောက် မာနသံစွက်ကာ နာကျင်ရှုပ်စွာ တစ်ချက်
ယှပ်ပြီး -

“အသင့်ကို ကျွန်တော် လုံးဝမဆက်သွယ်တော့ဘူး”

“ဟင်”

“မမစိမ်းဘော့စ်က သူ့သမီးနဲ့ ဖြတ်လိုက် ပြောဖို့ မမစိမ်း လွှတ်တာ မဟုတ်လား”

“စိမ်း ကိုယ်ပြောလိုက်မယ်၊ ဒီကောင်စိတ်ကို ကိုယ် ထုံယုံကြည့်လို့ မရဘူး၊ ကိုယ် မယုံနိုင်တဲ့သူက သမီးကို ပစ်မှတ်ရွေးဖို့ လိုက်တာ ကိုယ် အနာဆုံးပဲ၊ သူ့ရဲ့ကျေးဇူးကိုတော့ ကိုယ်တစ်သက် မမေ့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စကို ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် အပေးအယူလုပ်ပြီး ရှင်းခဲ့၊ ကိုယ်လိုချင်တာ သမီးကို အဆက်အသွယ်ဖြတ်ပစ်ဖို့၊ ဒါပဲ”

ပြတ်တောက်နေတဲ့ ဘော့စ်ရဲ့စကားလုံးတွေ ဒေါ်ရွှက်နုစိမ်းနားထဲ တဒိုင်းဒိုင်း ဆောင့်ဝင်လာသည်။

“ဦးအလင်းတန်းစိတ်ကို ကျွန်တော် ဖတ်တတ်ပါတယ်၊ စိတ်ပေါ့ပါ၊ ကျွန်တော် မဆက်သွယ်ပါဘူး၊ မဆက်သွယ်ပါဘူးဗျာ”

ကောင်းကင်ပြာကို မော့ကြည့်ရင်း လေးတွဲတုန်ခါစွာပြောတဲ့ ခေတ်စကားလုံးတွေဟာ ဒေါ်ရွှက်နုစိမ်းနုလုံးသားကို လှုပ်ခါသွားစေသလို ဝမ်းနည်းခြင်းတွေလည်း ဖြစ်တည်သွားသည်။

တိမ်မြှာ တိမ်ညိုတွေ မှိုင်းအုံနေတဲ့ ကောင်းကင်ပြင်ဟာ ခေတ်သစ်မျက်နှာပေါ်က ခံစားချက်တွေအတိုင်း ညှို့မှိုင်းလို့နေသည်။

“ခေတ်ရယ်”

ဒေါ်ရွှက်နုစိမ်းရင်ထဲမှာ မခံစားနိုင်တော့ပါ။ ဝမ်းနည်းဆို့နှင့်စွာ ချွတ်လျက် တစ်လှမ်းချင်း ပေးရာထွက်ခွာသွားတဲ့ ခေတ်သစ် ခြေလှမ်းတွေနောက် ပါသွားဖို့ ခဲယဉ်းကာ။

ဘာကြောင့်လဲ၊ မိဘအနေနဲ့ အတတ်နိုင်ဆုံး မေးမြန်းကြည့်ပါ

သည်။

“သား သားရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေလဲဟင်”

“အဟင်း၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အပေရယ်”

မျက်နှာလွှဲရင်း ပြောသည်က တစ်ခုခုဖြစ်တာ သေချာလေပြီ။

တတ်တယ်လေ။ သူမသားက ဒီလို တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးပါ။

ဒေါ်ရွက်နုစိမ်း ရောက်လာပြီး ပြောသမျှက သားရဲ့နှလုံးသား

ထဲမှာ ဝှက်ထားသော သဘောပေါက်နေသည်။ သားရဲ့နှလုံးသားကို မိဘဘက်

က တတ်စွမ်းသမျှ ကူညီဖြည့်စွမ်းပေးဖို့ မိဘနှစ်ပါး တိုင်ပင်ပြီးသား

ဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့်မို့ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်အိမ်စိုး နီဒါနိုးသွယ်မနေတော့ပါ။

နှလုံးရှင်းဘွင်းဘွင်းပဲ ပြောလေ၏။

“သား ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုပေမယ့် အပေ သိသင့်သလောက်

သိပါတယ်ကွယ်၊ တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့ သားရယ်၊ အပေတို့က ဒီလိုနေ

တယ်၊ ဒီလိုထိုင်တယ်ဆိုပြီး ခပ်နံနံ ခပ်ချာချာထင်ပြီး သားကို တစ်ဖက်က

ခြင်းဆန်တယ်ဆိုရင် အပေ သွားတွေ့မယ်လေ၊ သားကို သူတို့လက်ခံဖို့

တောင်းဆိုသမျှ အပေပေးနိုင်တယ် သားရဲ့”

ခေတ်သစ် ခေါင်းပယ်ကော မလုံတဲ့စိတ်နဲ့ ကွပ်မျက်ပေါ့က

ဆင်းခဲ့၏။ အပေကလည်း လိုက်ဆင်းလာပြီး ဆက်ပြောသည်။

အနား (၃၂)

စိမ်းမောင်သောတောအုပ်၊ စိမ်းလန်းတဲ့တောင်တန်းနဲ့ လုံလုံ မြှာစိမ်းပြနေသော သဘာဝဆန်ဆန် ခြံရံထားတဲ့ မြင်းစောင်းက သူ့လို မိသားစုအတွက် ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် ခွန်အားနဲ့ ရွှင်လန်းမှုကို ဖြစ်စေခဲ့သည်။

ခုတော့ လေပြည့်တွေ မအေးနိုင်။ ကျေးငှက်တွေရဲ့တေးဆိုသံ ပင် မချိုမြိန်နိုင် ခံစားရလေသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့သား ကြီးရဲ့နှလုံးသား ပူလောင်မှုတွေ မြင်ရ သိရှိခံစားရကတည်းကလေ။

အစားအသောက်လည်း မစား။ ဆွေးဆွေးငေးငေးနဲ့ တစ်ကိုယ်တည်း တောတန်းမှာ သွားထိုင်နေလေ့ရှိသလို ငြိမ်းထက်ရောက်လာရင်လည်း နှစ်ယောက်သား တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ်ပြောကြရင်း မျက်နှာပျက်ပျက်နေလေ့ရှိသည်။

"ဒီမှာသား အမေတို့မှာ အတွင်းပစ္စည်းက ထုခဲ့ထည်နဲ့...
 သားအသိဆုံးပါကွယ်၊ အမေတို့က သဘာဝဆန်ဆန် နေကြထိုင်ကြ...
 ကိုကြည့်ပြီး ပကာသနနဲ့ အရှိန်အဝါကြီးကြီးနေသူတွေ ဟစ်မျိုးပြင်... အဖြေက။ ဟင့်အင်း မိဘကို အသိမပေးရက်ပါ။
 မဆန်းပေမယ့် သားအတွက် လိုအပ်တဲ့ပကာသနကို အမေ... မိဘနှစ်ပါး စိတ်ထိခိုက်သွားလို့မဖြစ်ပါ။ ပြီးတော့ ကလေးသာ
 တယ်၊ ပေးဖို့လည်း အဆင်သင့်ပဲ၊ သူတို့ ဘယ်လောက်တောင်းဆို... သူ့သာ ရှိသေးတဲ့ ညီငယ်ကိုလည်း ဝဲကာ နှုတ်ပိတ်ခဲ့သည်။ အမေက
 လဲ၊ ပြောလေ သား"

ဒါနဲ့ ခံတွင်းပါရဂူနဲ့ ပြသတော့ ပါရဂူက အနားကို စစ်ဆေး
 ဖြစ်ကြည့်ပြီး ဖော်ထုတ်ဖော်ထုတ် ပြောပြတယ်။ အနားစည့်ပြီး ဓာတ်ခွဲခန်းပို့ထား၏။ ဓာတ်ခွဲခန်းက ထွက်လာ
 မိဘနှစ်ပါး စိတ်ထိခိုက်သွားလို့မဖြစ်ပါ။ ပြီးတော့ ကလေးသာ
 တစ်မျိုးထင်ကာ။ ထင်မယ်ဆိုလည်း ထင်လောက်စရာတွေက
 ခြေလှမ်းလာတာကိုး။

"မဟုတ်ဘူး အမေ၊ သူတို့ ဘာမှမတောင်းဆိုဘူး"

ခေတ်သစ် တစ်ခုခုပြောမှာကို ငေးကြည့်နေတဲ့ အမေ့ကိုလည်း

"ဒါဆို သားက ဘာဖြစ်လို့ မစားနိုင်မသောက်နိုင် တာနဲ့...
 ဖြစ်နေတာလဲဟင်၊ သားအဖလည်း ဒါပဲမေးနေတယ်ကွဲ့၊ ပြေး... လှည့်လည်။
 ပါ သားရယ်၊ သားပြောမှ အမေတို့ သိရမယ်လေ၊ မဟုတ်ဘူးလား"

ခေတ်သစ် နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ရွတ်ကာ တောအုပ်ထဲမှာ မျက်လုံး
 "အမေ့ရယ်"

ခေတ်သစ် သက်မချလေသည်။ မျက်လုံးက အံ့ဆိုင်းမှောင်...
 နေတဲ့ တောအုပ်ထဲ ငေးရီရီလှမ်းကြည့်မိလျှင် ရင်မှာ မွန်းကျ... အပေထီပို့၏။ ဆံပင်ဖြူနေပြီဖြစ်သော်လည်း အမေ့ပုံစံက ပြည့်ပြီး
 သွားသည်က အကြောင်းမဲ့မဟုတ်ပါ။

ခေတ်သစ် နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ရွတ်ကာ တောအုပ်ထဲမှာ မျက်လုံး
 မိခင်မေတ္တာစိတ်အပြည့်နဲ့ အမြဲတမ်းလန်းဆန်းတက်ကြွနေတဲ့

ပြီး အနားဖုလေးတွေ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဆရာဝန်နဲ့ပြုကြည့်တော့...
 ဆေးတွေ ပေးပြီး ကွမ်းမစားခဲ့လို့ တားမြစ်၏။ မျက်နှာရိုင်းပြည့်ပြည့်က သားတွေအပေါ် အကြင်နာကြီးလှစွာ။
 နှုတ်ခန်းအစုံက နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်းတို့နဲ့ တောက်ပလျက်။ ခေတ်သစ်

မိခင်မေတ္တာစိတ်အပြည့်နဲ့ အမြဲတမ်းလန်းဆန်းတက်ကြွနေတဲ့
 မျက်နှာရိုင်းပြည့်ပြည့်က သားတွေအပေါ် အကြင်နာကြီးလှစွာ။

ခေရာဝန်မှာထားတဲ့အတိုင်း ကွမ်းမစားဘဲနေသော်လည်း...
 မသက်သာ။ သောက်ဆေးအရှိန်ပြယ်တာနဲ့ ကိုက်ခဲလာသည်။

ခေတ်သစ် နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ရွတ်ကာ တောအုပ်ထဲမှာ မျက်လုံး
 ခေတ်သစ်ရင်ထဲမှာ ဟန်ဆောင်မျှီသိပ်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။

ဖွံ့ဖြိုးတုတ်တုတ်ဖြစ်သော လက်ဖေးဖောင်းဖောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အမေ့ပခုံးထက် မျက်နှာလေးမှောက်သို့လေပြီ။

“သားရယ် သား ဝမ်းနည်းစရာမလိုပါဘူး။ စိန်တစ်ပြည် ရမယ်ဆိုရင်တောင် အမေ့က ရော့အင့်ပေးပြီး တင်တောင်းပါမယ်ကွာနော်... သား တိတ် တိတ်”

ခေါ်အိမ်စိုး သားဖြစ်သူရဲ့ပခုံးကျယ်ကြီးကို တဖွဖွပုတ်၍ လေသည်။

“သားငယ်ပြောပြလို့ အမေ သိနေပါတယ်ကွယ်”

ကြင်နာသံနှင့် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ဆိုနေတဲ့ အမေ့ပြောစကားတောင်များပင် မခတ်နိုင်။ ဆေးရုံနဲ့ကြောင့် အိပ်ပျော်နေရာတဲ့ နောက်မှာ ခေတ်သစ် နှလုံးသား အရည်ပျော်လျက်။ မျက်ရည်တို့ တပျော့ပျော့စီးကာ။

အခန်း (၃၃)

“သမီး”

ရင်ထဲက ခေါ်သံက အပြင်ထိထွက်လို့မလာပါ။ ဦးအလင်းတန်း ရင်တောင်များပင် မခတ်နိုင်။ ဆေးရုံနဲ့ကြောင့် အိပ်ပျော်နေရာတဲ့ သမီးကို တစိန်စိန်ကြည့်ရင်း သမီးအတွက် မေတ္တာ၊ အကြင်နာတွေ နှလုံးလွှမ်းလာသလို။

တွေးရင်းလည်း စိုးရိမ်စိတ်တို့ ထိထိရှုရှုခံစားရလေပြီ။ စင်းသူ့ ကားတဲ့ မျက်လွှာကြောင့် ညိုကော့သော မျက်တောင်ရှည်များက သွေး ရောင်လွှမ်းသော ပါးပြင်ပေါ် အရိပ်ဖြာလျက်။

ပြည့်စုံနေသော နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာ ဖွင့်လှစ်ပြီး ပြောလိုက်တဲ့ စကားမှန်သမျှ ဖြည့်ဆည်းပေးရာတဲ့ ဖခင်နှလုံးသားမှာ ဒီတစ်ခါ အခံစား ဆုံးပဲလေ။

တကယ်ဆို သမီးလေးဟာ ခေတ်သစ်ဆိုသူနဲ့ မတွေ့ရဘဲ
 ကောင်းသည်။ သမီးကို အပိုင်လိုလိုကြည့်နေရင်းကြားကာ ခေတ်သစ်
 ချစ်သူဖြစ်သွားတာ အင်မတန် အံ့ဩဖို့ကောင်းလှသည်။ ဒါပေမယ့်
 ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဦးအလင်းတန်း၊ လက်မခံနိုင်ပါ။

ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါရယ် မခွဲခြားဘဲ ကူညီတတ်တဲ့ ခေတ်သစ်
 စရိုက်ကို သဘောကျပေသည်။ ချီးကျူးထိုက်ပေသည်။ သို့သော် ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့
 ဖူးတင်လွန်းလို့ တုံ့ပြန်မိတဲ့အဖြစ်ကို လက်မခံသည်က ဦးအလင်းတန်း
 ရဲ့စိတ်ကို အရှက်ရစေတယ်။

ငွေကြေးမဟာတဆိုကာ ဦးအလင်းတန်းအတွက် မခန်းခြောက်
 နိုင်တဲ့ သမုဒ္ဒရာလို ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည်။ ဘာကိစ္စဖြစ်ဖြစ် ဦးအလင်းတန်း
 တန်း ငွေကို ရက်ရက်ရောရော ထုတ်သုံးပစ်လေ့ရှိသည်။

သူ့ကို ကူညီခဲ့တဲ့ကိစ္စမှာလည်း ခေတ်သစ်ကို ကျေးဇူးတင်လွန်း
 လို့ ထုံးစံအတိုင်း ငွေဆယ်သိန်းကို ကိုယ်တိုင်လိုက်ပေးခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့်
 လက်မခံတဲ့အပြင် ကိုယ့်ထံပြန်ပစ်သွင်းပေးခဲ့တဲ့ ခေတ်သစ်။

ဦးအလင်းတန်း ပြန်ခံစားမိတိုင်း ရင်မှာ တန့်န့်နဲ့ တင်းမာ
 မိသည်။ သားအရွယ်လောက်သာရှိတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်က သူ့အပေါ်
 ထိုသို့ တုံ့ပြန်လဲခြင်းဆိုတဲ့အသိနဲ့ ရှက်စိတ်က ရင်တစ်ခုလုံးကို နာကျင်
 စေခဲ့ပြီ။

ဘယ်တော့မှ ပြန်မဆိုပါစေနဲ့။ ဆုတောင်းနဲ့ နေလာခဲ့တာ။
 သင်မှတ်ဘဲ အစည်းအဝေးခန်းထဲမှာ မြင်လိုက်ရရော ဦးအလင်းတန်း
 ခြေမဆည်နိုင် အမူအရာပျက်ကာ လုပ်ငန်းဆိုင်ရာကိစ္စ ရှင်းလင်းပြဖို့
 ဦးစားလာတဲ့ ခေတ်သစ်ကို သူ မတွေ့မမြင်လိုတော့ပါ။

ဒါကြောင့် ထွက်သွားဖို့အမိန့်ပေးခဲ့သည်က လောလောဆယ်
 သူ့ကိုယ်သူ တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းသိမ်းနေနိုင်ဖို့ဖြစ်သည်။ သူ့အမိန့်
 အတိုင်း ခေတ်သစ် ထွက်သွားပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ဦးအလင်းတန်းခေါင်းထဲမှာ အတွေးတွေရွှင်ထွေးနောက်
 က အစည်းအဝေးခန်းထဲမှာ အရင်လို အချိန်ပြည့်နေလို့မရတော့ပါ။
 ခေတ်သစ်ဆီရောက်လျက်။

ခေတ်သစ်က အရည်အချင်းရှိသလို လူတော်လို့ သတ်မှတ်လို့
 မရဘဲတယ်။ အနုပညာကောင်းကင်စင်တာကို တော့စံ အားမရပေမယ့်
 ဘခြားစီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေထက် အကျိုးရလဒ် အောက်ကျတာ မရှိ
 တော့။

ဒီလိုအောက်ကျမသွားတာက ခေတ်သစ်ရဲ့အတွေးလှလှလေး
 တွေကြောင့်ပါ။ ဥပမာ အနုပညာရပ်နဲ့ဆိုင်တဲ့ တူရိယာပစ္စည်းက ဘယ်
 အရည်အသွေးရှိတယ်။ ဘယ်တုန်းက ဘယ်သူက တီထွင်ပြီး ဘယ်အချိန်
 မှာ အောင်မြင်လာတယ်။

ဘယ်လိုအနုပညာရှင်အတွက် ဘယ်ပစ္စည်းက ဘယ်လိုနေရာ
သုံးရင် ဘယ်လိုအကျိုးရှိတယ်ဆိုတဲ့ အချက်အလက်ဆိုင်ရာတွေက
စနစ်တကျလေ့လာမှတ်သားပြီး Customer စိတ်ထဲစွဲသွားအောင် ရှင်း
တဲ့နည်းနဲ့ ဈေးကွက်ထဲ ဖောက်ဝင်တဲ့နည်းတစ်မျိုးကြောင့်ပါ။

စိမ်းက ခေတ်သစ်ရဲ့ လုပ်နည်းကိုင်နည်းလေးတွေနဲ့ စင်စစ်
အတွက် တာဝန်ထမ်းခဲ့တာ တကယ့်ကို ကိုယ်ဖိရင်မိလို့ ခဏခဏ
ဖူးပါတယ်။ ဦးသက်တန်ကျော် အစည်းအဝေးခန်းထဲမှာ ထိုသို့ပြောသလို

“ဟုတ်ပါတယ် ဘော့စ်၊ စိမ်းပြောမယ်ဆိုလည်း ပြောလောက်
ပါတယ်။ ဒီသူငယ်က သာမန်ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်လို တာဝန်ကျေအပ်
ဆောင်တာမျိုးမဟုတ်ဘူး။ တိုးတက်ဖို့ ရှေးရှုပြီး ခွန်ပြည့်အားပြည့် ထမ်း
ဆောင်တဲ့ ထူးချွန်ဝန်ထမ်းအဆင့်ရှိတဲ့ သူငယ်လေးပါ။ ရှေ့ဆက်ပြီးလည်း
အလားအလာ အများကြီးရှိနိုင်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ဘော့စ်စိတ်အထဲ
အတိုင်း အနုပညာကောင်းကင်စင်တာ တိုးတက်အောင်မြင်ဖို့အတွက်
ခေတ်သစ်ဆိုတဲ့သူငယ် လိုအပ်တယ်လို့ ကျွန်တော်လည်း ယူဆထား
ဒီလိုယူဆတာကလည်း အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ပါဘူး။ အနုပညာကောင်း
ကင်စင်တာနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိမ်းရဲ့အစီရင်ခံစာတွေက သက်သေထု
ပါတယ်”

ကျော်လှဝင်းကလည်း ဦးတောက်ထွန်းကလည်း ဆိုလေသည်။

ခေတ်သစ်ဆိုတဲ့ လူငယ်အပေါ်မှာ လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ လူကြီးအားလုံး
အချက်အလက်နဲ့တကွ အခိုင်အမာ တင်ပြကြသည်။

စိမ်းရဲ့အစီရင်ခံစာအရလည်း ဒီသူငယ် အရည်အသွေးရှိပုံနဲ့
သိသာနေသည်။ ဒါကြောင့်မို့ ဦးအလင်းတန်း အစည်းအဝေးကို အချိန်
ဆိုင်းလိုက်ရသည်။

ချက်ချင်းဆိုသလို အနုပညာကောင်းကင်စင်တာကို ကိုယ်တိုင်
လာခဲ့သည်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ သင်ပုန်းချေလိုက်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူး။

သူ့ရဲ့လုပ်ငန်းအောင်မြင်ဖို့ ဝန်ထမ်းကောင်းတစ်ယောက်ကို
ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကြောင့် လက်လွှတ်အဆုံးရှုံးမခံချင်လို့ ဖြစ်သည်။
သို့သော် -

“ငွေကြေးနဲ့ တုံ့ပြန်တတ်တဲ့ ဦးရဲ့စိတ်ရင်းကို မနှစ်မြို့လို့
ဒါပါပဲ”

ဆိုပြီး ရင်ကော့ထွက်သွားတဲ့ သူငယ်။ သူ့ရဲ့ဝန်ထမ်းတွေရွေ့
မှာ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိပါးစေသလိုဖြစ်ပေမယ့် ဦးအလင်းတန်း စိတ်ကို
နောက်တစ်ထစ် လျှော့ချမိပြန်သည်။

“ဒီသူငယ် စင်တာထဲ ပြန်ရောက်လာအောင် စိမ်း ကြိုးစား
ပေးပါ”

ဟု ဦးအလင်းတန်းက တာဝန်ပေးခဲ့သည်။ ဒေါ်ရွှင်နုမီးလည်း

ကြီးစားပါစမ်း။ ခေတ်သစ်က ကျော့ခိုင်းပြီးတာကို ပြန်လှည့်မကြည့်တာ သူ့အပေါ် အငြိုးကြီးနေလို့ကလွဲပြီး တခြားဘာဖြစ်နိုင်ဦးမှာလဲ။

ဦးအလင်းတန်း ထိုသို့ယူဆတာ မှားသလား။ သူ့ဘက်က လျှော့သလောက် တစ်ဖက်က တင်းနေတော့ နောက်ဆုံးဝန်ထမ်းကောင် တစ်ယောက် ဆုံးရှုံးရလေခြင်းလို့ စိတ်မကောင်းတော့ ဖြစ်မိပါသည်။

ဒါလည်း ခဏပါ။ ကြာတော့လည်း မေ့တော့တော့ရယ်။ မေ့မေ့ ပြီးခါမှ ဟောတစ်ခါ ဘွားခနဲ ပြန်ဆုံပြန်သည်။ သမီးရဲ့ချစ်သူတဲ့။

ဦးအလင်းတန်း ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားတွေးခေါ်လို့ မရနိုင်တော့ ပါ။ အတိတ်အကြောင်းကို အငြိုးမပြယ်နိုင်အောင် ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်လက်ထဲ သူ့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသောသမီးကို မထည့်ရက် ပါ။ ထည့်လည်း မထည့်ပေးနိုင်ပါ။

သူ့အပေါ် ငြိုးခဲ့သမျှ သမီးလေးကို တစ်သက်လုံး ညှဉ်းပန်း နှိပ်စက်နေလျှင်။

ဒီအဖြစ်မျိုး ဦးအလင်းတန်း လက်မခံနိုင်ပါ။

အထူးသဖြင့် သူ့နဲ့ကိုယ့်ကြားက မပြယ်သေးတဲ့ အငြိုးအတော အတွက် သမီးကို ဓားစာခံအဖြစ် မခံနိုင်။ လုံးဝ အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။

ဒါကြောင့်မို့ ဖြတ်တောက်ပစ်ခြင်းသည်သာ အကောင်းဆုံးဖြစ် သည်ဟု ယူဆကာ -

“ဖေဖေကို နားလည်ပေးပါ သမီးရယ်”

အိပ်ပျော်လျက်ရှိတဲ့ သမီးလက်ဖဝါးနုကို ဖွဖွဆုပ်ကာ ဦးအလင်းတန်း နှုတ်ခမ်းလွှာနဲ့ ဖိကပ်ရင်း နှလုံးသားနဲ့ အသံတိတ် ပြောနေမိသည်။

နှလုံးသားထဲမှာတော့ သောကမီးခဲက အရှိန်ရဲ့ခဲဖြစ်နေဆဲပေါ့ သလ။

အခန်း (၃၄)

“အန်တီမေ”

လက်မောင်းကို အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ခေါ်ရှာတဲ့ တူမချောလေး။ ဘာကိုပူဆာမလဲဆိုတာ ဒေါ်အလင်းမေ ကြိုသိနေတာနဲ့ မသိမသာ သက်မချလေပြီ။

“ဘာပြောမလို့လဲဟင်”

“မောင်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

မျက်လွှာလေးစင်းချကာ ဇွတ်တရွတ်ပြောနေရာတဲ့ သမီးကို အပြစ်တော့မတင်လိုပါ။ အချစ်ဆိုတာ ငယ်ရွယ်သေးတဲ့နုလုံးသားပိုင်ခွင့် တို့အတွက် ရူးသွပ်လောက်အောင် ညှိယူဖမ်းစားနိုင်စွမ်းတဲ့ ခံစားချွန် မဟုတ်ပါလား။

“အသင့်ကို တွေ့ခွင့်ပေးပါနော် အန်တီမေ၊ ဟင့် ဟင့်”

ဒေါ်အလင်းမေစိတ်ထဲက မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့ ပြောပေမယ့် လက်တွေ့မှာတော့ တူမချောအပါး ကပ်ထိုင်ကာ ကြင်နာစွာပဲ ပန်းဖက် ပိပြီး ရင်ခွင်ထဲဆွဲယူ၏။

လက်ချောင်းကလေးများနှင့်လည်း ဆံပင်များကို သပ်ပေးရင်း တိုးဖျော့ဖျော့ဆိုလေသည်။

“သမီးရယ် လောလောဆယ် သမီးရဲ့ကျန်းမာရေးက အရေးကြီးတယ်လေ၊ နော် သမီး”

“ဟင့်အင်း အသင်နေကောင်းနေတဲ့ဥစ္စာ”

“သမီးဖေဖေက”

“ဟင့်အင်း ဖေဖေပြောတဲ့အတိုင်း အသင် မယုံဘူး။ အသင် တွေ့ချင်တယ်၊ တွေ့ချင်တဲ့စိတ်ပဲရှိတယ်၊ နော် အန်တီမေ”

တနော်နော်နဲ့ ပူဆာနေတဲ့ သမီးကို လိုက်လေ့လာပေးချင်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေက အငြိုးနဲ့မကင်းလေတော့ ဒေါ်အလင်းမေ အစ်ကိုနည်းတူပဲ စိုးရိမ်နေတာမို့ -

“သမီးရယ် သမီးနဲ့သူနဲ့တွေ့ဖို့ တာဆူနေရင် သမီးပဲ ပိုခံစားရမယ်လေ မဟုတ်ဘူးလား”

“အန်တီမေကလည်း တွေ့ချင်လို့ တွေ့လိုက်ရမယ်ဆိုရင် ဘာမှ မခံစားရတော့ဘူးလေ၊ တွေ့ချင်ရဲ့နဲ့ မတွေ့ရရင်ဘဲ ခံစားရမှာ၊ အခု

အသင့်ရင်ထဲမှာ ပူနေတယ်၊ ဆူပွက်နေတယ်၊ ကြာရင် ပိုဆိုးသွားမှာပေါ့လို့”

“ပိုဆိုးမသွားအောင် သတိနဲ့ ဆင်ခြင်ရမယ်လေ၊ သမီးကလူကောင်းမဟုတ်ဘူး၊ နှလုံးရောဂါနဲ့ သမီးရောဂါအကြောင်း သမီးလည်း သိသားနဲ့”

“သိဘူး၊ သိဘူး၊ ဟီး၊ ဟီး”

အသေခံ ပြောလို့မရတော့။ စိတ်ကဖြစ်တဲ့အတိုင်း ထိခိုက်စွာ ငိုချလေသည်။ ရင်ခွင်ထဲက ရုန်းထွက်ကာ ဖွေရာပေါ် မျက်နှာမှောက်ချကာ ရွှံ့မြင်းရုပ်လေးကို ဖွေပိုက်ရင်း တပဟီးဟီးငိုနေသည်က မရပ်မနား။ ဒေါ်အလင်းမေ မဖြစ်ပါဘူးလို့ ခေါင်းယမ်းကာ -

“တိတ်ပါ သမီးရယ်၊ သမီးရောဂါက အဆိုးဝါးကြီးမဟုတ်ပေမယ့် စိုးရိမ်ရတယ်ဆိုတာ သမီးလည်း သိနေတာပဲကွယ်”

ဒေါ်အလင်းမေ တူမကျောပြင်ကို ပွတ်သပ်ချော့မော့ရင်း နားဝင်အောင် ဖျောင်းဖျူရှာသည်။ သို့သော် ချော့မော့လို့လည်း မရတော့ဘူးထင်ရဲ့။ သမီးက ဇွတ်ဖြစ်နေသည်။

ဒီသမီးကို စိုးရိမ်လွန်းလို့ ပိုးမွှေးသလို တယုတ်ယုတ်လွှာလွှာကလေးမဟုတ်လွှာ။ သမီးရဲ့မေမေ ပန်းလက်ဟာလည်း ထိုရောဂါနဲ့ပဲ အသက်ပါသွားခဲ့တယ်လေ။

သမီးကိုမွေးပြီး နှစ်လပင်မပြည့်သေးပါ။ ခင်ပွန်းသည် ကားဘက်စီးဒင်နိုဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းလည်းကြားရော ရှောင်ဖြစ်ပြီး ဘိုင်းခဲနဲလဲကျကာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့တဲ့အဖြစ်ရယ်။

အက်ဆီဒင့်နိုဖြစ်တဲ့ ကိုကိုက ဘာမှဒဏ်ရာ ကြီးကြီးမားမား မဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ဇနီးက ဆုံးပါးသွားတော့ ကိုကိုမမျှာ ဖြေမဆယ်နိုင်အောင်ဖြစ်ကာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မုဆိုးဖိုဖြစ်ရရှာတဲ့ ကိုကိုအတွက် ဒီသမီးလေးသာ အသက်ဆက်စရာဖြစ်လာခဲ့သည်။

သမီးလေးသာမရှိရင် ကိုကို ရူးသွားနိုင်သည်။ ဒါကြောင့်မို့ သမီးလေးကို အချိပ်လို လိုက်ပြီးစောင့်ရှောက်ခဲ့တာပေါ့။ သမီးသွားချင်ဘုံဆီ သွား၊ လည်ချွင်တဲ့ဆီ လည်၊ သူမကိုယ်တိုင် အနီးကပ်စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ရတယ်။

ထိုသို့စောင့်ရှောက်ပေးမှလည်း ကိုကိုက စီးပွားရေးကို ကိုယ်မိချင်မိ လုပ်နိုင်တဲ့အဖြစ်။ ဇနီးမရှိတော့ ဒီသမီးသာ ကိုကိုရဲ့အသက်။ ကိုကိုရဲ့ နှလုံးသာ။ ကိုကိုတင်မကပါဘူး သားသမီးမထွန်းကားတဲ့ သူမရဲ့ အသက်နဲ့ နှလုံးသားဆိုလည်း မမှားပါဘူး။ တကယ်ပါး ဥယျာဉ်ခေတ်သစ်ဘာ ကိုကိုကို အပြုံးမထားခဲ့ဘူးဆိုရင် ဘယ်လောက်ဝမ်းသာစရာပဲကောင်းလေမလဲ။

ခုတော့ စိုးရိမ်သောကတွေပေးနေတဲ့ ခေတ်သစ်ကိုမှ သမီးက

တယုတယတွေခွင့်တောင်းနေသည်။ လောလောဆယ် သမီးရဲ့ရောက်
လည်း ငဲ့ရဦးမယ်လို့ ဒေါ်အလင်းမေ ယူဆ၏။

အားတွေမယ်နော် အန်တီမေ”
သမီးအကြောင်းသိနေတာမို့ လိုက်လျောကာ ထပ်ဆင့်ခေါင်း

စွဲနဲ့ပဲကြီးစွာ ငိုနေတဲ့ သမီးပခုံးကို ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ရင်း -

ညီတံမှ ရှောရှောရှူရှူ ဆေးသောက်လေသည့် သမီး။

“ကဲပါ သမီးရယ် သမီးက တွေ့ချင်တယ်ဆိုလည်း အန်တီမေ
ခွင့်ပြုပါ့မယ်ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးဖေဖေ သိလို့တော့ မဖြစ်ဘူးနော်”

ဒေါ်အလင်းမေ ရှေ့ရေ မတွေ့ရဲကာနှင့်ပဲ သက်မတွေ ချပြီး
ရင်း ချဇလေပြီ။

“စိတ်ချပါ အန်တီမေရဲ့ ဟင့် ဟင့်”

သမီးက ရှိုက်ငိုရင်း ဆိုလေသည်။ ဒေါ်အလင်းမေ သက်မလေ

ချရင်း -

“ခု လောလောဆယ် ငိုမနေနဲ့တော့နော်”

“ဟုတ်”

သမီးက မျက်ရည်တွေ ချက်ချင်းသုတ်ကာ ခေါင်းထောင်လေ
သည်။ ဒေါ်အလင်းမေ မွန်းကျပ်စွာပဲ သက်မချလျက် -

“ကဲ ဆေးချိန်လည်း ကျနေပြီ၊ ဆေးတစ်ခွက် သောက်လို့
ဦး၊ အန်တီမေ ယူပေးမယ်”

ဒေါ်အလင်းမေ လိုက်လျောလိုက်သည်က ဆေးသောက်ရမယ်
အချိန်ရောက်လာလို့ဖြစ်သည်။ နောက်ဆို ဆေးမသောက်ဘူးလို့ ငို
ငြင်းဆန်နေမယ့် မဟုတ်လား။

“ဟုတ်၊ သောက်မယ်လေ အန်တီမေရဲ့၊ သောက်ပြီးရင် ဟောင်း

ပန်းတံခါးက ခြံ့ထဲသက် ကားကိုချိုးကွေ့၏။ ရွှေဘုံသာလမ်းထဲ ဦးတည်
ကာ အလယ်ဘလောက်မှ ဝှုပ်ဆေးကုခန်းရှေ့ ကားထိုးရပ်လေပြီ။

“ဟဲ့ ဘယ်မှာလဲ မောင်က”

“ဟိုမှာ ထွက်လာနေတယ်လေ”

နွဲ့ယမင်း လက်ညှိုးနောက် အသင် မျက်လုံးပါသွား၏။

ဆေးတိုက်ကြီးထဲက ကိုငြိမ်းနဲ့ ယှဉ်ထွက်လာတဲ့ မောင်။

“ဟင်”

အသင့်မျက်လုံးကို အသင် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်လို့သွားသည်။
မောင်မှဟုတ်ရဲ့လားလို့။ ပိန်ချိုးသွားတဲ့ကိုယ်က အသားအရေကိုပင် မြဲ
သွားစေသည်။ မျက်ဝန်းစုံညှိကာ မှိန်ဖျော့နေရုံမက လမ်းလျှောက်ဟန်
ကလည်း အရင်လို ခန့်ခန့်ညားညားမဟုတ်။

မောင်ရယ် အသင့်ရင်မှာ ဝမ်းနည်းကာ မျက်ရည်များစွာ
ဆိုလာသည်။ အသင့်ကို မတွေ့ရလို့ လွမ်းစိတ်တွေနဲ့ ညှိုးချိုးသွား
လာကွယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်ဘက်က အသင်ရှိပါတယ်။

အသင့်ကို မောင် ဝိုင်းဝန်းစင်ကြယ်စွာ ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ အသင်
ယုံတယ်။ ဖေဖေ ဘယ်လိုပဲပြောပြော အသင့်အချစ်က မပြောင်းလဲပါဘူး
ကွယ်။ ခုနေ့ အသင့်ကို မောင် တွေ့ရရင် ဘယ်လောက်သမ်းသာစေမလဲ။
အသင်လည်း မောင့်ကို အားရပါးရ တွေ့ချင်ပါတယ်။ အသင်

ကားပေါ်က ကမန်းကတန်းဆင်းလေပြီ။

“မောင်”

ခေါ်သံမဆုံးခင် ခြေလှမ်းတန်သွားသလိုဖြစ်ကာ ငဲ့ကြည့်လျှင်
အကြည့်ချင်းဆုံလေသည်။ တောက်ပရွှန်းစိုနေသော မောင့်မျက်ဝန်းက
မျက်ချင်းမှိန်ဖျော့သွားကာ အကြည့်လွှဲလေ၏။

သွက်သွက်လေးပြေးလာနေသော အသင့်ကို မြင်လျက် မောင်
ရင်ခနဲလှုပ်ရှားစွာ ရှေ့တိုးမလာခဲ့ပါ။ ဆန့်ကျင်ဘက်ဆီ ခြေဦးလှည့်လျှင်

“မောင် နေဦးလေ”

အက်ရုနေသာ ရင်ခနဲသံနဲ့ တားမြစ်တဲ့ အသင့်ရဲ့အသံ ကျယ်
လာသွား၏။ မောင်က လုံးဝလှည့်မကြည့်ပါ။ ဘေးကပ်ရပ်ထားတဲ့
ပုံကားပေါ် လွှားခနဲတက်လေသည်။

ဘုရားရေ မောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ အသင် နှလုံးသား
အက်ကွဲလှပတတ် နာကျင်ကာ မျက်ရည်တွေ အိုင်ဖွဲ့လာလေပြီ။

ကားစက်နှိုးပြီး ဂျစ်ကားမောင်းထွက်သွားတဲ့အခါ အသင်
မယုံနိုင်လောက် အောင်ဖြစ်သွားသည်။

“မောင်”

အော်ဟစ်ခေါ်ရင်း ဂျစ်ကားနောက် အသင် ပြေးလိုက်၏။
မောင်က လှည့်ပင်မကြည့်ပါ။

“ခေတ် နေဦးကွ”

ကိုငြိမ်းရဲ့တားမြစ်သံလည်း နောက်က ပေါ်ထွက်လာသည်။
ခေတ်သစ် ဘယ်သူ့တားမြစ်သံတွေကို နားမဆင်တော့ပါ။

ကားမောင်းနေရာမှ မောင် လှည့်မကြည့်ပါ။ အိတ်ကပ်ထဲက
စာခေါက်တစ်ခု ဆွဲထုတ်ကာ ပစ်ချလေသည်။ ထိုစာခေါက်က ကား
နောက်မှ အပြေးကလေး လိုက်ပါခဲ့တဲ့ အသင့်ရင်ခွင်မှာ အပြားလိုက်
ကပ်ငြိမ်။

အသင်ခြေလှမ်း ရုတ်ခြည်းတစ်ခုက ရင်ခွင်ထက်မှ စာခေါက်
လေး ဖြန့်နေစဉ် မောင်ကားက မြင်ကွင်းထဲက ပျောက်ကွယ်သွားလေ
သည်။ မညီမညာရေးထားတဲ့ မောင့်စကားလုံးတွေက -

အသင်

အသင်ဖေဖေရဲ့ အယူအဆ သိပ်မှန်ပါတယ်။ ဦးအလင်း
တန်းကို လက်တုံ့ပြန်ချင်စိတ်နဲ့ အသင့်ကို ချစ်ခဲ့တာပါ။

အဲဒီအတွက် မောင့်ကို မှန်းပစ်လိုက်တဲ့။

မောင့်စကားလုံးက ကျည်ဆန်ပျားနယ်။

အသင့်နှလုံးသားတည့်တည့် ပြေးဝင်သွားတဲ့အဖြစ်။

ဒိုင်းခနဲမပြည့်ပေမယ့် နှလုံးသားက အက်ကွဲလေပြီ။

တုန်ခါလွတ်ကျသွားတဲ့ စာရွက်လေးနောက်မှာ မျက်ရည်တွေ
ကျသလို အချစ်နဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ဂုန်းခနဲ
ကျသွားလေပြီ။

“အသင်”

သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ထိတ်ထိတ်ပျားပျားခေါ်သံ။ ပြေးလွှားလာတဲ့
အသင် ကြားနိုင်စွမ်းမရှိတော့ပါလေ။

“ဘာ”

တခက်နွယ်နဲ့ ပန်းတံခါး ပြိုင်တူစိုက်ကြည့်သည်။ နွဲ့ယမင်း သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို မကြည့်ဘဲ -

“နွဲ့ဆိုလိုတာက ခေတ်သစ် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုပြောရတာလဲ၊ အကြောင်းပြချက်တစ်ခုခုတော့ ရှိရမယ်၊ နွဲ့ အဲလိုထင်တယ်”

“ရှင်က ခေတ်ဘက်က ကာကွယ်နေတာလား”

“မဟုတ်ရပါဘူး၊ ပန်းရယ်၊ ခေတ်ကို ရှင်တို့ သတိထားကြည့်မိ သာ။ ခေတ်က ပုံမှန်မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဝေဒနာတစ်ခုခု ရှိနေပုံပဲ”

နွဲ့ယမင်း စကားမဆုံးခင် ပန်းနဲ့တခက် မျက်လုံးအရောင်တွေ ပြောင်းသလိုဖြစ်သွား၏။ သိသိသာသာ ကိုယ်ရေချိုးကျသွားတဲ့ ခေတ် သစ်ရယ်ပါ။

အသင့်ကို မြင်တာတောင် အားရဝမ်းသာမဖြစ်တဲ့အပြင် ဓာ တစ်စောင်ပစ်ပေးပြီး စိမ်းစိမ်းကားကား မုန်းပစ်လိုက်ပါဆိုတာ။ အငြိုး အတေးကြောင့်ဖြစ်နိုင်သလို၊ ဝေဒနာတစ်ခုခုကြောင့် ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ နွဲ့ယမင်း ဆိုချင်တာလား။

“နေပါဦး။ ရှင် ဘယ်လိုထင်လဲ နွဲ့”

တခက် ထိုင်နေရာမှ ဝရန်တာလက်တန်းကို မှီရပ်နေတဲ့ နွဲ့ ယမင်းနား လျှောက်သွားရင်း မေးသည်။

အသန်း (၃၆)

“တောက် လုံးဝမကျေနပ်ဘူး”

ပန်းတံခါး ကိုက်မနိုင်ခဲမရ ဆိုလေသည်။ တခက်နွယ်ကလည်း ဒေါသဖြစ်ကာ အံတကြိတ်ကြိတ်နှင့်။

“ကျေနပ်စရာလား၊ ကြည့်ပါဦး၊ ဖအေကို ငြိုးပြီး သမီး အသည်းနှလုံးကို ကစားသွားတာလေ၊ အသင် တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ဒင်းကိုလည်း သတ်ပစ်မယ်၊ တကယ်”

အသေချေ့ဘက်က သူငယ်ချင်းတွေ နာကြ၏။ ပန်းတံခါး တခက်နွယ်နည်းတူ နွဲ့ယမင်းလည်း နာပါသည်။ သို့သော် ကိုငြိမ်းမ ခေတ်သစ်မျက်ဝန်းထဲမှာ လျှို့ဝှက်ချက် တစ်စုံတစ်ရာရှိနေမှန်း နွဲ့ ခပ်ရူးရူး မြင်ယောင်တာမို့။

“သိပ်လည်း ဒေါသကြီးမနေပါနဲ့ကွယ်”

“ထင်တာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ခေတ်ခွဲ ကိုငြိမ်းပျက်ဝန်းထဲမှာ လျှို့ဝှက်နေတဲ့ အချိန်တစ်ခုခု ရှိနေသလို၊ အဲဒီအချိန်ကလည်း ခေတ်ကို အမူအရာပြောင်းလဲသွားတာနဲ့လည်း ဆိုင်မယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီနေ့က တွေ့တာ နှစ်ဆေးတိုက်၊ နှစ်ဆေးတိုက်ဆိုတာ ပါရဂူကြီးတွေပဲ တိုင်တာ လေဟယ်၊ အဲဒါတွေကို ဆက်စပ်ကြည့်မိရင်”

“အိုး သွားစမ်းပါ။ မဆိုင်တာ ဆွဲတွေမနေနဲ့ ခွဲ”

ပန်းတံခါး လက်မခံနိုင်စွာဘဲ တင်းတင်းမာမာ ထပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မဆိုင်တာတွေ ဆွဲပြောမနေပါနဲ့၊ အဖြစ်အပျက် က ထင်ရှားနေတာပဲ။ ခေတ်မှာ ကြိုတင်အကြံအစည်မရှိရင် အန်ကယ် စွပ်စွဲတာ မဟုတ်ရပါဘူးလို့ ဖြေရှင်းချက်အမျိုးမျိုး ပေးရမယ်လေ၊ ခု တော့ ဖြေရှင်းချက်ပေးဖို့နေနေသာသာ အန်ကယ်စွပ်စွဲတာ ဝန်ခံပြီး မုန်းပစ်လိုက်ပါဆိုတာသာ အသင့်အချစ်ကို ဖော်ကားလိုက်တာနဲ့ အတူ တူပဲ”

တခက်ခွယ်ပြောတာလည်း လက်မခံနိုင်ဖွယ် ရှိလေသည်။ ခွဲ ယမင်းကတော့ လက်မခံချင်ပါ။ တခက်ခွယ်နဲ့ ပန်းတံခါး တင်းမာနေတဲ့ အပေါ်မှာ ပျောင်းပျစကားက အရာထင်နိုင်မည် မဟုတ်မှန်း သေချာ နေသည်။

“ကဲပါလေ သမီးတို့ ဒီကိစ္စကို ဒီအတိုင်းထားလိုက်တော့”

အသင် အခန်းထဲက ထွက်လာတဲ့ ဒေါ်အလင်းမေ အားမပါ ခိုလိုလေသည်။ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် အချေအတင်ဖြစ်နေတာတွေ တွေ့ရပ်တန့်သွားသည်။

“သမီးလေး တစ်ခုခုဖြစ်မသွားတာပဲ ကံကောင်းတယ်လေ”

ဒေါ်အလင်းမေဆိုလျှင် သုံးယောက်သား သက်မကိုယ်စီချလေ သည်။

“ဟုတ်တယ် အန်တီမေ၊ ခုဆို ခေတ်သစ်စိတ်ထား ဘာဆိုတာ

အသင် ကောင်းကောင်းကြီး သိပြီမဟုတ်လား။ အသင် ဆင်ခြင်ချိန် များတဲ့သဘောပဲ”

ပန်းတံခါးဆိုလျှင် တခက်ခွယ်က အလေးအနက် ထောက်ခံ သည်။ ခွဲ ယမင်းကတော့ ခေါင်းလည်း မညှိတ်။ ခေါင်းလည်း မခါ။ ဆွဲဝေလို့နေသည်။

“အသင်ချေပေါ့ ပန်းရဲ့၊ ဒါကြောင့် အန်တီမေခွဲကိုကို တိုင်ပင်

အားပြီးပြီ၊ သမီး စိတ်ထူထူထောင်ထောင်ဖြစ်တာနဲ့ စင်ကာပူသွားကြ သုံး သမီးကို ဆေးဆက်ကုရင်းပေါ့”

“ကောင်းတယ် အန်တီမေ”

နှစ်ယောက်က ပြိုင်တူထောက်ခံသည်။ ခွဲ ယမင်း မသိမသာ စက်မချ၏။

“အန်တီမေ အောက်ထပ်ဆင်းဦးမယ်၊ သမီးတို့ အသင့်ကို သတိထားစောင့်ကြည့်လေ၊ ဟုတ်ပြီလား”

အန်တီမေ ပြောသံမဆုံးခင် ပန်းတံခါးခွဲ တခက်ခွယ် ခေါင်းညိတ်သလို ခြေလှမ်းတွေလည်း အသင့်အခန်းဆီ ရွေ့သွားသည်။

အန်တီမေက အောက်ထပ်ထင်း၍ နွဲ့ယမင်းတစ်ယောက်တည်း ဝရန်တာမှာ ကျန်ရစ်လေသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ မယုံချင်။ ဘာကိုမှ မယုံချင်ပါ။

ခေတ်သစ်ဟာ သဘာဝဆန်တဲ့ လူ့ဗ္ဗယ်လေးပါ။ ဒါပေမဲ့ မာနတော့ ပြင်းရှုပ်ရလေသည်။ မာန ဘယ်လောက်ပြင်းပြင်းပါလေ ချစ်သူရဲ့ နှလုံးသားကို အငြိုးနဲ့လက်စားချေ တုံ့ပြန်လောက်တဲ့အထိ အစိမ်းရောင် သန်းလိမ့်မယ် မထင်ပါ။

ဟုတ်တယ်နော် ကိုငြိမ်း။

အခန်း (၃၇)

“မယုံဘူး။ ဟင့်အင်း မယုံနိုင်ဘူး။ ဟင့် ဟင့် ဟင့်”
အသေချေ ခေါင်းတခါခါနှင့် ပြောသလို ရှိုက်၍လည်းငိုချေသည်။

“အသင် မယုံနိုင်ဘူး နွဲ့ရယ်၊ မယုံပါရစေနဲ့”
ဒါပဲ ထပ်တလဲလဲ ပြောရင်း ငိုပြန်သည်။
ထိခိုက်ကြကွဲစွာ ငိုထားသောကြောင့် အသင့်မျက်လုံးအစုံခုံကာ

ခွဲအစ်အစ်ဖြစ်နေပါပြီ။

နွဲ့ယမင်းလည်း မယုံနိုင်ပါ။ အသင်က မယုံနိုင်ဘူး ပြောလေ နွဲ့ ပို၍ပင် အသင့်ကို ကရုဏာသက်မိလေဖြစ်သည်။

“နွဲ့လည်း မယုံချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အားလုံးက ယုံကြည်နေကြ ဘယ်၊ ခေတ်က အသင့်အချစ်ကို ခုတုံးလုပ်ဖော်ကားတယ်ဆိုပြီးတော့ သလ”

“အဲဒါကို အသင် ပိုပြီးမယုံဘူး။ အသင် သိတယ်၊ ခေတ်စိတ်ဓာတ် အဲလောက်မယုတ်မာဘူး၊ နွဲ့ရဲ့၊ အသင် သိတာပေါ့”

ရှိုက်သံများရောကာ တုန်ခါနေတဲ့ အသင့်အသံလေးက ယမင်းကိုပါ မျက်ရည်ဝဲစေပါသည်။

အသင့်နလုံးသားဟာ သာယာတဲ့ နွေညနေခင်းရဲ့အလှအပတ်ပင် မခံစားနိုင်။ နေရောင်ခြည်ပျော့ပျော့လေးဖြာကျနေတဲ့ လွှဲပုခက်လေး လျှော့လျှော့လေး၊ ဖိုတိုင်နေရင်း မျက်လုံးက ဟိုအဝေးဆီ ငေးရုံလျက်

မြင်လွှာမှာပေါ်လာတဲ့ မောင့်ရုပ်လွှာဟာ အသင်ကို ရက်စက်စိမ်းကားဖို့ဆိုတဲ့ အတ္တတွေ ပျော်ဝင်နေမှန်း အသင် ခံစားလို့ရနေသည်။

“နွဲ့ အသင်လေ ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

နွဲ့လက်မောင်းကို အားကိုးတကြီးဆုပ်ကိုင်လျက် အက်ကွဲသော အသံလေးနောက်မှာ ငိုရှိုက်သံလေး ခြိုကျလာပြန်သည်။

“အသင်ရယ်”

“မောင့်ကိုချစ်တယ်၊ ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ယုံလို့မရဘူး၊ သိလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အသင် ဟင်”

မျက်ရည်များ စီးကျနေတဲ့ အသင့်မျက်ဝန်းထဲမှာ မယုံနိုင်တဲ့ ခံစားချက်တွေမှာ ထင်ရှားလို့ပေါ်လာသည်။

“အသင်နဲ့မောင် တွေ့ကြတာ နွဲ့လည်း အသိပဲ၊ မြင်းစခန်း

သွားတဲ့ လမ်းမှာလေ”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ နွဲ့တို့ အရင်မြင်တာ၊ ခေတ်က တကယ့်ကို မေတ်ကျတဲ့ လူငယ်ပဲ၊ နွဲ့တို့လည်း ငေးခဲ့ကြတာပဲ”

“အဲဒါပဲလေ မြင်းပုလေးတွေပေးတဲ့နေရာ မောင် ရောက်ခဲ့တော့ အသင့်ရင်ထဲမှာ ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်သွားမှန်း မသိဘူး။ အသင် မောင်နဲ့ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ခဲ့ဘူး။ ရှောင်ထွက်ခဲ့တယ်လေ”

“သိပါတယ် ဟယ်”

“အင်းပေါ့၊ အဲဒီညက အသင် အိပ်မပျော်လို့ အပြင်ထွက်ရော မောင့်ကို တည်းခိုခန်းက ခြံထဲမှာ တွေ့လိုက်ရတယ်လေ၊ မောင်က အသင်တို့ လက်ကိုင်အိတ်တွေ ပေးဖို့လာခဲ့တာ၊ အဲဒီကနေ ချစ်သူဖြစ် သွားတာ၊ အချိန်က ရက်ပိုင်းလေးတင် မဟုတ်လား”

နွဲ့ယမင်း အလေးအနက် ခေါင်းညှိတ်သည်။ ဟုတ်ပါ၏။ ရက်ပင်မဖြား။ မြင်ရုံတွေ့ရုံနဲ့ နှလုံးသားချင်း ယဉ်ပါးရာက ချစ်သူဖြစ်သွားတဲ့ အဖြစ်။ နွဲ့တို့ အံ့ဩလို့မဆုံးပေ။

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ခေတ်က အသင့်ကို စုံခမ်းပြီး ချစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ မထင်မှတ်ဘဲ ဆုံတွေ့ရာက ချစ်သူဖြစ်ခဲ့တာလေ၊ အဲဒါကို တော့ နွဲ့ယုံတယ်”

“ဖေဖေနဲ့တွေ့ပြီးနောက်ပိုင်းမှာ မောင်က ခေါင်းစဉ်ကြောင်း

သွားတာ ဘာသဘောလဲ။ အဲဒါကို အသင် မယုံချင်တာပေါ့။ ဟင့်အင်
ဖေဖေနဲ့ မောင်အကြောင်းတွေ ဘယ်လိုရှိခဲ့ရဲ့။ အသင့်အချစ်ကို မောင်
ခုတုံးလုပ်ရက်မှာမဟုတ်ဘူး။ အသင် ခံစားသိခဲ့ သိနေတယ် နွဲ့ရဲ့။
ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

“အင်း အသင်ပြောသလိုပဲ အချစ်ဆိုတာ ခုတုံးလုပ်ပစ်
ရတဲ့အရာဝတ္ထုမှ မဟုတ်ဘူး။ ဘာကြောင့် အသင့်ကို မုန်းခိုင်းရတာလဲ
အဲဒါက စဉ်းစားစရာလေ”

“ဟုတ်တယ်အေ၊ မမစိမ်းလည်း အဲဒါကို တွေးမရအောင်ဖြစ်
နေတယ်ကွဲ့”

ဒေါ်ရွက်နုစိမ်းလည်း ဝင်ပြောသည်။ နွဲ့နဲ့ အသင် မမစိမ်းကို
ငေးကြည့်မိလေသည်။ မမစိမ်း လျှောက်လာရင်း အပန်းဖြေရန် လုပ်
ထားတဲ့ ကျောက်တုံးခုံလေးမှာ ဝင်ထိုင်လျှင် -

“ဒါဆို မမမစိမ်းလည်း ဖေဖေယူဆတာကို မယုံဘူးပေါ့”

“ရှုး တိုးတိုး ညည်းလေးအဖေ ကြားသွားလို့ မမစိမ်း အလုပ်
ပြုတ်နေပါဦးမယ်ကွယ်”

တိုက်ထဲမှာ ဖေဖေရှိနေတယ် မဟုတ်လား။ မမစိမ်း စိုးရိမ်သ
လို ပြောရှာသည့်။ အသင်လည်း မျက်ရည်တွေသုတ်ကာ လေသံဖြော
လေး လျှော့ချရ၏။ နွဲ့က တိုက်ဘက် ငေးကြည့်သည်။ အန်ကယ်

ရွက်လာတာ မတွေ့ခါမှ စိတ်ချသွားဟန်တူသည်။

လွဲပုခက်ပေါ် ထိုင်နေရာမှထကာ မမစိမ်းနဲ့ မျက်နှာချင်း
ဆိုင်ဖြစ်အောင် ကျောက်တုံးခုံမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး -

“မမစိမ်း မယုံဘူးဆိုရင် နွဲ့တို့နဲ့ သဘောထားတိုက်ဆိုင်နေ
တယ် တခက်နဲ့ ပန်းက အန်ကယ်ပြောတာကို လက်ခံတယ်။ နွဲ့နဲ့အသင်
အတော့ မယုံနိုင်ဘူးလေ”

“အဲဒီတော့ နွဲ့တို့ ဘာဖြစ်ချင်လဲ”

“မမစိမ်းရယ် ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

ဒေါ်ရွက်နုစိမ်း ပါလာတော့ အသင့်ရင်မှာ ဝမ်းသာလို့သွား
သည်။ မမစိမ်းကို အားလည်းကိုးမိကာ -

“မမစိမ်းပဲ မောင်ခံစားချက်ကို စုံစမ်းပေးပါနော်၊ အသင်က
သွက်ဖို့မလွယ်ဘူး၊ မမစိမ်းရဲ့”

“ဟုတ်ပြီ၊ မမစိမ်း နားလည်ပါပြီကွယ်”

ဒေါ်ရွက်နုစိမ်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ရှာသည်။ အသင်လည်း
အားကိုးစိတ်နဲ့ လွဲပုခက်ပေါ်မှာ ဆက်ထိုင်မနေတော့ပါ။ ကျောက်တုံးပုံ
ခက်ထားတဲ့ ထိုင်ခုံမှာ ပြောင်းထိုင်လေသည်။

ဘေးချင်းကယ်ဖြစ်လွှားလျှင် ဒေါ်ရွက်နုစိမ်းက အသင့်လက်ဖဝါး
နုနုလေးကို ဆွဲယူဆုပ်ပြီး -

“အသင်လေးကို မမစိမ်း ကူညီပို့မယ်ကွယ်၊ အားမငယ်ပါနော်”

“အဟင့် ဝမ်းသာလိုက်တာ မမရယ်”

မမစိမ်းပခုံးပေါ် အားကိုးတကြီး ခေါင်းတင်မိတဲ့အသင် ဝမ်းသာလွန်းကာ မျက်ရည်များ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလေသည်။

“အသင်ရယ် ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့၊ မမစိမ်းကလည်း ခွဲလို့ အသင့်ဘက်တော်သား ဖြစ်နေပြီလေ”

“ဟုတ်ပါ့ကွယ်၊ ဟုတ်ပါ့”

“ကျေးဇူးပဲ မမစိမ်းရယ်”

“မလိုပါဘူး ကလေးရယ်၊ မမစိမ်းကလေး ခေတ်ရဲ့စိတ်နေ သဘောထားနဲ့ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ကို အရမ်းသဘောကျတာကွယ်၊ ခေတ် အလုပ်ထွက်သွားတာ မမစိမ်း လက်မောင်းနှစ်ဖက် ပြုတ်ကျသွားသလိုပဲ စိတ်ချ၊ ခေတ်ကို မမစိမ်း ဖျောင်းဖျာရမှာပါ။ မမစိမ်းပေးရင် ခေတ်က မဖြေဘဲ နေမှာမဟုတ်ဘူး။ ခေတ်စိတ်ကို မမစိမ်းသိတယ်၊ ကဲ ကဲ မမစိမ်း သွားဦးမယ်၊ အသင်တို့နဲ့ လေပေးဖြောင့်လို့ အချိန်ကုန်တာ ဘော့စ်မြင်ရင် မမစိမ်းကို စစ်လားဆေးလားလုပ်နေဦးမယ်၊ မမစိမ်း သွားမယ်၊ သိလား”

“ဟုတ်”

မမစိမ်း ပြောပြောဆိုဆို အသင်တို့အပါးမှ ထထွက်သွားသည်။ ပေဖေကို မမစိမ်း ကြောက်မှန်းတော့ သိသာသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အသင်တို့ဘက်က ပါလာတဲ့အတွက် အသင် အားအင်ပြည့်လို့လာသည်။ ခွဲယမင်းလည်း စိတ်အားထက်သန်ကာ -

“အသင်ရယ် မမစိမ်းက အသင့်အတွက် တကယ့်အားဆေး ပေးနော်”

အသင် အလေးအနက် ထောက်ခံခေါင်းညိတ်မိ၏။ ထိုအခါ မက်ဝန်းအိမ်မှ အကြွင်းအကျန်ရှိနေသော မျက်ရည်တို့ ဝဲကျလာသည်က မမစိမ်းနည်းလို့မဟုတ်ပါ။

မမစိမ်းကို ကျေးဇူးတင်လို့ပဲ ဖြစ်သည်။

အင်း (၃၀)

ဘုရားရေ။

ဒေါ်ရွက်နုစိမ်း ရင်ဘတ်ဖိကာ ဘုရားတလေသည်။ အံ့ဖြူ
လွန်းပြီး မျက်ဝန်းအစုံပြုံးကျယ်ကာ ဝိုင်းစက်လို့သွား၏။

“ဟုတ် ဟုတ်ရဲ့လား ကလေးရယ်”

မျက်ရည်တွေ သုတ်ရင်း ခေတ်မင်းလေး ခေါင်းညှိတ်ရှာသည်
ထိုအခါ ဒေါ်ရွက်နုစိမ်း မယုံချင်ဘဲ ခေါင်းယမ်းသလို ဝမ်းနည်းကာ
ခြေတစ်လှမ်းနောက်ဆုတ်လေပြီ။

“ဟင့်အင်း မဖြစ်နိုင်ဘူးကွယ်”

ဟု အစ်ဆို့ဆို့ရေရွတ်လျက် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်လို့
သည်။ ရင်ထဲမှာလည်း -

“ခေတ် မင်းမှာ ဒီလိုရောဂါမျိုး မဖြစ်ရဘူးကွယ်”

ကောင်းကင်ပြာသို့

လို့ ဟန်တားချင်စိတ်နဲ့ ပြင်းပြင်းရှုရှု ရေရွတ်မခန်းနိုင်ခြင်းသွား
သည်။

“ကိုကိုက အပြုံးအတေးထားတတ်သူ မဟုတ်ပါဘူး။ ခေတ်မင်း
ရယ်။ ကိုကိုရောဂါကို ကိုကိုသိတဲ့အချိန်မှာ အန်ကယ်နဲ့ တွေ့ဆုံရတဲ့
အချိန်နဲ့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဖြစ်နေတော့ ခုတုံးလုပ်ခွင့်ရသလို ဖြစ်သွား
ဘယ် ကိုကိုကလည်း ခုတုံးလုပ်ပစ်လိုက်တယ်လေ။ အဲဒီက မမသင်ကို
ကိုကိုကြောင့် မခံစားရစေချင်ဘူး။ မုန်းမုန်းတီးတီးနဲ့ ကိုကိုကို မေ့ပစ်
လိုက်ဖို့ ကိုကို ဖန်တီးလိုက်တဲ့သဘောပါ”

မီးခိုးညိုရောင်တွေ အံ့ဆိုင်နေတဲ့ ကောင်းကင်ကို ဝမ်းနည်း
ခြင်းကြီးစွာ ငေးမောကြည့်ရင်း ပြောနေရာတဲ့ ခေတ်မင်းအသံနုနုလေး
ဟာ ထိခိုက်ကြေကွဲခြင်းတွေနဲ့ စိမ့်ဖြာလို့နေလေသည်။

“ကိုကိုကလေ မိသားစုနဲ့ ကိုငြိမ်းကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိ
မပေးပါဘူး။ အထူးသဖြင့် မမသင်ကိုပေါ့”

ပြောနေရင်း ခေတ်မင်းအသံဖျော့ဖျော့လေး တိမ်ဝင်လို့သွား
၏။ နားထောင်နေရင်းနဲ့ ဒေါ်ရွက်နုစိမ်း တစ်ခုခုမေးဖို့ ခွန်အားမဲ့ကာ
ခင်မှာလည်း အစ်ဆို့ဆို့ ခံစားရလေပြီ။

“မမသင်ဖေဖေ ကိုကိုကို မတရားစွပ်စွဲတာ သိရတုန်းက
ကျွန်တော် သည်းမခံနိုင်ဘူးဗျ။ ကိုကိုဘက်က ရင်ကျောပြီး ဖြေရှင်းလိုက်

ချစ်တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုကိုဟာ ခင်ဗျားကြီးစွပ်စွဲသလို မဟုတ်ဘူးလို့
မခံချင်စိတ်နဲ့ ကြေကြေကွဲကွဲပြောနေရှာတဲ့ ခေတ်မင်းလေး
ဒေါ်ရွက်နုစိမ်း မကြည့်ရက်တော့ပါ။ ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းကာ တင်းကျ
စွာ ပွေ့ဖက်ထားမိတဲ့ နှလုံးသားဟာ ခေတ်မင်းနဲ့အပြိုင် ပျက်ရည်ဖြို
ဖြို ကျလေသည်။

"ခေတ်ရယ်"

ဒေါ်ရွက်နုစိမ်း တကယ်ကြေကွဲလို့လွှားသည်။ ခေတ်မိဘနှစ်ပါး
နဲ့ ညီခေတ်မင်းအတွက်သာမက အသင့်နှလုံးသားအတွက်ရောပေါ့။
တိတ်ဆိတ်ငေးမောရွာရှိနေကြတဲ့ ခေတ်မင်းမိဘနှစ်ပါး ခံစား
မနိုင်စွာ ငြိမ်သက်နေသော မြင်းဖောင်းကို ငေးကြည့်လို့နေသည်။

နေ့စဉ်နဲ့အမျှ သက်ဝင်လှုပ်ရှားကာ မိသားစုခွန်အားတွေနဲ့
နီးကြနေသော သူတို့ရဲ့ မြင်းစခန်းဟာ အခုတော့ တိတ်ဆိတ်လို့နေပါ
ပြီ။

မြင်းတွေလည်း ခုန်ပေါက်ရွှင်မြူးကာ ဘာသာဘာဝ ဟိမနေ
ကြ။ တောတန်းတစ်လျှောက်လည်း ငြိမ်သက်ကာ မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကြီး
လည်း မြင်းစီးလေ့ကျင့်တဲ့သင်တန်းသားတွေ ရှိမနေသောကြောင့် အထီး
ကျန်ဆန် သွေ့သွေ့ခြောက်ခြောက် ဖြစ်နေရှာပြီတကား။

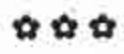
"တကယ်လို့ ကိုကိုမှာ ရောဂါမရှိဘူးဆိုရင် ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်

ဖြစ် မမသင်ကို ရအောင်ယူမယ်လေ။ ကျွန်တော် သိတာပေါ့။ ခုတော့
မရယ်"

စကားတွေမဆုံးခင် ခေတ်မင်း ပျက်ရည်တခေါင်ခေါ် သွန်သိုလေ
သည်။ ခေတ်မင်းနဲ့ ပါးချင်းကပ်ထားမိတဲ့ ဒေါ်ရွက်နုစိမ်း နွေးပူသော
ပျက်ရည်တွေ ရောယှက်စီးကျသည်က အတော့မသတ်။

"ခေတ်"

ရင်ထဲမှာ ထိခိုက်အက်ကွဲစွာခေါ်ရင်။

နည်းကာ ညိုမှိုင်းပြာဝေလျက်။

ဝမ်းနည်းထိရုနေသော နှလုံးသားကို ပြုစားကာ အသိတရား တို့ ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်အောင် သွေးဆောင်သည့်နှယ်။ အသင် ယောက်ယက်ခတ်လို့သွားသည်။

နွဲ့ပန်းပေါ်က နွဲ့လက်ဖဝါးကို ဖယ်ချ၏။ အလှတွေဝေဆာနေ တဲ့ ရောင်စုံနှင်းဆီပန်းပင်တွေဆီ လျှောက်သွားလိုက်၊ နွဲ့ဆီ ပြန်လာ လိုက်နှင့် အသင့်ကိုယ်အသင် ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်နေမှန်းမသိတော့ပါ။

ပန်းတံခါးနဲ့ တခက်နွယ် ပါးစပ်လေးပွင့်ဟကာ ဝမ်း ညှင်းခြင်း တွေနဲ့ တွေတွေကြီးဖြစ်လျက် ကျောက်ရုပ်တွေလိုရုပ်လျက် ငြိမ်သက်နေ ကြသည်။

“အခု မောင် ဘယ်မှာလဲ”

အသင့်အသံ အက်ကွဲတုန်ခါထွက်ပေါ်လာလျှင် ငြိမ့်ထောင့်ရှိ သရက်ပင်အိုထက် နားနေကြတဲ့ ဆက်ရက်ငှက်များ လန့်ဖျပ်ပျံပြေးသွား လေပြီ။ နွဲ့ယမင်း အသံတိုးတိုးလေးနဲ့ ဆိုသည်။

“ဆေးရုံမှာ”

နွဲ့စကားပင် မဆုံးသေးပါ။ မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ ပြေးထွက်သွား တဲ့ အသံချေ့။

“သမီး အသင်လေး”

အခန်း (၃၉)

“ကင်ဆာ”

အသင့်အသံလေး တုန်ခါရုန်းကြွကာ ပေါ်ထွက်လာချေ့ပြီ။

“ဟုတ်တယ်တဲ့ ခေတ်မင်းလေးက မမစိမ်းကို သေချာပြော တာ။ ခံတွင်းကင်ဆာဖြစ်နေတာ သိတဲ့အချိန်မှာ ရောဂါက ကျွမ်းနေပြီတဲ့ ဟင့်အင်း။ မပြောနဲ့။ အသင် မယုံဘူး။ အသင့်ရင်ထဲမှာ

ပြောရင်း ခေါင်းတွင်တွင်ယမ်းလျှင် မျက်ရည်တို့ လွင့်ကျလေသည်။ နွဲ့ယမင်းက လေးတွဲစွာထလာရင်း အသင့်ပန်းစွန်းကို စွဲ လေးဖက်၏။ နွဲ့လည်း ဝမ်းနည်းလွန်းကာ ခေါင်းချည်းသာ ယမ်းနေတ

တဲ့ အသံချေ့ကို မကြည့်ရက်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုအချိန်မှာ လေပြည်ညိုတို့ ရပ်ဆိုင်းကာ ကျေးငှက်ကလေး များလည်း တေးဆိုဖို့ ဆွဲအသွားလေပြီ။ အပြာရောင် မိုးတိမ်တွေ ဝမ်း

သူငယ်ချင်းတွေနဲ့တူ တားမြစ်ခေါ်သံတွေ ထွက်မလာ။ ပေါ်တီကိုအောက်မှာရှိနေတဲ့ ဒေါ်အလင်းမေက အထိတ်တလန့်နဲ့ ဟန့်တားသလိုခေါ်သည်။ ထိုခေါ်သံလည်း အသံပျံ့ကြားပုံမရ။ မာစီဒီးကားပေါ်လွှားခနဲတက်ကာ တစ်ရှိန်တိုးမောင်းထွက်သွားလေသည်။

“သမီးအသင် နေဦးလေ”

ဒေါ်အလင်းမေ ကားနောက်ပြေးလိုက်ကာ တားသေးသည်။ မရတော့ပါ။ မြားတစ်စင်းနယ် ပြေးထွက်သွားတဲ့ကားလေးက မြင်ကွင်းထဲက ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။

“ကိုကိုရေ”

ဒေါ်အလင်းမေ စိုးရိမ်တကြီးနှင့်ခေါ်ကာ ဧည့်ခန်းထဲဝင်လာသည်။

“သမီး ထွက်သွားပြီ ကိုကို”

ဦးအလင်းတန်း တွေတွေကြီးရပ်နေတာ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်နိုင်တော့ပါ။ ခေတ်သစ်အကြောင်း စိမ်း ဖုန်းဆက်ပြောကတည်းက ရင်ထဲက လှိုက်တက်လာတဲ့ ကြော့ကြွဲခြင်းတွေက လှိုင်းလုံးကြီးများနယ်။

“ကိုကို”

ညီမဖြစ်သူက လက်မောင်းကို လှုပ်ခါမှ တစ်ချက်အသိဝင်လာသည်။

“သမီး ထွက်သွားပြီ ကိုကို”

“အင်း”

သမီးထွက်သွားတာ သူ့ကိုယ်တိုင် ဒီမျက်လုံးကြီးနဲ့ မြင်ခဲ့တာ။ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်အညိတ်မှာ မျက်ရည်ဝဲလေပြီ။

ခွင့်လွှတ်ပါကွာလို့ မတောင်းဆိုရက်ဘူး။

“ခေတ်သစ် မင်းဟာ ဦးရဲ့ အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ မင်းကျေးဇူးကို ဦး တလွဲကြီး ဆပ်ခဲ့မိတယ်။ အဲဒီအတွက် မင်းရင်ထဲမှာ ဒဏ်ရာတစ်ခုဖြစ်သွားတယ်ဆိုရင် ဦးကိုပဲ နာကျင်ပါကွာ”

ဦးအလင်းတန်း အံ့ကြိတ်တောင့်ခံထားလျက်နဲ့ မျက်ရည်တို့ မထိန်းနိုင်ဖြစ်ကာ။ ထိုအချိန်တွင် ကောင်းကင်သည် လောကကြီးတစ်ခုလုံး ဝမ်းနည်းသွားအောင် ပြုစားနေသည့်နယ်။ ဗြူကျတော့မတတ် နိဗ္ဗာန်ဆင်း၍လာသည်ဟု ထင်မှတ်ရလေသည်။

ခေတ်မင်းလေး အသင့်လက်ကို ဆွဲခေါ်သွားတာ သိသည်။

“ကိုကို”

ခေတ်မင်းရဲ့ ရင်ကွဲမတတ်ခေါ်သံနောက်မှာ အသင် အသိဝင်
လာသည်။ ခေါင်းတစ်ချက်ယမ်းကာ မျက်ရည်တွေ ပွတ်သုတ်၏။

သို့သော် မျက်ရည်တွေကလည်း ကုန်ခန်းသွားတာမဟုတ်ဘဲ
ပိန်၍ စိန်၍ ထွက်လာနေပြန်သည်။ ပွတ်သုတ်တိုင်းလည်း စိန်ထွက်နေဆဲ။

အသင် အားတင်းကာ မျက်ရည်ကို ပြူးကျယ်အောင် ဆွဲဖွင့်
ရင်း အာရုံစိုက်ကြည့်လေသည်။ ထိုအခါမှ မောင်ပုံရိပ်ကို ပြာဝေဝေကြား
မှ ဘွားခနဲ မြင်၏။

“မောင်”

ခေါ်သံနဲ့တစ်ပါတည်း အသင်ရောက်ပါ။ မောင်အပါ၊ ရောက်ရ
သို့သွားသည်။ ခုတင်ပေါ် ပက်လက်ကလေးဆန့်တန်းနေတဲ့ မောင်
ကိုယ်ဟာ ခြောက်သွေ့လျက် လှုပ်ရှားမှုတို့ ကင်းမဲ့နေသည်။

နာခေါင်းမှာ အောက်စီဂျင်ပေးတဲ့ကိရိယာတစ်ဆင့်ထားသည်
က မောင် ဘယ်အခြေအနေကို ရင်ဆိုင်နေရတာလဲကွယ်။ ဟင့်အင်။
မောင်ဟာ မကြာခင် နေကောင်းလာမယ့် သာမန်လူနာတစ်ယောက်ပါ။

မောင်နဲ့အသင် လက်ထပ်ကြမယ်။ လက်ထပ်ပြီးရင် မြင်းစခန်း
မှာ အသင်တို့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေကြမယ်။ အသင်က မောင်အတွက်

အခန်း (၄၀)

“သမီးလေး”

ငိုသံအက်အက်နဲ့ အစ်မို့မို့ကြီးခေါ်လိုက်တဲ့ ဒေါ်အိမ်စိုးအသံ
တော့ အသင် ကြားလိုက်ရသည်။ အသင့်ပခုံးကို အားကိုးတင်ကြီးနဲ့ မှ
ကျုံးမရ ငိုကြွေးနေရှာတဲ့ မောင်အမေ။

မောင်အမေက အံ့ကြိတ်ထားကာ မျက်နှာလွှဲလျက်နဲ့ မျက်ရည်
တွေ ကျနေတာလည်း အသင် မြင်နေရသည်။

“မမသင် ဟီး၊ ကိုကိုကို ကြည့်ပါဦး ဟီးဟီး၊ ကိုကိုရေ ဒီန

မမ လာပြီဗျ”

ပြောရင်း ငိုချလိုက်တဲ့ ခေတ်မင်း ငိုကြွေးသံက အသင့်နှုတ်
သားကို လာရိုက်ခတ်ကာ မျက်ရည်တို့ စိန်ထွက်လာလျှင် အသင့်မျှ
ဝန်းမှာ ပြာပြာဝေလို့ သွားသည်။

မောင်ခွဲတူတဲ့ သားတစ်ယောက်၊ အသင်ခွဲတူတဲ့ သမီးလေးတစ်ယောက် မွေးပေးရမယ်တဲ့။ မောင်ပြောတာလေး။ မောင်မှတ်မိရဲ့လားဟင်။ သားချီ သမီးအတွက် မောင်နာမည်တောင် ရွေးထားသေးတယ် မဟုတ်လား။ သားနာမည်ကို ခေတ်ကမ္ဘာလို့ ပေးမယ်။ သမီးလေးကိုတော့ ခေတ်သစ် လို့ ကင်ပွန်းတပ်ပေးမယ်ဆိုတာလေး။

မောင်ပြောခဲ့ဖူးတဲ့စကားတွေကို ကြားယောင်ရင်း အသေခံ တကွတ်တကွတ် ပြန်ပြောလျက်။ ပြောသံနောက်မှာ အသင့်ရဲ့ငိုသံတွေ ပါသွားပြန်ပြီ။

"ဟင့် ဟင့် ဟင့် မောင်"

"ဟင့်အင်း"

အသင်ခွဲမောင်တို့ကို ဘယ်ကံကြမ္မာမှ ခွဲလို့မရပါဘူး။ မောင် အတွက် အသင် သားခွဲသမီး မွေးပေးမယ်လေး နော် မောင်၊ လှုပ်ရှား မှု ငြိမ်သက်နေတဲ့ မောင်နှုတ်ခမ်းအစုံကို ဝေးကြည့်ရင်း အသင့်ကိုယ် လုံးလေး မောင့်ရင်အုံပေါ် မောက်လျက် ပြုကျတဲ့အခါ မောင့်လက်ချောင်း ကလေးများ လှုပ်လာသလို၊ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ မသိမသာဆန့်ထွက်လာ သည်။

မျက်တောင်ကလေးများ ရွှေ့လှုပ်ကာ သူ့ရင်အုံပေါ် မောက်ချ ထားတဲ့ အသင့်မျက်နှာကို ရေးရေးလေးပြင်ယောင်လာသည်။ မျက်ဝန်း

ရင်းအဆုံမှာ နှုတ်ခမ်းသားလေးများ၊ ဇွဲလောသလို ကြည်နူးပြီးမြဲသွား လေသည်က ချစ်ခြင်းရဲ့ အဆုံးသတ်မျဉ်းစာနိုးလေလား။

သူ့လက်တစ်ဖက်က အသင့်ကိုယ်ကို လှမ်းဖက်လိုက်တာပဲ နောက်ဆုံး သိတော့၏။

ချစ်သူချင်း ရင်ဘတ်ချင်းနီးနေတဲ့အဖြစ်။

ရာသက်ပန်အတွက်ပဲပေါ့။

အမြင်မှာ ငိုသံတွေ ကျယ်ပြောလာသည်။ ထိုငိုသံတွေ သူတို့နဲ့

တပြည်းဖြည်း ဝေး ဝေး ဝေးလို့သွားကာ -

"ကိုကို၊ ဗမ"

ခေတ်မင်းလေးရဲ့ အသည်းကွဲ ရင်ကွဲ အော်ဟစ်ခေါ်ဆိုသံသည်

သား တစ်လောကလုံးအနှံ့ ပျံ့လွင့်လို့သွားလေပြီ။

အခန်း (၄၁)

ရာဇဝင်မှာ ဖတ်ဖူးပါတယ်။ အချစ်ခွဲသိမ်းတဲ့ ရှင်ဓမ္မန္တရဲ့
မင်းနန္ဒာရဲ့နည်းသားဇာတ်လမ်းဟာ မီးခိုးခွင်း မေင်းကြဲလေဝတည်းတဲ့
ခုလည်း ဘာထူးလဲကွယ်။ ညှိနှိုင်းသော မီးခိုးလိပ် နှစ်သွယ်
မေင်းဆုံကာ အပြာရောင်ကောင်းကင်ဆီ ဦးတည်လို့ သွားနေပါပြီ။
မော့ကြည့်နေရာတဲ့ မျက်ဝန်းတိုင်းမှာတော့ -

ချစ်ခြင်းဖြင့် ငွေ့ရှင်ချမ်းမြေ့ပါစေ

မိန်းကလေး

အမှတ် ၄၅ (6-A)

ဦးလွန်းလမ်း၊ အရိုးကုန်းရပ်ကွက်၊

တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုန်း - ၀၉၈၀၂၁၁၃၇